

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 12
ஆண்டு 20 இதழ் 12

July 2026 Rs.30
ஜூலை 2026 ரூ.30

இனியும் 'நீட்' தேர்வு
வேண்டுமா?
பிரபு திலக்

பாரதீயின்
அகமும் புறமும்
இந்திரா பார்த்தசாரதி

மயூரப் புருங்குன
கதைகள்
புதியமாதவி

பாரதிராஜா
தமிழ் மண்ணின்
சினிகவிஞன்

சொர்ணவேல்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மீக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மீக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

ஜூலை - 2026

விலை ரூ. 30

**கௌரவ ஆசிரியர்
திலகவதி**

**ஆசிரியர்
பிரபு திலக்**

**ஆலோசனைக் குழு
ஒவியம்: சந்ரு**

மனநலம்: **டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு**

வரலாறு: **பொ. வேல்சாமி**

மொழிபெயர்ப்பு: **நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா**

திரைப்படம்: **விபிட்லாவ்**

கல்வி: **பேரா. தியாகராஜன்**

அறிவியல்: **பத்ரி சேஷாத்ரி**

இலக்கியம்: **தேவேந்திரபூபதி**

நாடகம்: **அ. ராமசாமி**

ஊடகம்: **இளைய அப்துல்லாஹ்**

குழுவியல்: **மோகன்ராம்**

இசை: **ரவிசுப்பிரமணியன்**

விளையாட்டு: **ஆர். அபிலாஷ்**

தற்கால நிகழ்வுகள்: **செ. சண்முகசுந்தரம்**

அரசியல்: **மருதன்**

வடிவமைப்பு: **இரா.செந்தில்குமார்**

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யு

சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116

தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000

மின்னஞ்சல்: info.amrutha@gmail.com

இணையம்: www.amruthamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak

No. 5, 5th Street

Somasundaram Avenue

Shakthi Nagar, Porur

Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA

Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar

Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

04 இனியும் 'நீட்' தேர்வு வேண்டுமா?
பிரபு திலக்

06 தமிழ் மண்ணின் சினிகவிஞன் பாரதிராஜா
சொர்ணவேல்

14 மகாகவேதா தேவி நேர்காணல்
தமிழில்: எரிந்துஜா

24 சிறுகதை
வேலு ராஜகோபால்

27 செந்தில் ஜெகன்நாதனின் மழைக்கண்
பொ. கருணாகரமூர்த்தி

30 ஜாக் லண்டனின் கானகத்தின் அழைப்பு
கால சுப்ரமணியம்

38 சிறுகதை
ச. ஆனந்தகுமார்

41 கவிதை
சீனு ராமசாமி

44 கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர் - ன் The Hour of the Star
ஜெ. தீபலட்சுமி

48 நிலைத்து நின்ற முகம்
பாவண்ணன்

54 சிறுகதை
கன்பரா யோகன்

56 கவிதை
மணியன் ஜெயராஜ்

59 பாரதியின் அகமும் புறமும்
இந்திரா பார்த்தசாரதி

62 சிறுகதை
நோயல் நடேசன்

64 மயிரப் புடுங்குன கதைகள்
புதியமாதவி

இனியும் ‘நீட்’ தேர்வு வேண்டுமா?

• பிரபு திலக்

நீட் மறுதேர்வு அச்சம் காரணமாகச் சேலம்மாவட்டம் எருமாபாளையம் பகுதியைச் சேர்ந்த கோபிகா, கோவையைச் சேர்ந்த அணு கீர்த்தனா என்ற இரு மாணவிகளின் அடுத்தடுத்து உயிரிழப்பு அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த மறு தேர்வு அச்சத்தால் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல ராஜஸ்தான் மாநிலம் ஆல்வாரை சேர்ந்த ரேணு மீனா, டேராடூனைச் சேர்ந்த ரியா குமாரி தாபா, சீகார் பகுதியைச் சேர்ந்த பிரதீப் மஹிச், கோவாவில் 17 வயது மாணவர் என இந்தியா முழுவதும் 20க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளனர். இந்த இளம் மரணங்கள் இனியும் ‘நீட்’ தேர்வு வேண்டுமா என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது.

இந்தியா முழுவதும் உள்ள 59,416 மருத்துவ இடங்களுக்காக இந்த ஆண்டு ‘நீட்’ நுழைவுத் தேர்வை நாடு முழுவதும் 22.80 லட்சம் மாணவர்கள் எழுதினர். தமிழ்நாட்டில் சுமார் 1.4 லட்சம் மாணவர்கள் இதில் கலந்துகொண்டனர். இந்தச் சூழலில் ‘நீட்’ தேர்வுக்கு முன்பாகவே ராஜஸ்தானில் வினாத்தாள் கசிந்ததாகப் புகார் எழுந்தது. இதுகுறித்து மத்திய புலனாய்வு அமைப்புகள், ராஜஸ்தான் காவல்துறையினர் இணைந்து நடத்திய விசாரணையில் பல்வேறு மாநிலங்களில் வினாத்தாள் கசிந்திருப்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து ‘நீட்’ நுழைவுத் தேர்வு ரத்து செய்யப்படுவதாகத் தேசிய தேர்வு முகமை (என்டிஏ) அறிவித்தது. இந்த ரத்து நடவடிக்கை, ‘நீட்’ தேர்வு எழுதிய லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள், அவர்களின் பெற்றோர்களுக்குப் பேரிடியானது. ‘தொடர்ந்து 3 ஆண்டுகளாக எழுதுகிறேன், எனது கடைசி முயற்சி இது. நிச்சயம் மருத்துவராகிவிடுவேன்’ என்ற மாணவர்களின் நம்பிக்கைகளும்; ‘நகை, நிலம் அடகு வைத்து ‘நீட்’ கோச்சிங்குக்கு கட்டிய கட்டணம் வீணாகாது. நம் வீட்டிலும் ஒரு மருத்துவர் உருவாகிறார்’ என்ற நடுத்தர வர்க்க பெற்றோர்களின் நம்பிக்கையும் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது.

எதிர்காலத்தின் மீது ஏற்படும் இந்த நம்பிக்கையின்மை, தொடர்ந்து படிப்பதால் ஏற்படும் தூக்கமின்மை,

மனச்சோர்வு, உடல் சோர்வு போன்றவைகள் இணைந்து மாணவர்களைத் தவறான முடிவை நோக்கி நகர்த்துகின்றன. ‘நீட்’ தேர்வு காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அனிதா தொடங்கி அனு கீர்த்தனா வரை 40 பேர் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளனர். இந்த மரணங்கள், நமது கல்வி அமைப்பின் ஆழமான சீரழிவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தகுதி என்று சொல்லித் திணிக்கப்பட்ட ‘நீட்’ தேர்வு, வினாத்தாள் கசிவு, ஆள் மாறாட்டம், பயிற்சி மைய கொள்ளை, தேர்வுக் கூடங்களில் நடக்கும் பரிசோதனை ஆகியவற்றால் மாணவர்களின் உயிரைக் கொல்லும் மோசடியாக மாறிவிட்டிருக்கிறது.

இந்தியா முழுவதும் நடைபெற்ற 50-க்கும் மேற்பட்ட மருத்துவப் படிப்பிற்கான நுழைவுத் தேர்வுகளை ஒழுங்கு படுத்தும் வகையில், இந்திய மருத்துவ கவுன்சில் கடந்த 2012 ஆம் ஆண்டு, ‘நீட்’ தேர்வை அறிவித்தது. அதைத் தொடர்ந்து 2013 மே 5 ஆம் தேதி முதன்முதலாக ‘நீட்’ தேர்வு நடத்தப்பட்டது. அப்போதே பல மாநிலங்கள் ‘நீட்’ நுழைவுத் தேர்வை ஏற்காமல் உச்ச நீதிமன்றம் சென்றன. அப்படி நீதிமன்றம் சென்ற மாநிலங்களில், இன்றைய பிரதமர் மோடி அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த குஜராத்தும் அடக்கம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்படி ‘நீட்’ தேர்வுக்கு எதிராகத் தொடரப்பட்ட 115 வழக்குகளை விசாரித்த நீதிபதி அல்தாமஸ் கபீர் தலைமையிலான மூன்று நபர் கொண்ட உச்ச நீதிமன்ற அமர்வு, 2013 ஜூலை 18 ‘நீட்’ தேர்வுக்குத் தடை விதித்தது. அந்த அமர்விலிருந்த நீதிபதிகள் அல்தாமஸ், விக்ரம்ஜித் இருவரும், “இந்திய மருத்துவ கழகமோ அல்லது வேறு எந்த ஒன்றிய அரசுக்குச் சொந்தமான நிறுவனமோ, எந்தவொரு மாநிலத்தில் நடக்கும் கல்லூரி நுழைவையும் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் பெற்றதல்ல. ஏனெனில், ஒவ்வொரு மாநில அரசின் மருத்துவக் கல்லூரிகளும் அந்தந்த மாநில அரசுகளால் உருவாக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படுபவை. அதற்கான உரிமையை இந்திய அரசியல் சாசன சட்டம் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் தந்திருக்கிறது. அப்படி தலையிட நினைப்பது ஒரு மாநிலத்தின் கல்வி உரிமையிலும் தலையிடுவதாகும்.

அது இந்தியக் கூட்டாட்சி முறைக்கு எதிரானதாகும்” என்று கூறியிருந்தனர்.

ஆனால், இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலின் மேல் முறையீட்டின் மீது, 2016 ஏப்ரல் 11 அன்று தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம் ‘நீட்’ தேர்வுமீதான தடையை விலக்கியது. ஒன்றிய அரசின் அதிகாரப் பட்டியலில் உள்ள 66ஆவது பிரிவு உயர்கல்வியின் தரத்தை நிர்ணயிக்க ஒன்றிய அரசுக்கு அதிகாரம் வழங்குகிறது. அந்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலும், உச்சநீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பின் அடிப்படையிலும், இந்திய மருத்துவ கவுன்சிலின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையிலும் நிரந்தரமாக ‘நீட்’ தேர்வு நடத்துவதற்கான அவசர சட்டத்தை ஒன்றிய அரசு 19 ஜூலை 2016 அன்று நிறைவேற்றியது. அந்த ஆண்டு இரண்டாம் கட்டமாக ‘நீட்’ தேர்வு நடத்தப்பட்டது. 2016ஆம் ஆண்டு அவசரச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் தமிழ்நாடு உட்பட ‘நீட்’ தேர்வில் விருப்பமில்லை என்று சொல்லும் மாநிலங்கள் தங்களின் விருப்ப முறையில் அரசு ஒதுக்கீட்டு இடங்களை நிரப்பிக்கொள்ள அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளிலும் தமிழ்நாட்டுக்கு நிரந்தர ‘நீட்’ விலக்கு கோரப்பட்ட நிலையில் 2017-18ஆம் ஆண்டு முதல் தொடர்ந்து ‘நீட்’ தேர்வு நடத்தப்பட்ட வருகிறது.

நீட் தேர்வு தொடக்கம் முதலே ஒவ்வொரு ஆண்டும் வினாத்தாள் கசிவு உள்பட பல்வேறு மோசடிகள் அம்பலமாகி வருகின்றன. 2024ஆம் ஆண்டு ‘நீட்’ தேர்வுக்குப் பிறகு பீகார், ஜார்கண்டில் வினாத்தாள் கசிந்ததாகக் குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்தன. பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். மேலும், ஒரே தேர்வு மையத்தைச் சேர்ந்த 67 மாணவர்கள் 720/720 என்ற முழு மதிப்பெண்ணைப் பெற்றது சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. சில மையங்களில் நேர இழப்புக்கான இழப்பீடாக ‘சலுகை’ (கிரேஸ்) மதிப்பெண்களைத் தேர்வு நடத்தும் என்.டி.ஏ. வழங்கியது. இந்தச் சலுகை மதிப்பெண்கள் முறைகேடாக வழங்கப்பட்டது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பின்னர் அந்தச் சலுகை மதிப்பெண் முறை ரத்து செய்தது. இந்நிலையில், இந்தாண்டு மீண்டும் ‘நீட்’ தேர்வு மோசடி அம்பலமாகி நாடு முழுவதும் மறு தேர்வு நடத்தப்பட்டுள்ளது.

மருத்துவக் கல்வியின் தரத்தை அதிகரிக்கவோ, மருத்துவக் கல்வி வணிகமயமாவதைத் தடுக்கவோ ‘நீட்’ தேர்வு எந்த வகையிலும் உதவவில்லை என்பதை கடந்த 8 ஆண்டுகால புள்ளிவிவரங்கள் உறுதிபடுத்துகின்றன. ஆனாலும், ‘நீட்’ தேர்வைத் தொடர்வதை உறுதியாக இருந்து, மாணவர்களை அத்தனை கெடுபிடிக்கு உள்ளாக்கும் தேசிய தேர்வு முகமையால் ஏன் வினாத்தாள் கசிவை தடுக்க இயலவில்லை? இந்தியாவில் தேசம் தழுவிய தேர்வுகள் ஒன்றும் புதியது அல்ல. காலங்காலமாக யுபிஎஸ்சி எனப்படும் ஒன்றிய பணியாளர்கள் தேர்வு ஆணையம் தேர்வுகளை நேர்மையாக நடத்தி அதிகாரிகளைத் தேர்வு செய்கிறது. ஆனால், தேசிய தேர்வு முகமை நடத்தும் ‘நீட்’ தேர்வில் மட்டும் ஏன் வினாத்தாள் முறைகேடு, ஆள்மாறாட்டம் என்று குழப்பங்கள் நீடிக்கிறது? ‘நீட்’ தேர்வை மாணவர்களிடமிருந்துள்ள ஒன்றிய அரசு, முறைகேடுகளைத் தடுக்கத் தவறி மாணவர்களின் எதிர்காலத்தைக் கேள்விக்குறியாக்குவதை தடுக்க, இன்னும் எத்தனை உயிர்களை இழக்க வேண்டும்?

கல்வி அணுகலை ஜனநாயகப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, ‘நீட்’ தேர்வு, நகர்ப்புற - கிராமப்புற மற்றும் பணக்காரர் - ஏழை மாணவர்கள் இடைவெளியை மேலும் அதிகரித்துள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘நீட்’ உயர்குடி தன்மை கொண்டது; பயிற்சி மையங்களுக்குப் பணம் செலுத்த முடிந்தால் வெற்றி பெறலாம் என்பதே நிதர்சனம். பல முறை ‘நீட்’ தேர்வு எழுதியவர்களே எம்பிபிஎஸ் இடங்களைக் கைப்பற்ற முடியும் என்றால், சாமானிய, கிராமப்புற ஏழை மாணவர்கள் எப்படிச் சேர முடியும்? பயிற்சி மையங்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் செலுத்த அவர்களிடம் பணம் ஏது? இதனால்,

தொடர்ச்சி 13ஆம் பக்கம்

பாரதிராஜா 1941 — 2026

தமிழ் மண்ணின் சினிகவிஞன்

● சொர்ணவேல்

"என் இனிய தமிழ் மக்களே..."

ஐந்து தசாப்தங்களாகத் தமிழ் நிலத்தின் ஆன்மாவைத் தொட்டுத் தழுவிய இந்த ஒற்றைச் சொல்வழக்கு, நிரந்தர நிசப்தத்தில் உறைந்துபோனது.

சங்கக் கவிஞன் செம்புலப் பெயல்நீரார் பாடிய செம்மண்ணும் சிவந்த மழையும் கலந்த பந்தத்தைப் போலவும், மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் காக்கைச் சிறகினிலும் தீயின் வெம்மையிலும் நந்தலாலாவைத் தரிசித்துப் பாடிய பேரன்பைப் போலவும், தமிழ் சினிமாவை அதன் வேர்களோடு பிணைத்த கலைஞர் பாரதிராஜா.

2026 ஜூன் 10 அன்று அதிகாலைப் பொழுதில், சென்னை இல்லத்தில் நீண்ட நாள் பிணிக்குப் பிறகு அந்த இமயத்தின் திரைப்பயணம் முற்றுப்பெற்றது. தன் என்பத்தி நான்காம் வயதில் அவர் மறைந்த இந்தத் தருணத்தில், ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் திரையுலகமும் அவர் தன் படங்களில் அரிதாகக் கையாண்ட அசாத்திய மெளனத்தைப் போல ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்றது. 2025-இல் நிகழ்ந்த தன் மகன் மனோஜ் பாரதிராஜாவின் எதிர்பாராத மரணத்தின் ஆரத்தியரிலிருந்து மீளாத அந்தத் தந்தை, இன்று தன் மனைவி சந்திரலீலா, மகள் ஜனனி, மருமகள் நந்தனா மற்றும் பேத்திகளைத் தவிக்கவிட்டு, மண்ணோடு மண்ணாகக் கலந்துவிட்டார்.

பாரதிராஜா மறைவு என்பது ஒரு இயக்குநரின் மரணம் மட்டும் அல்ல; அது தமிழ் சினிமாவின் முகவரியையே மாற்றிப்போட்ட ஒரு சகாப்தத்தின் நிறைவு.

ஒரு இயக்குநரின் சாதனையை வெறும் விருதுகளின் பட்டியலையும் படங்களின் எண்ணிக்கையையும் கொண்டு மட்டும் அளந்துவிட முடியாது; பாரதிராஜாவை அப்படி அளப்பது அவருக்கு நாம் செய்யும் அநீதி.

ஆறு தேசிய விருதுகள், பத்மஸ்ரீ, 'இயக்குநர் இமயம்' என்ற அரிய சிம்மாசனம் என அவரது சாதனைகள் பிரம்மாண்டமானவை என்றாலும், அவரது உண்மையான பங்களிப்பு என்பது தமிழ் சினிமாவை அதன் சொந்த நிலத்தில் கொண்டுவந்து நட்டதுதான்.

தேனி அல்லிநகரத்தின் வெயிலையும் பனைமரங்களின் நிழற்படங்களையும் கதிர் அறுக்கும் களத்தின் புழுதியையும் தன் உடலாகவே சுமந்து வளர்ந்தவர் சின்னசாமி என்ற பாரதிராஜா. புட்டண்ணா கனகல் போன்ற ஆசான்களிடம் மெலோடிசாமாவின் நுணுக்கங்களைக் கற்றிருந்தாலும், மதிய வெயிலில் வயலில் உழைக்கும் ஒரு மனிதனின் முகத்தில் வெளிச்சமும் அடர்ந்த நிழலும் என்ன செய்யும் என்பதை அறிந்திருந்த அவரது நேரடி வாழ்க்கைக் கல்விதான் அவரது ஆகச்சிறந்த சினிமா ரசனையாக மாறியது.

பாரதிராஜாவுக்கு முன்னால், தமிழ் சினிமாவின் கிராமங்கள் என்பவை செயற்கை வண்ணப் பூச்சுகளாக, பளபளப்பான வேஷ்டிகளோடு நடிகர்கள் உலா வரும் ஸ்டுடியோ அரங்குகளாக மட்டுமே இருந்தன.

ஆனால், 1977-இல் அவர் ஒரு பெரும் புரட்சியைச் செய்தார். கேமராவைத் தூக்கிக்கொண்டு நிஜமான கிராமத்துத் தெருக்களுக்கும் பொட்டல் காடுகளுக்கும் ஓடினார். ஸ்டுடியோக்களை நாடுகடத்தி, கிராமங்களைத் தமிழ் சினிமாவின் வாழ்விடமாக மாற்றினார்.

நகரத்தின் நிழல் உலகை 'சிகப்பு ரோஜாக்கள்' (1978), 'டிக் டிக் டிக்' (1981) போன்ற தரில்லர்கள் வழியே அவர் நேர்த்தியாகக் காட்டினாலும், அவரின் கேமரா கிராமத்தில் இருக்கும்போதுதான் தாய்மடியின் நிம்மதியை உணர்ந்தது. அங்கு நிலப்பரப்பு என்பது வெறும் பின்னணி அல்ல; அதுவே ஒரு கதாபாத்திரம், ஒரு சாட்சி; சில நேரங்களில் அதுவே ஒரு தீர்ப்பாயம். தமிழ் வெயிலின் உழைப்பைத் தாங்கிய கறுத்த, தவிட்டு நிற நாயகிகளையும் மேக்கப் இல்லாத எளிய

மனிதர்களையும் திரைக்குக் கொண்டுவந்து, மேற்பூச்சு அழகியலின் அரசியலை அவர் மாற்றி எழுதினார்.

பாரதிராஜா கிராமத்து அழகியலைத் தழுவிய அதே வேளையில், அதன் இருண்ட பக்கங்களையும் சமூகக் கொடுமைகளையும் தன் கேமரா வழியே தீண்டத் தவறவில்லை. அவரது சமூக விமர்சனத் திரைப்படங்கள் தமிழ் திரையுலகில் ஆழமான விவாதங்களை உருவாக்கின.

‘வேதம் புதிது’, சாதிய அடுக்குமுறைகளையும் (caste hierarchy), மதச் சடங்குகளின் போலித்தனத்தையும் மிகத் துணிச்சலாகக் கேள்விக்குட்படுத்திய படம். பாலு தேவர், சங்கர சாஸ்திரி ஆகிய இரு கதாபாத்திரங்களின் வழியே, பிறப்பால் மனிதர்களைப் பிரிக்கும் சாதியப் புத்தியைச் சாடி, மனிதநேயமே ஆகச்சிறந்த வேதம் என்பதை உரக்கச் சொன்னார்.

கிழக்குச் சீமையிலே - பாசத்தின் நிலப்பரப்பு

முதல் மரியாதை - கண்ணியத்தின் பேரிலக்கியம்

‘கருத்தம்மா’, தென்மாவட்ட கிராமங்களில் நிலவி வந்த பெண் சிசுக்கொலை (female foeticide) என்னும் கொடூரமான சமூக அவலத்தை நெஞ்சை உலுக்கும் வகையில் காட்சிப்படுத்திய காவியம். பிறந்த பச்சிலம் குழந்தையைக் கள்ளிப்பால் ஊற்றிக் கொல்லும் அறியாமையையும் கொடூரத்தையும் தோலுரித்துக் காட்டிய இப்படம், தேசிய அளவில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.

‘பொம்மலாட்டம்’, தமிழ் சினிமாவின் வழக்கமான எல்லைகளைத் தாண்டி, பாலியல் நோக்குநிலை (sexual orientation) மற்றும் மனரீதியான ஆளுமைகளின் சிக்கலான பக்கங்களை ஒரு பழமைவாத சமூக விழுமியங்களின் பின்னணியில் தரில்லர் பாணியில் அலசிய ஒரு தனித்துவமான முயற்சி.

‘பசும்பொன்’, பாரதிராஜாவின் திரைப்பயணத்தில் மிக முக்கியமான விமர்சனங்களை எதிர்கொண்ட படம். தென்மாவட்டத்தின் குறிப்பிட்ட சாதியப் பின்னணியையும் அதன் ஆதிக்கக் கட்டமைப்பையும் மையமாகக் கொண்டு உருவான ‘பசும்பொன்’ போன்ற திரைப்படங்கள், சாதியப் பெருமிதத்தை (caste pride) மறைமுகமாக ஊக்கப்படுத்துவதாக விமர்சகர்களால் கடுமையாகச் சாடப்பட்டன.

தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில், தமிழ் சினிமா மீண்டும் நகர்ப்புற ஆக்ஷன் படங்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கியபோது, பாரதிராஜா தன் வேர்களுக்குத் திரும்பி வந்து படைத்த மாபெரும் காவியம், ‘கிழக்குச் சீமையிலே’. கூடப்பிறந்த தங்கைமீது உயிரையே வைத்திருக்கும் மாயாண்டிக்கும் (விஜயகுமார்), அவனது தங்கை வீராயிக்கும் (ராதிகா) இடையேயான பாசப் போராட்டமே இப்படத்தின் அச்சாணி. கிராமத்து மாமன்-மச்சான் உறவுகளுக்குள் ஏற்படும் அகந்தை (ஈகோ), குடும்பப் பிரிவுகள், ரத்த பாசத்தின் தவிப்பு ஆகியவற்றை மிக யதார்த்தமான கிராமத்து மொழியில் வடித்திருந்தார். ஏ.ஆர். ரஹ்மானின் இசையில் ‘ஆத்தங்கர மரமே’ போன்ற பாடல்கள், தென்மாவட்டத்து மண்ணின் ஈரப்பதத்தையும் மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளையும் உலகெங்கும் கொண்டு சேர்த்தன.

தமிழ் சினிமாவில் பல வெற்றிகரமான இயக்குநர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்; ஆனால், ஒட்டுமொத்தத் துறையின் இயல்புநிலை அமைப்பையே மாற்றியமைத்த ‘ட்ரெண்ட்செட்டர்கள்’ மிகச் சிலரே. 1960களில், சி.வி. ஸ்ரீதர், நகர்ப்புறக் காதலின் இலக்கணத்தை மாற்றியமைத்த முதல் ‘ட்ரெண்ட்செட்டர்’ என்றால், அதற்கு நேர் எதிர் திசையில் நின்று, தமிழ் சினிமாவின் ரத்த ஓட்டத்தையே மாற்றிய இரண்டாவது மற்றும் முழுமையான ‘ட்ரெண்ட்செட்டர்’, பாரதிராஜாதான். ஸ்ரீதர், தமிழ் சினிமா எப்படிக்க காதலிக்க வேண்டும் என்று கற்றுக்கொடுத்தார்; பாரதிராஜாவோ சினிமா எங்கு வாழ வேண்டும், யாரைப் படம் பிடிக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்தார்.

16 வயதினிலே - ஸ்டுடியோக்களின் சிறை உடைத்த செம்மண் வீச்சு

ராதிகா (கிழக்கே போகும் ரயில்), ராதா (அலைகள் ஓய்வதில்லை), ரேவதி (மண் வாசனை), ரதி அக்னிஹோத்ரி (புதிய வார்ப்புகள்), ரேகா (கடலோரக் கவிதைகள்), சுசன்யா (புது நெல்லு புது நாத்து) ஆகிய கதாநாயகிகள்; ஜனகராஜ், வடிவுக்கரசி, பாண்டியன், நெப்போலியன், நிழல்கள் ரவி (தன் பெயரிலேயே பாரதிராஜாவின் படத்தலைப்பைச் சுமப்பவர்), கவுண்டமணி ஆகிய குணச்சித்திரப் பட்டாளம் என பாரதிராஜா உருவாக்கிய நட்சத்திரங்களின் பட்டியல், ஒரு தலைமுறையின் கணக்கெடுப்பு போன்றது. தமிழ் சினிமாவால் வெறும் முரட்டு வில்லனாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்ட சத்யராஜை, 'கடலோரக் கவிதைகள்' மூலம் அசாத்தியமான மென்மை நிறைந்த ஒரு காதலனாக மாற்றிக் காட்டியது பாரதிராஜாவின் அசாத்தியப் பார்வை. வில்லனை நாயகனாக்கிய விந்தை.

அதைவிடப் பேரதிசயம், தன் உதவியாளர்களைத் திரைக்கு முன்னும்பின்னும் ஜாம்பவான்களாக

மாற்றிய அவரது சோதனை முறை. கே. பாக்யராஜ், மணிவண்ணன், மனோபாலா, பொன்வண்ணன் என ஒரு பெரும் இயக்குநர் பட்டாளத்தையே அவர் தமிழ் சினிமாவிற்குத் தாரை வார்த்தார். ஒளிப்பதிவாளர்கள் பி.எஸ். நிவாஸ், பி. கண்ணன் ஆகியோரைத் தன் கண்களாகக் கொண்டு, அவர் உருவாக்கிய அந்தப் புதிய காட்சி மொழிதான் இன்றுவரை தென்மாவட்ட பின்னணியில் படம் எடுக்கும் இயக்குநர்களின் ஆகச்சிறந்த பாடப்புத்தகமாக விளங்குகிறது.

'16 வயதினிலே' (1977), 'முதல் மரியாதை' (1985), 'கடலோரக் கவிதைகள்' (1986) ஆகிய பாரதிராஜா படங்கள், அழியாத காவியத் திரையின் முத்திரைகள்.

'16 வயதினிலே' - புதிய எல்லையின் வாசல். ஆரம்பத்தில் கருப்பு-வெள்ளையாக, கலைப் படமாக எடுக்கத் திட்டமிடப்பட்ட படம், எதிர்பாராதவிதமாக வண்ணக் காவியமாகி, வணிக சினிமாவின் இலக்கணத்தையே மாற்றிப்போட்டது. மயில் (ஸ்ரீதேவி), சப்பாணி (கமல்ஹாசன்), பரட்டை (ரஜினிகாந்த்) என மூன்று மாபெரும் ஆளுமைகளின் நடிப்புப் பசிக்குத் தீனி போட்ட படம். இது வெறும் காதலோ, எளிய கிராமத்துக் கதையோ அல்ல; பதினாறு வயதுப் பெண் ஒருத்தியின் கனவுகளையும் அவளைச் சுற்றி அரங்கேறும் கிராமத்து ஆணாதிக்கத்தின் கண்காணிப்பையும் வன்முறையையும் மிகயதார்த்தமாகப் பேசிய படம். இயற்கை வெளிச்சம், இயல்பான பின்னணியில் பாடல்கள், அசுரத்தனமான நடிப்பு எனத் தமிழ் சினிமாவின் முகவரியை மாற்றிய வரலாற்றுத் தொடுதிரை இது.

வேதம் புதிது - சமூகத்தின் காயங்களும் சாதியப் பெருமிதத்தின் விமர்சனங்களும்

'முதல் மரியாதை' — கண்ணியத்தின் பேரிலக்கியம்; பாரதிராஜாவின் ஆகச்சிறந்த சாதனை. சாதியைக் கடந்து, உடல் கடந்து, வயதைக் கடந்து, பெயரிடப்படாத ஒரு தூய காதலை, ஒரு கிராமத்துத் தலைவனுக்கும் (சிவாஜி கணேசன்) படகோட்டும் பெண்ணுக்கும் (ராதா) இடையே வளர்த்து, தமிழ் திரையுலகிற்கு 'மரியாதை' என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தைக் கற்றுக்கொடுத்த படம். படம் ஆரம்பிக்கும்போதே மரணப் படுக்கையில் இருக்கும் சிவாஜியைக் காட்டிவிட்டு, பின்னோக்கி நகரும் உத்தி, படத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியையும் ஒரு சோகக் காவியமாக மாற்றுகிறது. நடிப்பின் சிம்ம சொப்பனமான சிவாஜி கணேசனை, அவரது வழக்கமான நாடகத்தனமான

பாணியிலிருந்து முற்றிலும் விடுவித்து, மௌனத்தாலும் மெல்லிய புன்னகையாலும் உருக வைத்த பெருமை பாரதிராஜாவையே சேரும்.

'கடலோரக் கவிதைகள்' — அலையின் மீது எழுதிய எழுத்துக்கள். இதில், செம்மண்ணிலிருந்து தன் கேமராவை நகர்த்தி, முட்டத்தின் கடலோரக் காற்றில், ஒரு கிறித்தவ மீனவக் கிராமத்தின் பின்னணியில் காதலைப் பாடினார் பாரதிராஜா. பனைமரங்கள் கட்டமரங்களாக மாறின; கோயில் மணியோசை தேவாலய மணியொலியாக மாறியது. படிப்பறிவில்லாத ஒரு முரடன் (சின்னப்ப தாஸ்), தன் காதலுக்காகவும் தன்னை நல்வழிப்படுத்திய அந்த ஆசிரியைக்காகவும் (ஜெனிபர்) குழந்தையின் மனதோடு நெல்லின் மீது எழுத்துக்களைப் பழகும் காட்சி, காதலை ஓர் உன்னதக் கல்வியாக, மனிதனைப் பக்குவப்படுத்தும் ஆன்மீகமாக மாற்றிக் காட்டியது.

ஹாலிவுட் மற்றும் மேற்கத்திய சினிமாக்களிலிருந்து இந்திய ஸ்டுடியோக்கள் கற்றுக்கொண்ட நேரியல் (Linear) கதையாடல், காட்சிக் கோணங்களைப் பாரதிராஜா திட்டமிட்டு உடைத்தார். அவரது படங்களில் வரும் ஐம்புக் உத்திகளும், ஒரு உணர்ச்சியை அல்லது அசைவை மீண்டும் மீண்டும் ஸ்லோ-மோஷனில் காட்டும் பாணியும் வெறும் வித்தைகள் அல்ல; அவை மேற்கத்திய கடிகார நேர்கோட்டு சுழற்சியை நேரத்தை மறுத்து, நம் ஊர்த் திருவிழாக்களின், ஒப்பாரிகளின், அறுவடைகளின் சடங்கு நேரத்தை (ceremonial time) திரைக்குக் கொண்டுவந்த புரட்சியாகும். காலனியாதிக்கப் பார்வைகளை உடைத்த பிராந்திய அழகியல். அதிலும் குறிப்பாக, அவரது 'மலர்களுடனான அண்மைக் காட்சிகள்' — 16 வயதினிலே படத்தில் ஸ்ரீதேவியின் முகத்தோடு தோன்றும் சிவப்பு/ஆரஞ்சு வண்ண பூக்களைப் போலத் தனித்துவமிக்கது. அவை மேற்கத்திய கிளாமர் காட்சிகளைப் போன்றது அல்ல. அத்தகைய அழகியல் நம் ஊர்க் காலண்டர் ஓவியங்கள், வீட்டு வாசல் கோலங்கள் மற்றும் கோவில் சிலைகளின் மரபிலிருந்து உருவானது. கறுத்த முகங்களை, மண்ணின் மலர்களோடு சேர்த்து நேருக்கு நேராகக் கேமராவில் காட்டியதன் மூலம், அதுவரை 'நாட்டுப்புறம்' என்றும் 'பிற்போக்கு' என்றும் ஒதுக்கப்பட்ட அழகியலை, ஆகச்சிறந்த கலை என்று உலகை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்த ஆகச்சிறந்த இடையீடு அது.

அவரது புகழ்பெற்ற 'லேட்டரல் ட்ராக்' (Lateral track) கிடைக்கோண கேமரா நகர்வுகள் — மனிதர்கள் வரப்புகளிலும் கடற்கரைகளிலும் இடமிருந்து வலமாகவோ, வலமிருந்து இடமாகவோ நடந்து கூப்பது — நிலத்தை ஆக்கிரமிக்கும் பார்வையாக இல்லாமல், நிலத்தோடு சேர்ந்து பயணிக்கும் எளிய மனிதனின் சமத்துவப் பார்வையாக அமைந்தது.

இளையராஜாவை வெறும் இசையமைப்பாளர்

என்று மட்டும் சொல்வது பாரதிராஜாவின் காண்பியல் மொழிக்குச் செய்யும் அநியாயமாகும். இவர்களின் கூட்டணி உலக சினிமாவின் ஃபெடெரிகோ ஃபெலினி-நினோ ரோட்டா (Fellini-Rota) அல்லது செர்ஜியோ லியோனி-என்னியோ மொருக்கோனே (Leone-Morricone) போன்ற உன்னதச் சேர்க்கை. இரு ராஜாக்களுமே தென்மண்ணின் மைந்தர்கள்; நாட்டுப்புற இசையைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள். பாரதிராஜாவின் சட்டகங்கள் மௌனம் காக்கும்போது, இளையராஜாவின் பின்னணி இசை அந்த முகங்களின் ரகசியங்களை, ஒரு புல்லாங்குழலின் வழியேயோ அல்லது வயலின்களின் வழியேயோ பேசி முடித்தது. 'செந்தூரப் பூவே' பாடல் கதையாடலின் சோகத்தை முன்னரே நமக்குள் கடத்தியது, காதலின் வேட்கையுடன் சேர்த்து— இளையராஜாவிற்கே உள்ள தனித்துவம்; 'வெட்டிவேரு வாசம்' சொல்லப்படாத காதலின் நறுமணமாக மாறியது. 'முதல் மரியாதை' படத்தில் வரும், 'பூங்காற்று திரும்புமா' பாடலில் ஒலிக்கும் மலேசியா வாசுதேவன், எஸ். ஜானகியின் குரல்கள், படத்தின் ஆன்மாவைக் கடத்தின. பாரதிராஜா, 90களில் இளையராஜாவைப் பிரிந்து ஏ.ஆர். ரஹ்மானுடன் இணைந்து 'கிழக்குச் சீமையிலே', 'கருத்தம்மா' எனப் புதிய பாதைகளை உருவாக்கினாலும், அந்த 'இரு ராஜாக்களின்' பத்து வருடக் கூட்டணி (1977-1986) தமிழ் சினிமாவின் வரலாற்றில் என்றும் இணையற்றதாகவே இருக்கிறது.

இன்று, தமிழ் சினிமாவை ஸ்டுடியோக்களின் இருண்ட சிறைகளிலிருந்து விடுவித்து, திறந்தவெளியின் பேரொளிக்கு அழைத்து வந்த அந்த வித்தகன், செம்மண்ணில் கலந்த பேரொளி, தன் காவியத் திரையை நிரந்தரமாக மூடிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். பாரதிராஜா மறைந்தாலும், தேனியின் அகன்ற வயல்வெளிகளிலோ அல்லது கன்னியாகுமரியின் முட்டம் கடற்கரையிலோ, மாலை நேரத்துச் சூரியன் எவ்விதப் புனைவும் அலங்காரமுமின்றி, உழைக்கும் மக்களின் முகங்களில் இப்போதும் விழுதுகளாய் இறங்கிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. காலங்காலமாய் மௌனம் காத்த அந்தச் செம்மண், தன்னை இத்தனை காலம் உலகிற்கு ஆராதித்துக் காட்டிய தன் ஆசை மகனை, இன்று ஈரம் கசிந்த தன் மடியில் ஏந்தித் தாலாட்டுகிறது.

"என் இனிய தமிழ் மக்களே..." - காற்றில் கரையும் இந்த ஒற்றை உன்னத வாழ்த்து, இனி நிலத்திலுறும் படங்களில் ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும். காற்று வீசும் திசையெல்லாம் அதன் மண்வாசனையும் வீசும்.

சொன்னவேல் <mswarnavel@gmail.com>

சொன்னவேலின் 'கண்ணீரும் இசையும் கலந்த சினிமா காவியங்கள்' (ஏ. பீம்சிங்கும் தமிழ்சினிமாவின் மெல்லொடிமாவின் ஆன்மாவும்) சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி கட்டுரை அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.

அனைத்து முன்னணி
Brand ACகளும்
சிறப்பு தள்ளுபடி
விலையில்!

Cash Back Offers
Zero Down Payment
EASY EMI

Scan to find our
Showroom
Locations

Scan to Know Prices,
Offer details & to Shop Online
sathya.store

விபரங்களுக்கு அழைக்கவும்!

99946 83985

*T&C Apply

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

**Available
Colors**

Attachments
Additional options available

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com

**Ayudha Pooja Corporate Gifting Options
Available From ₹75/-* Onwards**

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.
Kozhikode: No.314, Perandurani Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sri Shree Lanka Pty Ltd, www.sri-shree-lanka.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 6711 | **Canada:** Kalliga Systems, **Ph:** +1 416 657 4159
India: www.sowbaghya.in, **Ph:** +91 44 9879 9112 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 47741 5406
USA: Sri Lanka, **Ph:** +1 408 442 0097 | **UK:** Shree Anand Systems, **Ph:** +91 44 47741 5406

Outside
India

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

கிராமப்புற மாணவர்களும் தாய்மொழியில் படிக்கும் மாணவர்களும் தானாகவே பின்தள்ளப்படுகின்றனர். கிராமப்புற ஏழை மாணவர்களால் பயிற்சி மையங்களுக்குப் பணம் செலுத்தி நுழைவுத் தேர்வுப் பயிற்சி பெற முடியாது என்பதால்தான் பேராசிரியர் மு. ஆனந்தகிருஷ்ணன் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் தமிழ்நாட்டில் 2006ஆம் ஆண்டில் 'நுழைவுத்தேர்வு ரத்து சட்டம்' நிறைவேற்றப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

'நீட்' நுழைவுத் தேர்வுகுறித்து தமிழ்நாடு அரசு அமைத்த ஏ.கே. ராஜன் குழுவின் அறிக்கையும், மாநில பாடத்திட்ட மாணவர்களின், குறிப்பாகக் கிராமப்புற, அரசுப் பள்ளி மாணவர்களின் மருத்துவர்களை 'நீட்' தகர்த்துள்ளதை புள்ளி விவரங்களுடன் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. "நீட்" தேர்வுக்கு முந்தைய மருத்துவர்கள், பிந்தைய மருத்துவர்கள் எனப் பிரித்துப் பார்த்தால், 'நீட்' தேர்வுக்குப் பிந்தைய மருத்துவர்கள் அனைவரும் வசதியான, நகர்ப்புறங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். குறிப்பாகத் தமிழ் வழியில் படித்தோர், கிராமப்புறங்களை சேர்ந்தவர்கள், அரசுப் பள்ளிகளில் படித்தவர்கள், 2.5 லட்ச ரூபாய் வருமானத்திற்குக் கீழே உள்ளவர்கள், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், பட்டியலினத்தினர், பழங்குடியினர் ஆகியோர் இந்தத் தேர்வால் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றனர்" என்கிறது இந்த அறிக்கை.

2013இல் 'நீட்' தேர்வுக்கு எதிரான வழக்குகளை விசாரித்த அமர்விலிருந்த நீதிபதிகள் அல்தாமஸ், விக்ரம்ஜித் இருவரும், 'பன்முகத்தன்மை கொண்ட இந்தியாவில் 'நீட் தேர்வு' போன்ற ஒரு பொது நுழைவுத் தேர்வு நியாயமானதாக இருக்காது' என்று கூறியதை, ஏ.கே. ராஜன் குழு அறிக்கையும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

நீட் தேர்வுத் தகுதி, திறமைகளை வெளிக்கொணரும் என்று உருவாக்கப்பட்ட பிம்பம் தகர்ந்து, தேசியத் தேர்வு முகமைக்கு ஒரு தேர்வை முறையாக நடத்துகிற தகுதி, திறமை இருக்கிறதா என்ற பெருங்கேள்வி எழுந்துள்ளது. எத்தனை முறை குழப்பம்? எவ்வளவு முறைகேடு? தனியார் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மருத்துவ மாணவர் சேர்க்கை இடங்கள் விலை வைத்து விற்பனை செய்யப்படுவதைத் தடுப்பதும், மருத்துவக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதும்தான் அதன் நோக்கங்கள் என்று ஒன்றிய அரசால் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால், 'நீட்' தேர்வு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட நாள் முதல் கடந்த ஆண்டு வரையிலான 9 ஆண்டுகளில் ஓராண்டில் கூட இந்த நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்படவில்லை. மருத்துவக் கல்வி வணிக மயமாக்கப்படுவதை தடுப்பதற்காகக் கொண்டு

வரப்பட்ட 'நீட்' தேர்வை, பயிற்சி மையங்களுக்கு ஆண்டுக்கு ரூ.1 லட்சம் கோடி வருவாய் ஈட்டித் தரும் வணிகமாகிவிட்டது. இதனால் மருத்துவப் படிப்பு ஏழைகளுக்கு எட்டாக்கனியாகி வருகிறது.

இன்னொரு பக்கம் 'நீட்' அச்சத்தால் மாணவர்களின் தற்கொலைகளும் அதிகரித்து வருகின்றன. இப்படியாக யாருக்கும், எந்த வகையிலும் பயனளிக்காத, எதிர்மறையான விளைவுகளை மட்டுமே ஏற்படுத்தக்கூடிய 'நீட்' தேர்வு இனியும் தேவையில்லை. எனவே, 'நீட்' தேர்வை ஒன்றிய அரசு நிரந்தரமாக ரத்து செய்ய வேண்டும்

பொதுப் பட்டியலில் உள்ள கல்வியும் மருத்துவக் கல்வியும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாறாதவரை இந்த ஆபத்து வளர்ந்துகொண்டே இருக்கும். 'நீட்' தேர்வை அந்தந்த மாநிலங்களே நடத்தும்படி செய்ய வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில் தேர்வில் குறைகள் ஏற்பட்டால், அதை அந்த மாநிலத்திலேயே சரிசெய்ய முடியும். ஆனால், தற்போது உள்ள நடைமுறையில் நாடு முழுவதும் உள்ள மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். எனவே, கல்வியையும் மருத்துவக் கல்வியையும் மீண்டும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்பது இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும். நுழைவுத் தேர்வு நடத்தியே ஆக வேண்டும் என்றால், மாநில அரசுகளே நடத்த அனுமதிக்க வேண்டும்.

1926 - 2016

மகாசுவேதா தேவி | MAHASWETA DEVI

நேர்கண்டவர்: பங்கஜ் ஷா

தமிழில்: ஸிந்துஜா

இந்த வருடம் நூற்றாண்டு காணும் சில இலக்கிய, கலைச் சிற்பிகளைப் பற்றிய தொடர் இது. அவரவர் கால, சமூக, அரசியல் பின்னணிகளை முன் வைத்து, இலக்கியப் பிரக்ஞையுடனும் கலைத்திறனுடனும் அவர்கள் படைத்த ஆக்கங்கள் மூலம், கடந்து சென்ற காலத்தின் நேர்த்தியானதும் நேர்த்தியற்றதுமான வடிவங்களை ஆழமாக ஒருவர் கண்டுணர முடியும். உலகப் போர்களின் தாக்கங்கள், ஆழ்ந்த மனிதாபிமானம் நிரம்பிய நேச உணர்வுகள், காதலைப் பற்றிய முற்றிலும் வேறுபட்ட பார்வைகள், தனிமனிதப் போராட்டங்கள் இத்யாதி நாவல்களாகவும் கவிதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் நாடகங்களாகவும் புகைப்படங்களாகவும் இந்த ஆளுமைகளால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களின் எண்ணங்கள் நேர்காணல்களாகவும்

கட்டுரைகளாகவும் இத்தொடரில் வெளிப்படுகின்றன. இந்த இதழில் மகாசுவேதா தேவி ...

‘தயவு செய்து இனியும் புத்தகங்களை எழுதாதீர்கள்; என்னால் இவ்வளவு புத்தகங்களைப் படிக்க முடியவில்லை’ என்று ஒரு சிறுமி ரவீந்திரநாத் தாகூரிடம் ஒருமுறை கூறினாள். அந்தச் சிறுமிதான் மகாசுவேதா தேவி. அவர் பின்னாளில் இந்தியாவின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் சமூக ஆர்வலர்களில் ஒருவராக வளர்ந்தார். மகாசுவேதா தேவி காலமானபோது, இந்தியாவின் பழங்குடியின சமூகங்கள், மாவோயிஸ்டு கிளர்ச்சியாளர்கள், பெண்கள் பற்றிய புனைகதைகள் மற்றும் புனைகதையல்லாத நூல்கள் உட்பட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் கட்டுரைத் தொகுப்புகளும் எழுதியிருந்தார்.

இனி நேர்காணல்...

இன்று இவ்வளவு எழுதி, இவ்வளவு சாதித்த பிறகு, உங்கள் நினைவுகளில் நிலைத்திருக்கும் மிக முக்கியமான

விஷயங்களாக எதைக் கருதுகிறீர்கள்? இளமைக்கால அனுபவங்கள் ஒருவரின் ஆளுமையை நிறுவி, பிற்காலத்தில் அவரது வாழ்க்கையை வடிவமைத்து, பெரும் சாதனைகளுக்குச் சக்திவாய்ந்த காரணிகளாக மாறுகின்றன. அல்லது, உறவுகளில் ஒருவர் எடுக்கும் நிலைப்பாடுகள், அவர் எதிர்கொள்ளும் அனுபவங்கள், சூழலால் உருவாக்கப்படும் அழுத்தங்கள் மற்றும் தாக்கங்கள் போன்றவை காரணமாகின்றன. எனவே, உங்கள் ஆரம்ப நாட்களில் உங்கள் ஆளுமையை வடிவமைத்து நிலைநிறுத்திய விஷயங்களைப் பற்றி எங்களிடம் கூறுங்கள்.

என் வாழ்வில் நடந்த அனைத்தையும் எப்படி விவரிப்பது... எனக்குத் தெரியவில்லை! என் குடும்பம்

ஒரு அற்புதமான குடும்பம்... மிகவும் அழகான குடும்பம். என் தாய்வழிப் பெற்றோரும் தந்தைவழிப் பெற்றோரும் நாட்டின் சுதந்திரம் குறித்து மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தனர். என் தாயின் சகோதரர்களும் இந்த விஷயத்தில் மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தனர். என் தாய்வழித் தாத்தா பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதில் பெரும் முயற்சி எடுத்தார். அவர் ஒரு எளிமையான வழக்கறிஞர். அவர் ஆயுதமேந்திய புரட்சியாளர்களுக்காகவும்

அவர்களைப் போன்றவர்களுக்காகவும் வாதாடினார். அவர்களுடைய வழக்குகளுக்காக அவருக்கு எந்தப் பணமும் கிடைக்கவில்லை. டாக்கா, பெரிய நில உரிமையாளர்களும் பணக்காரர்களும் நிறைந்த நகரமாக இருந்தது. நான் பள்ளிகளுக்கும் கல்லூரிகளுக்கும் சென்றபோது, என் தாய்வழித் தாத்தா நீதிமன்றத்தைச் சுற்றித் திரிவார். அவர் என் தாயுடனோ அல்லது அவருடைய சகோதரியுடனோ ஏழைக் குழந்தைகளை எங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து, ஒன்றாம் வகுப்பு முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரை பாடம் கற்பிப்பார். அதன் பிறகு, என் தாயின் சகோதரி அவர்களுக்குப் பொருத்தமான பள்ளிகளில் மேல் படிப்பு கிடைக்க உதவுவார். என் தாயும் இந்தப் பாரம்பரியத்தைத்

தொடர்ந்தார். என் தாய் இறந்ததற்கு முன்பு பதின்மூன்று ஆண்டுகள் தன் பார்வையை இழந்திருந்தார். அவர் அப்போது பணிப்பெண்ணின் முதுகில் தன் விரல்களை வைத்து, எப்படி எழுதுவது என்று கற்றுக் கொடுத்தார்.

இவையனைத்தையும் நான் என் இளமைப் பருவத்தில் கவனித்திருந்தேன். அவை என் வாழ்விலும் என் செயல்களிலும் தொடர்ந்தன. என் பணி விரிவடைந்திருந்தாலும், என் இளமைப் பருவத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதைகளே அவற்றுக்கு அடித்தளமாக அமைந்துள்ளன.

இந்த நினைவுகள் உங்கள் தாயார் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினருடன் தொடர்புடையவை. உங்கள் தந்தை மனிஷ் காடக் ஒரு கவிஞராகவும் கலைஞராகவும் இருந்தார். அவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நிறுத்தி விட்ட 'வர்த்திகா' என்ற பத்திரிகையை நீங்கள் பொறுப்பேற்று ஆசிரியரானீர்கள். அவரைப் பற்றிய உங்கள் நினைவுகள் என்ன?

நீங்கள் சொல்வது சரிதான். என் தந்தை ஒரு இலக்கியவாதி... அதைவிடவும், அவரைப் பற்றிய மிக முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், ஒவ்வொரு நாளும் எங்கள் வீடு ஒருவிதக் கொண்டாட்டத்தில் மூழ்கியிருக்கும். அதற்குக் காரணம் அவர்தான். அந்த மிகவும் மகிழ்ச்சியான சூழலை நான் எவ்வளவுதான் விவரிக்க முயன்றாலும், அது முழுமையடையாததாகவே

தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தை நான் சந்தித்ததே இல்லை.

என் அம்மாவிடம் ஒரு பசு இருந்தது. அதுதான் இந்தியாவின் முதல் அசைவப் பசு. அட்டா, அந்த அசைவப் பசு எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தே தீர வேண்டும் என்று இருந்தது போல! மீனோ கோழிக்கறியோ இல்லாத எந்த உணவையும் அது ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை. அதனால் அது ஒரு புலியின் குணத்துடன் வளர்ந்தது. இறுதியில் அது ஒரு புலியாகவே மாறியது. ஜிம் கார்பெட்டின் ஆட்கொல்லி சிறுத்தையைப் போல அது பாய்ந்து ஓடியதைப் பார்ப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்தப் பசுவும் கல்வி கற்றிருந்தது. 'பார், அது படிக்க எவ்வளவு ஆர்வமாக இருக்கிறது!' என்று என் தந்தை கூறுவார். ஏனெனில் அது என் சகோதரிகள், சகோதரர்களின் நூல்களைக் கடித்தும் மென்றும் சேதப்படுத்தும்.

விசித்திரமான குணம் கொண்ட என் தந்தை குடிப்பழக்கம் உடையவர். சில சமயங்களில், குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டதாக அறிவித்தார். 'இனிமேல், நான் மதுவைத் தொடவே மாட்டேன்' என்பார். என் தாயைப் போலல்லாமல், நான் எதுவும் சொல்லமாட்டேன். நாங்கள் ஒரு மாடிக் கட்டிடத்தில் வசித்து வந்தோம். கட்டிடத்தின் மேல் மாடியில் பசுவின் தீவனத்தை வைத்திருந்தோம். என் தந்தை

வைக்கோல் குவியல்களுக்கு இடையில் ஸ்காட்ச் மதுப் புட்டிகளை மறைத்து வைப்பார். மாலையில், அவர் மாடிக்குச் சென்று, மதுவை வாயில் வைத்துக் கொண்டு எங்களை ஏமாற்றுவார். பசுவும் மாடிப்படிகளில் ஏறி, புட்டிகளை உடைத்தபடியே தீவனத்தைச் சாப்பிடும். ஸ்காட்ச் மதுவில் ஊறிய தீவனத்தைச் சாப்பிடுவதன் மூலம், அதுவும் அந்தப் பானத்தை அனுபவித்து மகிழும். மாட்டுச் சாணமும் ஸ்காட்சும் கலந்த கலவை ஒரு அதிசயம் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை (சிரிக்கிறார்). எங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை இது போன்ற விசித்திரமான நிகழ்வுகளுடன் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், ஒரு சிறிய வங்காள கிராமத்தில், இவையெல்லாம் இயல்பானதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அது கற்பனை செய்ய முடியாத ஒரு சூழலாக இருந்தது. நான் என் தந்தையுடன் மிதிவண்டியில் செல்வேன்.

நீங்கள் அப்போது டாக்காவில் இருந்தீர்கள், அல்லவா?

ஆம். ஆனால், நாங்கள் அதைத் தவிர வேறு இடங்களிலும் படித்திருக்கிறோம். என் தந்தை ஒரு வருமானவரி அதிகாரி. அதனால் அவர் ஊருக்கு ஊர் மாறிக் கொண்டே இருப்பார். அதனால்தான் என் பள்ளிப் படிப்பிற்காக என்னைச் சாந்தி நிகேதனுக்கு அனுப்பினார். அப்போது ரவீந்திரநாத் தாகூர் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். வரலாறு படைக்கப்பட்டு கொண்டிருந்தது - ஒன்று என் வீட்டில், மற்றொன்று வெளி உலகில். அதை நான் எப்படிச் சொல்வது? வாழ்க்கை அழகாக இருந்தது, ஆனால், அந்த வாழ்க்கை என் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு என்னைத் தயார்படுத்தவில்லை.

அப்படியென்றால், உங்கள் பிற்கால அசாதாரண வாழ்க்கைக்கு உங்களை எப்படித் தயார்படுத்திக்

கொண்டீர்கள்? உங்களுக்கு உத்வேகம் அளித்த சூழலை எப்படிச் கண்டறிந்தீர்கள்?

வாழ்க்கையில் நடக்கும் அனைத்தும் இயற்கையாகவே நடக்கும். ஒரு நதி எங்கிருந்தோ தோன்றி, எங்கோ சென்றடைகிறது. அதுதான் அதன் இயல்பு. இதற்காக எதையும் தயார் செய்வதில்லை. ஆனால், என் பிற்கால வாழ்க்கை, அதாவது பிஜனுடனான என் திருமண வாழ்க்கை, முற்றிலும் வித்தியாசமாக இருந்தது. அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அவர் கட்சியின் உறுப்பினராக இருந்தார். நான் ஒருபோதும் அப்படி இருந்ததில்லை. ஆனால், 1943-ல், வங்கதேசப் பஞ்சத்தின்போது, நான் கட்சியுடன் பணியாற்றினேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்தது. வரலாறு ஒரு நிரந்தர இடத்தைப் பிடிப்பதைக் கண்டு, நானும் அந்தச் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டேன்.

பிஜனைத் திருமணம் செய்தபிறகு, என் வாழ்க்கை போராட்டங்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது. அதற்கு முன்பு, நான் ஒருபோதும் நிதிப் பிரச்சனைகளைச் சந்தித்ததில்லை. எனக்கு மிகுந்த சுயமரியாதை இருந்ததால், நான் யாரிடமும் உதவி கேட்டதில்லை. என் குடும்பத்தினருக்கு இது நன்றாகத் தெரியும், அதனால் அவர்கள் உதவுவதாகக் கூறி என்னை ஒருபோதும் அவமானப்படுத்தியதில்லை. நான் தேர்ந்தெடுத்த போராட்டம் எனக்குச் சரியானதாகவே இருந்தது.

நீங்கள் பிஜன் பட்டாச்சார்யாவை எப்படித் திருமணம் செய்துகொண்டீர்கள்?

எனக்கு இயல்பான உள்ளுணர்வு உண்டு. யாராவது என்னிடம் வந்து, 'இதைச் செய்யாதே' என்று

சொன்னால், நான் அதைச் செய்வேன். நானே அதைச் செய்ய வேண்டியிருந்தால், செய்யமாட்டேன்.

நான் பிஜனின் 'அறுவடைத் திருவிழா' நாடகத்தைப் பார்த்ததில்லை. (அறுவடைத் திருவிழா - அக்காலகட்டத்தில் பிரபலமான, பிஜன் பட்டாச்சார்யா இயக்கிய நாடகம்). அவர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்தார். இந்திய மக்கள் நாடகச் சங்கத்தில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டார். நாங்கள் மாணவர் குழுவில் இருந்தோம். விதிகள் மிகவும் கடுமையாக இருந்தன. அவருக்கும் எனக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. ஆனால், என் தோழியும் சக மாணவியுமான திரிப்தி பதுரி (பின்னர் அவர் நாடக இயக்குநர் ஷம்பு மித்ராவை மணந்து திரிப்தி மித்ரா ஆனார்) கலைக் குழுவில் இருந்தார். நான் அதில் இல்லை. அந்த நேரத்தில் நான் பிஜனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆனால், அவருடைய நாடகங்களைப் பார்த்ததில்லை.

1946ல் நான் ஆங்கிலத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பெறுவதற்காகக் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றேன். இந்த நேரத்தில் மக்கள், எனது நம்பிக்கைகள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனான எனது நெருக்கம் குறித்துப் புறம் பேசத் தொடங்கினர். ஒரு பெண்ணுக்கு இருபத்திரண்டு வயதுக்குள் திருமணம் ஆக வேண்டும் என்பது என் தந்தையின் கருத்து. அவரே தனது இருபத்தி மூன்று வயதில் மணம் புரிந்து கொண்டவர். புகழ்பெற்ற பத்திரிகையாளரும் புரட்சியாளருமான சத்யன் மஜும்தார், குடிப்பழக்கத்தில் என் தந்தையின் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தார். பிஜனையும் என்னையும் சந்திக்க வைக்க அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து முடிவு செய்தனர். இந்தச் சந்திப்பிற்குப் பிறகு, எங்கள் உறவினர்கள் அனைவரும், 'இவள் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு நல்ல பெண். அந்தப் பையன் என்ன செய்கிறான்? ஒன்றுமில்லை. அவன் ஏதோ ஒரு நாடகத்தை இயக்குகிறான், அதுவும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காக' என்று வியப்புடன் கூறினார்கள். அதுமட்டுமின்றி, பிஜன் என்னைவிடப் பத்து, பன்னிரண்டு வயது மூத்தவராக இருந்தார்.

அவரை உங்கள் தந்தைக்குப் பிடித்திருந்ததா?

என் தந்தையைப் பொறுத்தவரை, ஒரு கம்யூனிஸ்டாக இருப்பது, நாடகங்களை இயக்குவது, எதுவும் சம்பாதிக்காமல் இருப்பது போன்றவை ஒரு பொருட்டாகவே இருக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் உண்மையான மனிதர்கள் என்று அவர் நினைத்தார். எல்லா உறவினர்களும், 'இந்தத் திருமணம் சரியில்லை, இது நடக்கக் கூடாது, தயவுசெய்து இதைச் செய்யாதீர்கள்' என்று சொன்னார்கள். ஆனாலும், திருமணம் நடந்தது. எனக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. ஆனால், திருமணத்திற்கு முன்பு நீண்டகாலக் காதல் என்ற ஒன்று இருந்ததில்லை. நாங்கள் மூன்று அல்லது நான்கு முறைதான் சந்தித்தோம். திருமணத்திற்குப் பிறகு நான்

சந்தித்ததெல்லாம் போராட்டங்கள் தான். ஆனால், நான் அதை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அப்போதுதான் நான் வறுமையை முதன்முதலாக அறிந்துகொண்டேன். பிறகு 1948ல், எனக்கு நவருண் என்ற மகன் பிறந்தான். வாழ்க்கை துன்பங்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது.

அப்போது வாழ்க்கை எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்த பாடங்கள் எனது தற்போதைய வாழ்க்கைக்கு என்னைத் தயார்படுத்தின. வறுமை எவ்வளவு கொடியது என்பதை நான் கற்றுக் கொண்டேன். பசியாக இருக்கும்போது ஒருவர் எப்படி உணர்வார் என்றும் கற்றுக்கொண்டேன். நான் நீண்ட காலம் அப்படிப்பட்ட ஒரு குழலில் வாழ்ந்தேன். 1948-49ல், தீபகா இயக்கம் (இன்றைய சிபிஎல்எம்எல் இயக்கம் போன்றது) எழுந்தது. தெலங்கானாவிற்குப் பிறகு, தெலங்கானாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோல்விக்குப் பிறகு எழுந்த ஒரு முக்கிய இயக்கம் இது.

நாங்கள் தாலிகஞ்சில் (கல்கத்தா) ஒரு சிறிய அறையில் வாழ்ந்தோம். பிஜன் வீட்டில் தங்குவது அரிது. அவர் அதிகாலையில் கிளம்பி, இரவில் தாமதமாகத் திரும்புவார்; குழந்தைக்கு ஒரு பால் பட்டியைத் தவிர வீட்டில் வேறு எதுவும் இருக்காது. நாங்கள் பல நாட்கள் பட்டினியாக இருப்போம். சில சமயங்களில் அப்படிப்பட்ட நாட்கள் தொடரும். பசியின் காரணமாக எனக்குக் காசநோய் வந்தது. ஆனால், நான் இதையெல்லாம் கடந்து வந்தேன். வாழ்க்கை மெதுவாக நகர்ந்தது. இன்று திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அந்த மோசமான நினைவுகள்... அவை எதுவாக இருந்தாலும்... அவற்றை நான் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கிறேன். ஏனெனில், அவைதான் என்னை உருவாக்கின.

பிஜன் பட்டாச்சார்யாவுடனான உங்கள் விவாகரத்து குறித்துப் பேச விரும்புகிறீர்களா?

இல்லை. அது ஒரு தனிப்பட்ட விஷயம். பிஜன் கூடத் தன் வாழ்நாளில் அதைப் பற்றிப் பேசியதில்லை. நானும் அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடச் சொன்னதில்லை. திருமணமும் விவாகரத்தும் ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விஷயங்கள்.

உங்கள் வாழ்க்கையில் பிழைப்புக்காக நீங்கள் மிகவும் கடினமாக உழைத்திருக்கிறீர்கள். ஒரு ஆசிரியராக, ஒரு எழுத்தாளராக, ஒரு வணிக உரிமையாளராக...

(சத்தமாகச் சிரிக்கிறார்) தொழில் நடத்தியதே ஒரு பெரிய விஷயம்! நான் அரசாங்கத்தில் எழுத்தராகச் சேர்ந்தேன். என்னை அங்கிருந்து வெளியேற்றி விட்டனர்... அதுல் குப்தா ஒரு சிறந்த வழக்கறிஞர். புரட்சிகர நடவடிக்கைகளுக்காகச் சிறையில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட் கைதிகளின் விடுதலைக்காக அவர் போராடியவர். அவர் ஒரு மனுவைத் தாக்கல் செய்து, என்னை மீண்டும் வேலைக்குச் சேர்த்தார். ஆனால், அதற்குப் பின் யாரோ மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கல்ஸின் நூல்களை என் மேசை இழுப்பறையில் வைத்து,

அவற்றைக் காட்டி என்னை மீண்டும் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். நான் அங்கே உதவியற்ற நிலையில் நின்றேன். எனக்கு ஒரு சிறிய குழந்தை இருந்தது. பிஜனுக்கும் ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லை. அப்போது பிஜனின் நண்பர்களில் ஒருவர், மருத்துவ ஆராய்ச்சிக்காக 15,000 ரூபாய்களை அமெரிக்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யும் ஒரு திட்டத்தைப் பற்றி என்னிடம் கூறினார். அந்த நேரத்தில், மருத்துவ ஆராய்ச்சியில் குரங்குகள் சித்திரவதை செய்யப்படுவதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் பணத்திற்காக அலைந்து கொண்டிருந்தோம். எங்கள் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

பின்னர், சந்தையில் ஒரு முஸ்லிம் இளைஞர் இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டு வருவதை நான் அறிந்துகொண்டேன். நான் அவரிடம், 'எனக்கு 15,000 ரூபாய்கள் எங்கே கிடைக்கும்?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், 'கவலைப்படாதீர்கள். அவை மத்தியப்பிரதேசத்தில் கிடைக்கின்றன. நான் உங்களுக்காக அவற்றை வாங்கித் தருகிறேன்' என்றார். குரங்குகள் வந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன், ஆனால், நான் அவற்றைப் பார்க்கவில்லை. கப்பல் போக்குவரத்தில் ஏதோ சிக்கல் ஏற்பட்டதால், குரங்குகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படவில்லை. அனைத்துக் குரங்குகளும் கிடங்குகளில் வைக்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு யார் உணவளிப்பது என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக மாறியது. அவற்றில் இரண்டு அல்லது மூன்று இறந்துவிட்டன. இதன் மத்தியில், குரங்குகள் துன்புறுத்தப்படுவதாகக் கூறி மும்பையில் ஒரு பெரிய கலவரம் வெடித்தது. இறுதியாக, அரசு அந்தக் குரங்குகளை மும்பைக்கும் புனேவுக்கும் இடையேயான மலைப்பகுதிக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

இப்போதும், லட்சுமணனும் கணேஷும் அந்தப் பகுதிகளுக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் (தொடர்ந்து சிரிக்கிறார்), லட்சுமணன், 'பார்த்துக்கொங்க, அதோ அந்தக் குரங்குகள், எப்படி கைகளை ஆட்டுகின்றன, பாருங்க, பாருங்க' என்று கூவிச் சொல்வான் (சிரிப்பை அடக்கப் போராடுகிறார்). நல்லவேளையாக, அந்தப் பகுதியில் உள்ள விலங்குகளைப் பற்றிய என் கதையாருக்கும் தெரியாது. (மீண்டும் சிரிக்கிறார்)

வங்காளக் குரங்குகளை மகாராஷ்டிராவிற்கு எடுத்துச் சென்று தங்கள் இல்லமாக மாற்றிக்கொண்ட தேசிய ஒற்றுமையை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது...

இல்லை, இல்லை. இந்த விவகாரம் முழுவதுமே சிக்கல்கள் நிறைந்ததாக இருந்தது. ஒரு பெரும் தேசியப் பிரச்சினையாகிவிட்டது.

இத்தனை விசித்திரமான, கடினமான அனுபவங்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் பிறகு நீங்கள் எப்படி எழுதுகிறீர்கள்? உங்கள் பின்னணி சாதகமாக இல்லாதிருந்தும் நீங்கள் எப்படி எழுத வந்தீர்கள்?

நான் ஏற்கனவே எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். 'தேஷ்'

என்ற பத்திரிகையில் ஒரு சிறுகதை வெளியானது. அது ஒரு விருதையும் பெற்றது. ஆனால், ஆரம்பத்தில் எழுத்தாளராக வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கவில்லை. பூன்வெல்லின் திரைப்படத்தைத் தழுவி எடுக்கும் திட்டம் குறித்து விவாதிக்கப்பட்டது, குவாஜா அகமது அப்பாஸ், பிஜனை மும்பைக்கு வருமாறு கேட்டார். ஆனால், அது நடக்கவில்லை. 'எகனாமிக் அண்ட் பொலிட்டிகல் வீக்லி' இதழில் ஏற்கெனவே எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். வீக்லியின் நிறுவனரும் ஆசிரியருமான என் தாய்மாமன் சச்சின் செளத்ரி, அந்த நேரத்தில் மும்பையில் இருந்தார். அவருடைய வீட்டில், 1857 சிப்பாய்க் கலகம் பற்றிய ஒரு புத்தகத்தைப் படித்தேன். அதில் வரும் ஜான்சி ராணியின் கதாபாத்திரம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அந்த நேரத்தில், பிஜன் 'நாகின்' திரைப்படத்தின் கதையை எழுதினார். அதற்குப் பணம் கிடைத்தது. பிறகு நாங்கள் கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பினோம்.

நான் ஜான்சி ராணியைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினேன். நான் படித்ததை மட்டும் வைத்து எழுதக் கூடாது என்று உணர்ந்தேன், அதனால் அந்த இடத்திற்குச் சென்றேன். மராத்தி மொழி எனக்குப் பரிச்சயமில்லை. அதுமட்டுமின்றி, புந்தேல்கண்ட் அல்லது ஜான்சி எங்கே என்றும் எனக்குத் தெரியாது. ராணியின் மருமகன்களில் ஒருவர் உயிருடன் இருந்தார். நான் அவரைத் தொடர்பு கொண்டேன். நான் பரோடாவுக்கும் அகமதாபாத்துக்கும் சென்றேன். அது 1951-52 ஆம் ஆண்டு நடந்தது. அன்றிருந்த பல மனிதர்கள் இப்போது உயிருடன் இல்லை. நான் பல இடங்களுக்குச் சென்றேன் - புந்தேல்கண்ட், டாடியா, ஓர்ச்சா, கல்பி, குவாலியர்...

நீங்கள் அந்தப் பகுதிகளில் உள்ள மக்களின் நினைவுகளை ஆராய்ந்து கண்டறிந்தீர்கள் என்று சொல்கிறீர்களா?

ஆமாம். நான் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்றேன். ராணி சென்ற இடங்கள் அனைத்தையும் பார்க்கச் சென்றேன் (சிரிக்கிறார்). நான் அந்த விதத்தில் ஒரு பைத்தியம். அந்த நேரத்தில், கொள்ளைக்காரன் மான் சிங் அங்கே இருந்தான். ஆனால், அதையெல்லாம் கண்டு நான் பயப்படவில்லை. என்னை எப்போதும் காப்பாற்றியது என் அச்சமின்மைதான்... (சிரிக்கிறார்). அப்போது எனக்கு 26 வயதுதான் என்றாலும், அந்த இளம் வயதிலேயே பயணங்களை மேற்கொண்டு நான் திரும்பி வந்தேன். அது ஒரு பெரிய கதை.

உங்க முதல் புத்தகமான 'ஜான்சி ராணி' இப்படித்தான் வெளியிடப்பட்டதா?

ஆம். முதல் புத்தகம்... அதன் சிறப்பு என்னவென்றால், அது முதன்முறையாக நாட்டுப்புறக் கதைகளை மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டது. நான் நாட்டுப்புறக் கதைகள் தொடர்பான எண்ணற்ற தகவல்களைச் சேகரித்தேன். ராணியைப் பற்றிய 'ரேசோ' என்றழைக்கப்படும்

தமிழ் எழுத்தாளர் அம்பை உடன்

ஏராளமான நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சேகரித்தேன். மேலும் பாஜிராவ்மஸ்தானியைப் பற்றியும்... ஆ, அந்தப் பெயர்கள்! ராணி தொடர்பான பல்வேறு விவரங்களைச் சேகரித்தேன். புகழ்பெற்ற கவிஞர் பூஷனின் எழுத்துக்களுடன் நான் பரிச்சயமானேன். அவருடைய 'சிவா வாஹிம்' கவிதையின் வரிகளை நான் மனப்பாடம் செய்திருந்தேன். (சில வரிகளைப் பாடுகிறார்) அதன் பிறகு, சாதாரண மக்களின் நினைவுகளில் நிலைத்திருப்பதுதான் வரலாற்றின் உண்மையான பிரதிபலிப்பு என்ற உறுதியான எண்ணம் என் மனதில் தோன்றியது. சாதாரண மக்கள் தங்கள் நாயகர்களைத் தங்கள் நினைவுகளில் ஆழமாகப் பதித்து, அவர்களைப் பாதுகாத்து வருவதை என் கண்களாலேயே கண்டேன். இன்றும் என் மனதில் நீங்காமல் ஒலிக்கும் ஒரு பாடலின் வரிகள்: 'கற்களாலும் மண்ணாலும் ஒரு படையை உருவாக்கு, மரத்தில் வாள்களைச் செதுக்கு, மலைகளைப் பீரங்கிக் குண்டுகளாக உருட்டு, குவாலியரை நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்...' நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட, சாதாரண மக்கள் மிகுந்த மரியாதையுடன் கொண்டாடிய அளவுக்கு இந்த ராணி ஒரு மாபெரும் ஆளுமையாக இருந்ததைக் கண்டு நான் வியந்தேன். 1857ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி ஒரு மக்கள் புரட்சி என்று என் புத்தகத்தில் எழுதியிருந்தேன். மக்கள் ராணியைத் தங்கள் மைய நாயகியாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர் ஒரு மகாராஷ்டிர பிராமணரின் விதவையாக இருந்தபோதிலும், அவரைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் முகமதிய பதான்கள், ஆப்கானியர்களாக இருந்தனர். மக்கள் சக்தியே அவரது பலமாக இருந்தது. அவர்

பெண்களை ஒன்றிணைத்து, பெண்கள் மட்டுமே கொண்ட ஒரு படையையும் உருவாக்கியிருந்தார். அவரது கரத்தை வலுப்படுத்துவதில் விவசாயிகள் முன்னணியில் இருந்தனர். அவர் மக்களை ஒன்றிணைத்து அவர்களிடம் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

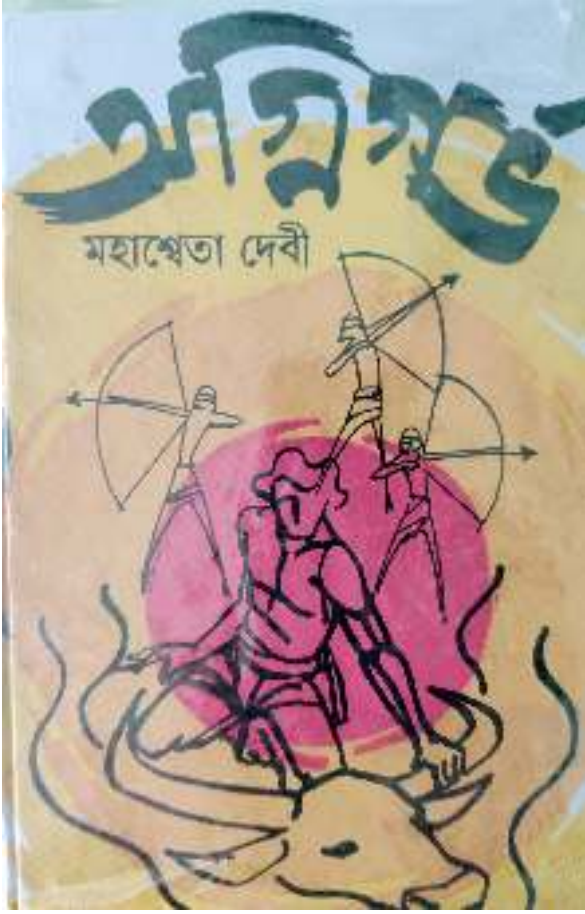
காலம் செல்லச் செல்ல, எனக்குச் சரித்திரத்தில் ஒரு தனி ஆர்வம் ஏற்பட்டது. நான் எழுதியதெல்லாம் வரலாறுதான். எல்லோரும் '1084ன் அன்னை' பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஆனால், அது ஒரு சாதாரணப் படைப்பு. அது மிகவும் பிரபலமடைந்தபோதிலும், 'சோட்டி முண்டாவும் அம்பும்' என்ற மாபெரும் நாவலுடன் ஒப்பிடும்போது அது சாதாரணமானதாகவே இருந்தது. எனது மிக முக்கியமான சில நூல்கள் இந்தி அல்லது ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. உதாரணமாக, 'அமிர்தசேகரம்'.

மராட்டியப் படையெடுப்பிற்குப் பிறகான வங்காளத்தின் சமூக வாழ்க்கை குறித்த ஒரு மிக முக்கியமான புத்தகம் வெளிவர இருக்கிறது. அது அதன் கட்டமைப்பிலும் மொழித்திறனிலும் ஒரு மிக முக்கியமான படைப்பாக இருக்கும். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நான் பல சோதனைகளைச் செய்திருக்கிறேன். மொழியைப் பொறுத்தவரை, பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்த மொழிக்குள் நான் புகுந்து கொண்டேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதற்கும் முன்பிருந்தேகூட. மொழி குறித்து எனக்கு ஒரு குறை உண்டு. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் தேசிய புத்தக அறக்கட்டளைக்காக ஒரு புத்தகம் எழுதினேன். தெற்கு வங்காளத்தின் கங்கைச்

சமவெளிகளில் பேசப்படும் மேற்கு வங்காள மொழிதான் மூல வங்காள மொழியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்று அதில் எழுதியிருந்தேன். ஏன்? நான் கிழக்கு அல்லது தென்மேற்கு வங்காளத்தில் நிலவிய மொழியை முதன்மை மொழியாக மாற்ற முயற்சிக்கவில்லை. விவசாயிகளும் விவசாயத்தைச் சார்ந்திருப்பவர்களும் பேசும் மொழி நம்முடையதல்ல. அவர்களுக்குத் தங்களுக்கெனச் சொந்த சொற்களஞ்சியம் உண்டு. பல்வேறு தொழில்களைச் சேர்ந்த மக்கள் - ஒரு குயவனின் மொழி, ஒரு கொல்லனின் மொழி, ஒரு நெசவாளனின் மொழி - ஒவ்வொருவருக்கும் தங்களுக்கெனத் தனித்துவமான மொழி உண்டு. அவர்களுடைய மொழி நமது மொழிக்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அது செய்யப்படவில்லை. அதனால்தான் வங்காள மொழி பாதிக்கப்படுகிறது. எழுதப்பட்டிருப்பதெல்லாம் சாதாரண நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் மொழிதான். முன்பிருந்ததைப் போல, அனைவருக்கும் எளிதாகக் கிடைத்த மொழி எனும் நதி எங்கே போய்விட்டது?

நான் லக்ஷ்மன் கெய்க்வாடின் 'திருடன்' என்ற புத்தகத்தை இந்தியில் படித்தபோது, அந்த மொழி உயிரோட்டமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன். இப்போது என்னால் மராத்தி படிக்க முடியாது. 'ஜான்சி ராணி' ஆக்கத்தின்போது நான் மராத்தியில் பல நாவல்களைப் படித்திருக்கிறேன். லக்ஷ்மனைப் படிக்கும்போது, யாரோ ஒருவரின் கைகள் துண்டிக்கப்பட்டு, அதைத் தொடும்போது வெளிவரும் வெப்பம் உங்கள் கையைச் சுட்டுவிடும் என்பது போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்படும். மொழி இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். மொழி ஒரு ஆயுதம். ஆனால், அது எங்கிருந்து வருகிறது?

அது மக்களிடமிருந்து வருகிறது. இதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பழங்குடியினரிடம் அது மகத்தானதாக இருக்கிறது.

சற்று முன்பு நீங்கள் 'சோட்டி முண்டாவும் அம்பும்' நாவலைப் பற்றிப் பேசினீர்கள். அது பழங்குடியினரைப் பற்றியது. மொழியின் வளத்தைப் பற்றிப் பேசியதோடு, உங்களுடைய 'காட்டின் ஆக்கிரமிப்பு', 'செங்கட் பிணைப்பு', 'கணேச மகிமை', 'ஊழிக்கால உயிரி' போன்ற நாவல்களில் பழங்குடியினரை ஆழ்ந்த கருணையுடன் சித்தரித்துள்ளீர்கள். பழங்குடியினருடன் உங்களுக்கு அத்தகைய ஆழ்ந்த பற்றும் நெருங்கிய தொடர்பும் எங்கிருந்து கிடைத்தன? இந்த உத்வேகத்தைப் பற்றி எங்களிடம் கூற முடியுமா?

நான் உத்வேகம் என்னும் கோட்பாட்டை நம்புவதில்லை. எழுத்தில் இருப்பது உழைப்பு மட்டுமே. அதற்குப் படைப்பாளி வியர்வை சிந்த வேண்டும். உத்வேகம் என்று ஒன்று கிடையாது. மனிதர்கள்தான் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள்தான் என் இலக்கிய 'குரு'.

என் கேள்வி என்னவென்றால், இந்த வலுவான பற்றுதல் எப்போது, எப்படித் தொடங்கியது என்பதுதான்.

1965ஆம் ஆண்டு முதல் நான் பழங்குடியினரின் வாழ்க்கையைக் கவனித்து வருகிறேன். அதற்கு முன்பாக, என் சிறுவயதில் நாங்கள் மிட்னாபூரில் இருந்தபோது, எங்களைச் சுற்றி ஏராளமான சந்தால் பழங்குடியினர் இருந்தனர். அவர்களுடன் எங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. என் குடும்பம் சற்று வித்தியாசமானது. எங்களுக்குப் பழங்குடியினருடன் தொடர்ந்த பழக்கம் இருந்தது. நான் அவர்களுடன் அதிக நேரம் செலவிட்டேன். எங்கள் பெற்றோர் கல்கத்தாவுக்குச் செல்லும்போது, எல்லாக் குழந்தைகளும் பழங்குடியினருடன் விளையாடுவார்கள். சாந்தி நிகேதனிலும் எனக்குப் பல பழங்குடியினருடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஆனால், அந்த அனுபவங்கள் அவ்வளவு சிறந்தவையாக இல்லாததால் நான் அவற்றை விவரிக்கப் போவதில்லை... எப்படியிருந்தாலும், பழங்குடியினரை மக்கள் சரியாக நடத்தவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் அவர்களை மனமார நேசிக்கிறேன்.

நான் ஒரு நதியைப் போன்றவன். ஒரு பெரிய நதியைப் போல அல்ல, ஒரு சிறிய நதியைப் போல - வளைந்து நெளிந்து செல்லும் எனது பயணத்தில் நான் பழங்குடியினர் வாழ்க்கையில் நுழைந்தேன். அது எப்படி, ஏன், எப்போது நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. அதைத் தெரிந்து கொள்ளவும் விருப்பம் இல்லை. கொத்தடிமைகளின் உரிமைக்காக நான் பலமாவுக்குச் சென்றேன். ஜார்கண்ட் இயக்கத்தின் முதல் கட்டத்தின்போது நான் சிங்பூமிக்குச் சென்றேன். கிராமங்களைச் சுற்றித் திரிந்து செய்தி சேகரிப்பதுதான் என் தொழில். நான் அந்த வேலையை ஏற்றபோது எனக்கு நூற்று ஐம்பது ரூபாய் கிடைத்தது. அது மிகவும் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த பணம். படிப்படியாக என் சம்பளம் உயர்ந்து, எனக்கு எழுநூறு ரூபாய் கிடைக்க ஆரம்பித்தபோது, ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் குறைந்து விட்டதாக நான் உணர்ந்தேன். நான் சம்பளமில்லா விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு ஒரு செய்தித்தாளின் கிராமப்புற நிருபரானேன். ஒவ்வொரு வாரமும் நான் கிராமங்களுக்கு ஓடி விடுவேன்,

நீங்கள் எந்தச் செய்தித்தாளில் 'கிராமப்புற நிருபராக' சேர்ந்தீர்கள்?

'யுகந்தர்'. முதலில் நான் 'யுகந்தர்' பத்திரிகைக்காக எழுதினேன். 'வர்த்தமான்' பத்திரிகைக்குப் பல வருடங்கள் எழுதினேன். 'ஆஜ்கல்' பத்திரிகையில் இப்போது எழுதுகிறேன். அவ்வப்போது 'தி எகனாமிக் அன்ட் பொலிட்டிக்ஸ் வீக்லி' பத்திரிகைக்காகவும் எழுதினேன். என் கருத்துக்கள் வித்தியாசமானவை. நான் சிந்திக்காமல் எழுதுவதில்லை. நான் எழுதத் திட்டமிடுவது அவசியமா இல்லையா என்று நானே கேள்வி கேட்டுக்கொள்வேன். அவசியம் என்று நான் நினைத்ததை மட்டுமே எழுதினேன். நான் 'வர்த்திகா' பத்திரிகையைத் தொகுத்தேன், அதற்காக நான் நிறைய எழுத வேண்டியிருந்தது. என்னிடம் ஏராளமாக

இருக்கும் வெகுநீளமான கடிதங்கள் - அமைச்சர்களுக்கு நான் எழுதும் நீண்ட கடிதத் தொடராக அமைந்து விட்டது. அந்தக் கடிதங்களில் கிராமங்களைப் பற்றிய செய்திகள், பழங்குடியினரைப் பற்றிய தகவல்கள் எனப் பலவும் அடங்கியிருக்கும். அது அவ்வளவு அதிகமாக இருந்தது! நான் தங்கும் கிராமத்தைப் பற்றியும், காவல் நிலையம் மற்றும் மருத்துவமனை வெகுதொலைவில் இருப்பது பற்றியும், சாலைகள் இல்லாதது பற்றியும் எனது சமூக மற்றும் தொழில்சார் கடமைகள் பற்றியும் எல்லா விதமான புகார்களைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தேன் (சிரிக்கிறார்).

நான் குற்றவாளிகள் என்று கூறப்படும் குழுக்களுடன் இணைந்திருந்தேன், நான் 'காட்டின் ஆக்கிரமிப்பு' எழுதியபோது, நான் எழுதியது அவர்களின் குரல் என்று அவர்கள் உணர்ந்ததால், அவர்களிடையே எனக்கு உண்மையான அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

இந்திய வரலாற்றில் முதன்முறையாகப் பழங்குடியினர் அங்கீகாரம் பெறத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் எனக்கு ஆதரவைத் திரட்டி, என்னைச் சந்திக்க வரத் தொடங்கினர். அது 1979 ஆம் ஆண்டு. அன்று முதல், பழங்குடியினர் சமூகத்துடன் எனக்கு எளிதான தொடர்பு ஏற்பட்டது. 'கணேச மஹிமை' மற்றும் எனது பிற நூல்கள் தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, நக்சலைட் இயக்கத்தின் மீதான எனது அனுதாபம் அறியப்பட்டபோது, எனக்குப் பரந்த அங்கீகாரம் கிடைத்தது. தீவிர நக்சலைட்டுகளாக இருந்த அந்தப் பழங்குடியினருடனும் எனக்குத் தொடர்பு இருந்தது.

இந்தச் செயல்பாட்டின் மூலம், 'குற்றவாளிப் பழங்குடியினர்' என்று சமூகத்தால் அநீதியாக அழைக்கப்பட்டவர்களை நான் படிப்படியாகப் புரிந்துகொண்டேன். மிட்னாபூரில் இருந்த அத்தகைய பழங்குடியினருடன் நான் இணைந்து அவர்களுக்காகப் போராடினேன். பிறகு, நான் பேச விரும்பாத ஒரு சம்பவம் நடந்தது. இனி ஒருபோதும் மிட்னாபூருக்கு வரமாட்டேன் என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். ஆனாலும் இன்றும் அவர்கள் என்னைத் தொடர்ந்து சந்தித்து வருகிறார்கள். கெரியா ஷபர் பழங்குடியினருக்காகப் புரலியாவில் ஒரு இயக்கத்தை நான் ஏற்பாடு செய்தேன். அவர்கள்மீது எனக்கு மிகுந்த பாசம் உண்டு. அவர்கள் அற்புதமான மக்கள், உண்மையிலேயே அற்புதமானவர்கள்!

பழங்குடி வாழ்க்கைதான் என் கடைசி இலக்கு. அதை நோக்கி நான் நகர நகர, நடுத்தர வர்க்கத்தின் மீது எனக்கு வெறுப்பு அதிகரித்தது. என் உள்மனம், 'இல்லை, எனக்கு இவையெல்லாம் வேண்டாம், இல்லை... இல்லை... இல்லை...!' என்று கதறியது. இப்போது எனக்கு அங்கிருந்து எதுவும் வேண்டாம்.

ஆனாலும், இலக்கியத்தில் பழங்குடியினரின் வாழ்க்கையை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும்போது, சில சமயங்களில் நீங்கள் நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்கப் பின்னணிக் கதைகளுக்கே திரும்பியிருக்கிறீர்கள் - உதாரணமாக, 'நீலப் படிமம்' நாவலில்....

எனக்கு வேறு எந்த வித வாழ்வாதாரமும் இல்லாதபோது இது நடக்கத்தான் வேண்டும். என்

எழுத்தின் மூலம்தான் நான் பிழைக்க வேண்டும். 'நீலப் படிமம்' நாவலில் என்ன இருக்கிறது? போதைப்பழக்கமும் மாணவர் வாழ்வில் அதன் விளைவுகளும். இதுவும் ஒரு சமூக யதார்த்தம்தான். நான் வாழும் சமூக யதார்த்தத்தை சித்தரிப்பது பொருத்தமாக இல்லையா? நான் பெண்களைப் பற்றியும் நிறைய எழுதியிருக்கிறேன். பாலியல் வன்கொடுமை மற்றும் பிற அதிர்ச்சிகரமான அனுபவங்களைப் பற்றி நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன். விஷயம் என்னவென்றால்... நான் எழுத வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் நான் இத்தனை புத்தகங்கள் எழுத வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால் நான் பழங்குடியினர், பழங்குடி அல்லாதவர்கள்... என அனைவருக்கும் நிறையப் பணம் கொடுக்க வேண்டும்; நானும் வாழ வேண்டும், அதனால் நான் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இதற்காக நான் எழுதுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்வதில்லை.

நான் நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால், ஒரு சிறந்த நாவலை எழுதியதில்லை. இந்த நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை என்றால் என்ன? நடுத்தர வர்க்கம் எதையும் உற்பத்தி செய்வதில்லை. இந்த மாதிரியான சமூகத்துடன் எனக்கு உள்ளிருந்து பிணைப்பு இல்லாததால், என்னால் பெரிதாக எதையும் எழுத முடியாது என்று நான் உணர்கிறேன். மேலும், இந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர், நான் பெரிய தியாகங்களைச் செய்ததாக என்னைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். நான் அவர்களின் இலக்கியங்களைப் படிப்பதை விட்டு விட்டேன்; திரைப்படங்கள், நாடகங்கள் பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். பலவிதமான இடங்களுக்குச் செல்வதையும் நிறுத்திவிட்டேன். என் வாழ்க்கையில் ஆடம்பரம் என்பதே இல்லை. நான் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டேன். இப்போது நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். தவிர, எனக்கு அதிக நேரம் கிடைக்கிறது, நான் வேறு வகையான எழுத்துப் பணிகளையும் செய்திருக்கிறேன். நான் குழந்தைகளுக்கான கதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். நான் எழுதுவதை விரும்புகிறேன். நான் பாடப்புத்தகங்களையும் எழுத வேண்டியிருந்தது, அதையும் நான் மிகவும் ரசித்தேன்.

ஆனால், பழங்குடியினர்தான் என் வாழ்வின் இறுதி வார்த்தை. அவர்கள் பிழைத்து வாழ்வார்களா, தங்கள் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வார்களா என்ற கவலையே என் அமைதியின்மைக்குக் காரணம். பழங்குடி வாழ்க்கை குறித்த எனது முழு அனுபவத்தையும் வெளிப்படுத்தும் விதமாக 'ஊழிக்கால உயிரி' என்ற படைப்பை நான் எழுதியுள்ளேன். 'ஊழிக்கால உயிரி' படைப்பில், துயரத்தின் எல்லையாக ஒரு பெரும் கதறல் உள்ளது.

குற்றப்பழங்குடியினர் என்று அழைக்கப்படுபவர்களின் பக்கம் நான் தர்க்க ரீதியாகவே ஈர்க்கப்பட்டேன். அவர்களைப் பற்றி யாரும் ஒருபோதும் கவலைப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்தபோது நான் மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தேன். 'மகாத்மா காந்தியின் மனம்' என்ற புத்தகத்தைத் தேசிய புத்தக அறக்கட்டளைக்காக 'காந்தி மானஸ்' என்ற தலைப்பில் வாங்களை மொழியில் மொழிபெயர்த்தபோது நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். இந்தப் பிரம்மாண்டமான புத்தகத்தில் 'பழங்குடி' என்ற வார்த்தை ஓரிரு முறை... அல்லது ஒருவேளை எங்குமே இடம்பெறவில்லை. காந்தி வந்தார்... அம்பேத்கர், ஜோதி பிரசாத் பூலே மற்றும் பல சிறந்த தேசியத் தலைவர்கள்... பல கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்கள் தொடங்கப்பட்டன, சோசலிஸ்டுகள் களத்தில் மிகவும் இறங்கினர்... கம்யூனிஸ்டுகள் பிளவுப்பட்டனர்... சிபிஐ மற்றும் சிபிஐ (எம்) ஆகியவை தோன்றின... புதிய தலைமுறை நக்சலைட் இயக்கம் தொடங்கியது, அது கிராமங்களுக்கும் பரவியது. இம்மக்கள் மிகக் கொடூரமான ஒடுக்குமுறையைச் சந்தித்துள்ளனர்.

என்னால் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. நான் எங்கிருந்து தொடங்கியிருந்தாலும், சரியான இலக்கைத்தான் வந்தடைந்துள்ளேன். இதுதான் எனக்கு இருக்கும் மிகப்பெரிய சவால். நான் கடவுளை நம்புவதில்லை. எந்தக் கடவுள்கள் மீதோ அல்லது தேவதைகள் மீதோ எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் மனதளவில் யாருக்கும் தலை வணங்குவதில்லை. நிச்சயமாக, அதற்குத் தகுதியானவர்களுக்கு நான் மரியாதை செலுத்துவேன்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒரு நோக்கத்திற்காகப் பிறக்கிறான் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் இந்த நம்பிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டேன். என்னைப் பற்றி நானே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், நான் இப்போது செய்து கொண்டிருப்பதை இந்தக் 'குற்றவாளிகள்' என்று சொல்லப்படும் பழங்குடியினருக்காகச் செய்வதற்காகவே பிறந்திருக்கிறேன். நான் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராகக் கருதப்பட வேண்டும் என்றோ, பல விருதகளை வெல்ல வேண்டும் என்றோ, அதைப் பற்றிப் பெரிய ஆரவாரம் எழ வேண்டும் என்றோ வேண்டியதில்லை. (தன் இதயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி). இங்கு எதுவும் வந்து சேர்வதில்லை. ஆனால், 'அறிவிக்கப்படாத பழங்குடியினத்தைச் சேர்ந்த' ஒரு சாதாரண உறுப்பினர் என்னை எங்கு வேண்டுமானாலும் அழைத்துச் செல்ல முடியும். அவனது நோக்கம் மட்டுமே என் இதயத்தைத் தொட முடியும், வேறு எதுவும் இல்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை, நான் அப்படித்தான் இருக்கிறேன். விசித்திரமாக இருக்கிறது! நானும் ஒரு ஊழிக்கால உயிரி. வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்!

ஸிந்துஜா weenvy@gmail.com

இடவாகுபெயர்

• வேலு ராஜகோபால்

ஒவியம்: : Farzaneh Zohdi

வீட்டுக்குப் போகும் பாதையில் இருட்டு. தெருவிளக்கு எரியவில்லை. அவர் இந்தத் தெருவுக்குக் குடிவந்து மூன்றாண்டுகள் ஆகின்றன. இந்தப் பகுதியில் தெருவிளக்குகள் பெரும்பாலும் எரிவதில்லை. ‘என்னத்தைத் தான் பல்பு போடுறானுகளோ?’ யாருக்கோ சொல்வதுபோலச் சொல்லிக் கொண்டார். மின் தூண்கள் நட்டுப் பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. எப்போது நட்டார்கள் என்று யாருக்கும் நினைவிருக்காது. சுமார் நூறடி தூரத்தில் அவரது வீடு, அதனருகில் இருக்கும் தூணிலும் மின்விளக்கு எரியவில்லை. வருஷத்துக்கு ஒருதரமோ அல்லது என்ன இடைவெளியோ, எப்போதாவது லைன்மேன் வந்து மின் விளக்கைச் சரி செய்துவிட்டுப் போவான். ஆனால், பஞ்சாயத்தின் கணக்கில் பல தடவைகள் விளக்கை மாட்டியதாகவும் அது ஃபியூஸ் போனதும் பல்பை மாற்றியதாகவும் எழுதியிருப்பான். இந்தியாதானே... செல்லப்பாண்டியன் பல மாநிலங்களிலும் வேலை பார்த்திருக்கிறார். அவருக்குத் தெரியாததில்லை.

வீட்டில் முதல் இரண்டு அறைகளிலும் டியூப் லைட்டின் வெளிச்சம் தெரிந்தது. ரிஸ்ட் வாட்சைப் பார்த்தார். ஏழுமணி. சாந்தா டி.வி பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் – தமிழ்ப்பெண்கள் எழுதிக் கொண்டோ படித்துக் கொண்டோ இருப்பதில்லை- சமைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். டிவி பார்த்துக் கொண்டே இடையிடையில் சமைத்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்களைப் போலவேதான் இவளும்...

காலில் சிறு கல் பட்டுச் செருப்பு இடறியது. கொஞ்சம் தடுமாறி நிதானித்துக் கொண்டார். பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த செல்போனை எடுத்து, டார்ச்சை ஆன் செய்தார். ஒரு சிறுவட்டத்தில் ஒளி விழுந்தது. இந்தத் தெருவின் விளக்குகள் ஒழுங்காக எரிய வைக்க வேண்டும் என்று பஞ்சாயத்து ஆபீஸில் இரண்டு மூன்று முறை எழுதிவைத்துவிட்டு வந்தார். அதைக் கிழித்துக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டிருப்பான். அந்த ஆளைப் பார்த்தாலே தெரிந்தது.

நாட்டு உடைமையாக்கப்பட்ட வங்கியில் முப்பத்தி இரண்டு வருடம் வேலை பார்த்து ரிடையராகி இங்கே

வந்து செட்டிலாகியிருந்தார். வங்கியில் அவருடன் வேலை பார்த்தவர்கள், அங்கு வரும் அதிகாரிகள், வாடிக்கையாளர்கள் அனைவரும் அவரை மிகவும் மரியாதையாக நடத்தினார்கள். ஆனால், இந்தப் பஞ்சாயத்து அலுவலகத்தில் இருந்த கிளர்க் நிமிர்ந்து முகத்தைக் கூடப் பார்க்கவில்லை. ‘பல்ப் சேங்ஷன் ஆனதும் போடுவாங்க’ என்று யாரோ ஒன்றும் தெரியாதவனிடம் பேசுவது போலச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். முதுகுக்குப் பின்னால் அவன் ஏதோ முனகுவது போலிருந்தது. அவரது பிரமையோ? மரியாதை இல்லாமல் பேசுவதற்கென்றே பயிற்சி எடுத்திருப்பான். அரசு அலுவலர்!

இரண்டாவது முறை முறையீடு பதிவு செய்து ஒன்றரை வருடங்கள் ஆகின்றன. குடியிருக்கும் இடத்தின் பெயரைச் சொன்னதுமே அவன் நிமிர்ந்து பார்ப்பதில்லை. ‘ஆசாத் காலனி’ என்றதும் எல்லா இடத்திலும் ஒரு நொடி பொறி தட்டி வெடித்து இருள்கவிழ்ந்து விடுகிறது. ஆசாத் என்றால் விடுதலை. யாரோ ஒரு நம்பிக்கையில் வைத்த பெயராக இருக்க வேண்டும். விடுதலையின் கரங்களாக மின் கம்பங்கள் அந்த இடத்தை எட்டிவிட்டாலும் அதன் ஒளி இன்னும் அரவணைக்க வரவில்லை. இங்கே வாழ்கிறவர்கள் அதன் கைகளிலிருந்து எதையும் தட்டிப் பறிக்கத்தான்

வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் எப்போதாவதுதான். ‘காலனியா என்று ஒருவிதமாக இழுத்துக் கொண்டு கேட்கிறார்கள்’ என்று வேலை தேடிக் கொண்டிருக்கும் இந்தத் தெருப்பையன் சுடலை அவரிடம் சொல்லியிருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். காலனிக்கு வெளியில் மெயின் ரோட்டில் டீக்கடை வைத்துக் கைகளைச் சுட்டுக் கொண்டவன். வெளியாள்கள் யாரும் அந்தக் கடையில் டீ குடிக்க வருவதில்லை. அவன் காலனியில் குடியிருப்பவன் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். வியாபாரம் படுத்துவிட்டது.

நகரங்களிலும் ‘அம்பேத்கர் நகர்’ ‘அம்பேத்கர் காலனி’, என்று நகர வரைபடத்தைத் தயார் செய்யும் போதே பெயர் வைத்து விடுகிறார்கள். அலுவலகத்தில் சினியாரிடி லிஸ்டில் பெயருக்கு அடுத்தபடி

குறிக்கப்பட்டிருக்கும் ‘அதை’ மனதில் குறித்துக் கொள்கிறவர்கள், எல்லா இடங்களிலும் கவனமாக இருப்பார்கள். இந்தியா இப்படித்தான் இருக்கிறது. வீடு தேடிப் போகும் இடங்களில், சைவமா? அசைவமா? என்று தொடங்கி, எந்த ஊர், எந்தத் தெரு, எந்தக் காலனி, நகர்? என்று கேள்விகள் தொடரும். அந்தப் பதில் வரும்வரை. அவருக்குத் தன்னை அவர்கள் நிர்வாணமாக்கியது போலத்தோன்றும். இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் மனிதர்கள் வாழ முடியாதா? வாழ்நாளெல்லாம் இந்தக் கேள்வி அவரைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

‘வங்கிவேலை, இரண்டு மூன்று வருடங்களில் வேறு ஊருக்கு மாறிப் போய்விடுவார், வாடகை பிரச்சனை இல்லாமல் வரும்’ என்று பல ஊர்களில் அவருக்கு வீடுகள் வாடகைக்குக் கிடைத்தாலும், மற்றவர்களிடமிருந்து விலகியே வாழ நேர்ந்திருக்கிறது. அடையாளப் பயம். அந்தக் கசப்பு அவர் உடல் முழுவதும் மஞ்சள் காமாலை நோய்போலப் பரவியிருக்கிறது. சமூகமெங்கும் பரவியிருக்கும் நோய், அவருக்கும் தொற்றிவிட்டது. கண்களின் லென்ஸில் மஞ்சள் படிந்து எல்லாம் மஞ்சளாகத் தெரிகிறது. எதையும் அதன் வழியே பார்க்கக் கற்றுக்

கொண்டுவிட்டார். எல்லோரும் அதுபோல மஞ்சள் கண்ணாடிகளை அணிந்திருந்தாலும் யாரும் அணிந்திருப்பது தெரிவதில்லை.

வீட்டின் அழைப்பு மணியை அழுத்தினார். அகிலா கதவைத் திறந்து கொண்டே ‘என்ன?’ என்பது போல் பார்த்தார். ‘வீட்டுக்கு முன்னால உள்ள தெருவினக்கு கூட எரிய மாட்டேங்குது. வரும்போது கல்தடுக்கி விழுந்திருப்பேன்... பஞ்சாயத்து ஆஃபீஸ்ல எத்தனை தடவை எழுதி வச்சாச்சு...’ அவருக்குத் தன் அலுவலகம் ஞாபகம் வந்தது. எத்தனை எளிதாக வேலைகள் செய்து கொடுப்பார். பொதுமக்கள் யாராக இருந்தாலும், அவர்கள் சொல்வதை முதலில் முழுதாகக் கேட்டு அதற்கான தீர்வுகளை உடனடியாகச் சொல்வார்.

‘இன்று தண்ணிக்காரன் வரலை. அவனுக்குப் போன் போட்டாலும் எடுக்கிறதில்லை. காசு கொடுத்தால் தண்ணீர் கொடுக்கிறவன், இங்கே மட்டும் வரத் தயங்குயதான். ஏனோ தெரியல.’ அகிலா சொல்லி முடித்தபோது சலிப்பாக இருந்தது. காரணம் அவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். எல்லா இடத்திலும் ‘காலனி’ என்றவுடன் ஒரு இளக்காரம். நாளைக்குக் காலை எட்டு மணிக்கு அவர்தான் தண்ணீர் ‘கேன்’களை ஸ்கூட்டரில் வைத்து எடுத்து வர வேண்டும்.

கடைசியாக அவர் வேலைபார்த்த பெருநகரத்திலேயே வீடு வாங்கி செட்டில் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். பெருநகரத்தின் அடையாளமற்ற பெரும்புலியை யாரும் மைக்ரோஸ்கோப் வைத்துப் பார்ப்பதில்லை. எந்த ஏரியாவாக இருந்தாலும், காசு கொடுத்தால் எது வேண்டுமானாலும் கிடைக்கும். மனிதர்களை எடை போடுவதில் அங்கே பணம் வீடு வசதி முன்னிலை பெற்றுவிடுகிறது. அவரை நிர்வாணப்படுத்துகிறவர்கள் அங்கேயும் உண்டு. பெரும்பாலும் முதுகுக்குப் பின்னால் செய்கிறார்கள். இந்த ஊரைப் போல முகத்தில் அடித்தாற்போல் அல்ல. ஆனாலும் இந்த ஊருக்கு ஏன் வந்தார்? எப்படி இருந்தவன் எப்படி இருக்கிறேன் என்று காட்டும் வேகம் இருந்தது. ‘நீங்கள் நினைத்த மாதிரி இல்லடா’.

சிறுவயதில் இருந்த பழையனார் ஞாபகம் வந்தது. அடுத்த குடிசையில் இருந்த கூடலை என்ன ஆகியிருப்பான்? அவரால் யூக்கிக்கு முடியவில்லை. என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகியிருக்கலாம். தான் ஒருவன் மட்டும் முன்னேறி விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டார். அப்படி நினைப்பதும் தவறுதான் என்று அவருக்குப் புரிந்தது. மூன்று வீடுகள் தள்ளிக் குடியிருந்த சண்முகலிங்கம், மண் சட்டி சுமப்பதை; மண்வெட்டியைக் கொண்டு சிமெண்ட் கலவை செய்து கொண்டிருந்ததை, எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன் பார்த்தது ஞாபகம் வந்தது. ஐந்தாம் வகுப்பு பெயிலானவன். அவரும் கூட ஏதாவதொரு வகுப்பில் பெயிலாகிவிடுகிற நிலை இருந்தது. எப்படியோ பாசாகி, பட்டப் படிப்பை

முடித்துவிட்டார். அவரே அறியாமல் கண் கலங்கியது.

‘என்ன ஒரே யோசனையா இருக்கு? எவனும் எதுவுஞ் சொல்லிட்டானா?’ அகிலாவின் கேள்வியிலேயே ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. இது பலமுறை நடந்ததுதானே? என்ன அதிசயம்?

சிறுவயதில் அணில்களைப் பிடித்து, தீயில் வாட்டித் தின்றது ஞாபகம் வந்தது. அப்போதெல்லாம், லீவு நாட்கள் அவருக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். பள்ளிக்கூடம் போகிற நாட்கள் பெரும் சமையாக இருக்கும். ஆசிரியர்கள் அவனையும் அவனது கூட்டாளிகளையும் பார்ப்பதிலேயே தெரிந்துவிடும். அவர்கள் ஏதோ பாடம் நடத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். அவரும் அவரது கூட்டாளிகளும் கடைசி பெஞ்சில் வேறு பாடங்களைப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ‘செல்லப்பாண்டியன்’ என்று ஆங்கில ஆசிரியர் நித்தியானந்தம் கத்துவது மட்டும் இன்றும் காதில் ஒலிக்கிறது. தன் பெயரைச் சொன்னதும் அவன் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்ப்பான். அதற்கு மேல் அவர் எதுவும் சொல்வதில்லை. ‘திருத்த முடியாத கேஸ்கள்’ என்று அவர் முனகிக் கொள்வது கேட்கும். ‘காலனிப் பசங்க’ என்று கல்லூரியில் அடையாளம் கிடைத்தது. அதை அவர் பெரியதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் காலத்தில் காலனி என்று அது ஒன்றுதான் அந்த ஊரில் இருந்தது.

வங்கியில் வேலைபார்க்கும்போது வீட்டுக் கடன் வாங்க வந்திருந்தவர், ‘ஆங்கில ஆசிரியர் நித்தியானந்தத்தின் மருமகன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டார். அவருடைய வீடு இருந்த இடத்தின் பெயர் ‘திருவள்ளுவர் காலனி’ என்றிருந்தது. ‘வள்ளுவர் காலனியா?’ என்று செல்லப்பாண்டியன் கேட்டார். நித்தியானந்தத்தின் மருமகன் - அவர் பெயர் மறந்துவிட்டது - ‘இது ‘அந்தக் காலனி’ கிடையாது. இதுல எங்க ஆள்கள் அதிகம். எல்லாம் நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்’ என்று விளக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘திருவள்ளுவர் காலனி’யை, ‘திருவள்ளுவர் நகர்’னு மாத்த முனிசிபாலிடியில் அப்ளிகேஷன் கொடுத்திருக்கோம்’ என்ற தகவலையும் சொன்னார். ‘திருவள்ளுவர் காலனி தான். அங்கே என் சொந்தக்காரங்களும் இருக்காங்க. ஏழாம் தெருவில்’ என்று சொல்லிவிட்டு ‘ரெண்டு நாள் கழிச்சு வாங்க. வந்து சேங்ஷன் வாங்கிட்டுப் போங்க’ என்றார். நித்தியானந்தத்தின் மருமகன் வலியச் சிரித்துக் கொண்டே ‘தேங்க யூ சார்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

நாளைக்கு மீண்டும் பஞ்சாயத்து அலுவலகத்திற்குப் போக வேண்டும். ‘எப்பத்தான் தெருவில் லைட்டு போடறான்னு பாத்திற வேண்டியதுதான்’.

‘சாப்பிட வாரீங்களா?’ என்று அகிலா கேட்டார். ‘ம்ம். வையி’ என்று சாப்பாட்டு மேஜையில் அமர்ந்தார், செல்லப்பாண்டியன்.

வேலு இராஜகோபால் <vrjagopal59@gmail.com>

செந்தில் ஜெகன்நாதனின் மழைக்கண்

● பொ. கருணாகரமூர்த்தி

இப்போது பொதுவாக வாசகர்களிடமிருந்து படைப்பாளிகள் மீதும் படைப்பாளிடமிருந்து வாசகர்கள் மீதும் இரண்டுவிதமான நோதல்கள் / ஆதங்கங்கள் வைக்கப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

முதலாவது, கலாபூர்வமாக / கனதியாக எழுதக்கூடிய படைப்பாளிகள் பலரும் சோம்பேறித்தனம் அல்லது அவர்களது இன்னபிற குடும்ப நிலமைகள், சூழலுறவுகளால் எழுதுவதைக் குறைத்துக்கொண்டொரு மந்தநிலையில் இயங்குகிறார்கள்.

அடுத்தது, வாசகர்களுக்கு மடியிலேயே விஷயங்களைக் கொணர்ந்துசேர்த்துவிடும் சமூக வலைத்தளங்களின், காட்சியூடகங்களின் பெருக்கத்தால் அவர்களின் தேடிவாசிக்கும் பழக்கமும் அருகிவிட்டது. ஏழாந்தரச் சினிமாக்களின் கதாநாயகியின் பெயரிலிருந்து ஸ்டன்ட் மாஸ்டர்களின் பெயர்வரை தெரிந்து வைத்திருக்கும் பலருக்கும் புதிதாக எழுத வந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களையோ அவர்களின் படைப்புகள் பற்றியோ தெரிந்திருப்பதில்லை.

சென்னை 2026 புத்தகக் கண்காட்சியில் வாசகர்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமான நூல் மதிப்பீட்டாளர் ரூபாஸ்ரீ பல காட்சியறைகளிலும் நுழைந்து அங்கிருந்த பதிப்பாசிரியர்களிடம், “இவ்வாண்டு அல்லது அண்மையில் வெளிவந்த புத்தகங்களில் உங்களுக்குப் பிடித்த சில புத்தகங்களை வாசகர்களுக்குப் பரிந்துரை செய்யுங்களேன்” என்று கேட்கவும். (அவர்களில் ஒருவர் அராத்து, மற்றவர் பெயர் தெரியவில்லை) இருவரும் செந்தில் ஜெகன்நாதனின் ‘மழைக்கண்’, ‘அனாகதநாதம்’ ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளைப் பரிந்துரை செய்தனர்.

அவ்விரு நூல்களையும் உடனே வருவித்துப் படித்தேன். அவை இரண்டுமே ‘. சொற்றுணை’ எனும் புதிய வெயிட்டகத்தினால் ‘மழைக்கண்’ ஜன, 2024-ம், ‘அனாகதநாதம்’ டிச, 2025-ம் தட்டல் வழக்கள் இல்லாமல் அழகாக அச்சிடப்பட்டிருந்தன. மழைக்கண்ணின் அட்டையில் ஒரு தாய் தன் இரு

குழந்தைகளுடன் ஒரு பாதையில் சென்றுகொண்டிருப்பதை எண்மி (Digital) முறையில் அகப்படுத்திப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தமை சிறப்பு.

வாழ்க்கையில் நம் குடும்பத்தில் உள்ள அம்மா, அப்பா, சகோதரங்கள், உறவுகள், எம்முடன் சேர்ந்து பணிபுரிவோர், அயலவர்களென ஒவ்வொரு மனிதர்களும் எம்வாழ்வின் நிகழ்வுகளைப் பாதிக்கிறார்கள், மாற்றியமைக்கிறார்கள். அவர்களோடான ஊடாட்டத்தில் அமையும் வினோதமான தருணங்களையும் அனுபவங்களையெல்லாம் கலைத்துவத்துடன் பதிவுசெய்யும்போது அவை இலக்கியங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. சிறுகதைகளின் முன்னோடிகளான ப்ரான்ஸ் கலீப்காவினதும், அன்ரன் செக்கோவினதும் படைப்புகளைக் கூர்ந்து நோக்கும்போது அவர்கள் தம் சூழலில் வாழ்ந்தவர்களையே தம் படைப்புகளில் பாத்திரங்களாக வடித்துள்ளமை தெரிகிறது. செந்தில் கூடத் தன் கிராமத்து வாழ்க்கையிலான குடும்பத்து உறவுகளையும், சினிமாவில் புகுந்தபின்னால் அவ்வுலகின் பகைப்புலத்தில் உலவும் மனிதர்களின் வாழ்க்கையையுமே அதிகமும் தன் புனைவுகளில் காட்சிப்படுத்தி அவர்களின் கதைகளையே சொல்ல விழைகின்றார்.

தலைப்புக் கதையாகிய ‘மழைக்கண்’ ஒரு எளிமையான விவசாயக் குடும்பத்தின் பகைப்புலத்திலேயே கட்டமைக்கப்படுகிறது. இரண்டு பிள்ளைகளுடனான ஒரு சிறிய குடும்பத்தின் சுமைதாங்கியான தாயானவளுக்கு அவர்கள் அப்போகம் பயிரிட்டிருந்த பருத்திக்கு வந்த பூச்சியோ வேறொரு ஜந்துவோ கடித்துவிட (யாரும் பார்க்கவில்லை, ஊகந்தான்) அக்கடி அவரது கைக்கு வீக்கமும் நமைச்சலுந்தருகிறது. அது கை வைத்தியங்களால் இயலாமலாகி, மேற்கொண்டு சிகிச்சைக்காகப் பிறவூர் மருத்துவமனைக்குச் செல்லவைக்கிறது. அங்கும் ஸ்கானிங் / இரத்தச் சோதனைகளென அலைந்து,

அந்நோய் இன்னதெனத் துணிய முடியாதபடிக்கு அக்குடும்பம் அலைதலுக்கு உள்ளாகிறது. அலைச்சல்களுடன் பருவம் தவறிவிடாமல் வயல் காட்டில் பருத்தியைப் பயிர்செய்து, வாழ்வாதாரமான விவசாயத்தையும் கவனிக்க அல்லாடுவதென, அக்குடும்பத்தின் அவசங்கள் உயிர்ப்புடன் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

தொகுப்பில் 'எவ்வம்' எனும் கதையும் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. மக்கள் செறிவாகக்கூடும் சந்தைத் திடல், கோவில்கள் போன்ற இடங்களில், “வை ராஜா வை, அஞ்ச வைச்சால் அம்போது, பத்து வைச்சால் நூறு” என்று சும்மா வேடிக்கை பார்ப்பவர்களின் மனதைச் சபலப்படுத்தி, சூதுக்கு அழைத்துச் சுருட்டும் பணத்தில் குடித்தும் வயிறு கழுவியும் வாழும் விளிம்புநிலைச் சூதாடி திரவியம். கொடுமைக்காரனான அப்பிரகிருதிக்குப் பிறந்துவிட்டதால் அவன்போகுமிடமெல்லாம் அவனுடன் அலைய நேர்ந்துவிட்ட அவனது பையன் பச்சை. வயதுக்கு மீறிய திறமையுடன் கிரிக்கெட் விளையாடக்கூடிய பையன் அவன். திரவியம் பச்சையை விளையாடப்போக அனுமதிக்கவே மாட்டான். பச்சையினது அம்மாவினதும் அக்காவினதும் பரிதாபக் கதைதான் 'எவ்வம்'. பச்சையை திரவியம் சூதாட அழைத்துச்செல்லும் இடங்களிலும் அவனுக்குச் சரியாகச் சாப்பிடக்கூட எதையும் வாங்கிக் கொடுக்கமாட்டான். சூதாட்டம் முடியும் இரவுகளில், கண்மண் தெரியாமல் குடித்துவிட்டுப் போதையிலிருக்கும் / காவலரிடம் உதைபட்டுக் கவிழ்ந்து கிடக்கும் திரவியத்தை, வீட்டுக்குப் பேருந்திலேற்றிக் கொண்டுவர பச்சைபடும் அவஸ்தையைக் கண்முன்னே காட்சிப்படுத்துகிறார் செந்தில்.

மேற்படி கதைகளுக்குப் பகரமாகத் தொகுப்பில் உள்ள மற்றுமொரு கதை 'நெருநல் உள்ளொருத்தி'. ராமஜெயம் - பூங்கொடி எனும் கிராமத்து இளங்குடும்பமொன்றுக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். மூன்றாவதாகவும் ஒரு ஆண்குழந்தை பிறக்கவும் அக்குழந்தையைப் பிள்ளைப் பாக்கியமற்றிருக்கும் கணவனின் சகோதரி வேணியின் குடும்பத்துக்குத் தத்துக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். சுமுகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த அவர்கள் வாழ்க்கையில், ராமஜெயம் கூலிவேலைக்குப் போனவிடத்தில் ஒரு விபத்தில் இறந்துபோய்விட, தன் குழந்தைகளுடன் அனாதையாக வாழ்வின் சிரம தசைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள் பூங்கொடி. ஊரில் சிறுசிறு கூலிவேலையில் கிடைக்கும் சொற்பவருமானத்தில் தன் பிள்ளைகளுக்கே சோறிட முடியாமல் பரிதவித்துக் காலத்தைத் தள்ளுகிறாள். ராமஜெயத்தின் சகோதரி வேணிக்குத் திருமணமாகி 12 ஆண்டுகளின் பின் இப்போது நற்பேறாக வேணியும் கர்ப்பமாகிவிடுகிறாள். வேணி தனக்குக் குழந்தை பிறக்கபோகும் வேளையில் இரண்டு குழந்தைகளுடன் தான் அல்லாட

முடியாமற்போகுமென்றும், பூங்கொடியின் குழந்தையைக் கொஞ்சக் காலத்துக்கு அவளையே எடுத்துச் செல்லும்படியும் கேட்கிறாள். தற்போதைய அவள் குடும்பநிலையில் தன் மூன்றாவது குழந்தையையும் சேர்த்துக்கொண்டால் அவள் படப்போகும் அவஸ்தையை அவள் மட்டுமே அறிவாள். அக்கோரிக்கையை எப்படிப் பூங்கொடி எதிர்கொள்கிறாளென்பதே நெஞ்சைப் பிசையும் கதையின் உச்சக்கட்டம்.

சுமகால வர்த்தக, இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் வெளியானவற்றுள் 9 கதைகள் 'மழைக்கண்' தொகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இதுவரையில் 'மழைக்கண்', அனாகதநாதம்' ஆகிய செந்தில் ஜெகநாதனின் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் தமிழிலக்கியப் பரப்புக்கு அறிமுகமாகியுள்ளன. புதிதாகப் புதினம் ஒன்றைப் படைக்கும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ள அவர், தமிழ்சினிமா இயக்கத்தையும் தொடங்கியுள்ளதாக அறியப்படுகிறது. 'மழைக்கண்' நூலில் ஜெயமோகன் தன் அணியுரையில் விதந்திருப்பதைப் போன்று. அரியவையும் விநோதமானவையுமான பல வாழ்வியல் தருணங்கள் அவரது படைப்பின் பேசுபொருட்களாக அமைந்துள்ளன.

செந்தில் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவராதலால், விவசாயம் சம்பந்தமான, விதைப்பிலிருந்து அறுப்பு வரை, பல நடப்புகளும் தகவல்களும் படைப்புக்களில் நிரவிக் கிடக்கின்றன. குறிப்பாக இத்தொகுப்பின் தலைப்புக்கதையான 'மழைக்கண்' கதையில் பருத்திச் செய்கையை மிகவும் நேசிக்கும் ஒரு குடும்பத்தின் அம்மாவே மையப்பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார். பிடிவாதமும் கெத்தும் நிறைந்த ஒரு அப்பா அன்பின்

நிழல்' கதையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளார். பவா செல்லத்துரை தன் கதை வாசிப்பு நிகழ்ச்சியொன்றில், இக்கதையை மிகவும் விரும்பி, செந்திலின் அப்பா பாத்திர வார்ப்பில் தான் தன் தந்தையைக் கண்டேன் என்று மனமிகநெகிழ்ந்து இயம்புவார்.

ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தம் மனவேக்கங்களை, கனவுகளை, ஆசைகளை வார்த்தைகளாக்கிப் பரப்பி வைப்பதுதானே இலக்கியங்களாகப் பரிமளிக்கின்றன. செந்தில் நிஜத்தில் சாத்தியப்படாத எதையும் புனைவாக்கி மகிழ்வதில்லை. (விதிவிலக்காக ஒரு கதை 'கடைமுகம்'. இது அனாகத நாதம் தொகுப்பில் வருகிறது)வார்த்தை ஜாலங்கள் தவிர்த்து நடைமுறையில் புழக்கத்தில் உள்ள எளிய வார்த்தைகளால் தன் கதைகளை நெய்வது இவரது சிறப்பு. மிகவும் இயல்பாக நாம் தினமும் காணக்கூடிய மனிதர்களே நமக்குப் பரிச்சயமான பகைப்புலங்களில் செந்திலின் கதைகளில் பாத்திரங்களாக உலவுகின்றனர். ஏனோ சிலகதைகளுக்கான தலைப்புகளைச் சூடுவதில் சில பரிசோதனை முயற்சிகளையும் செய்துபார்க்கின்றார். 'எவ்வம்', 'காகளம்', 'அனாகதநாதம்' போன்ற தலைப்புகள் சற்றே புதிர்த்தன்மை வாய்ந்தவையாக உள்ளன. 'எவ்வம்' என்றால் எவ்விதத்திலுமானதென்றும், 'காகளம்' என்றால் மடக்கூதலை நிகர்த்த ஒரு வகைக்குழல் அல்லது புள்ளோசை என்கிறது தொல்லகராதி. 'அனாகதநாதம்' என்றால் நரம்பு வாத்தியங்களைப் போல்

உராயாமலும், தாளவாத்தியங்களைப் போலத்தட்டாமல் / கொட்டாமல் ஜீவனிலிருந்து பிரவகிக்கும் இசை என்று பொருள் கூறுகிறது நுண்ணறிவு. ஆனால், இது வடமொழியிலானதொரு கூட்டுச் சொல், சாதாரண மொழியறிவுடைய தற்கால வாசகனுக்கு இவையெல்லாம் புரிந்துவிடாது.

கோணங்கியும் சிலகாலம் இது போன்ற அகராதியில் இல்லாத சொற்களைப் படைப்புகளுக்குள் பெய்து பரிசோதனைகள் செய்துகொண்டிருந்தார். அவரது அம்முயற்சிகளுக்குப் பெரிய வரவேற்பு கிட்டவில்லை. நடிசை சாவித்திரி 1970களில் தன் சிவாஜிகணேசனை வைத்துப் 'பிராப்தம்' என்றொரு படத்தைத் தயாரித்தார். அப்படம் ஊத்திக்கொண்டு விட்டது. தோல்விக்கான காரணங்களில் எளிய இரசிகனுக்குப் புரியாத அப்படத்தின் தலைப்பும் ஒன்றென அப்போது பேசப்பட்டது. கதைத் தலைப்பு எம்மொழிலாவது

இருக்கட்டும், அதன் அர்த்தம் வாசகனுக்குப் புரியாத பட்சத்தில் அதொரு விஷப் பரீட்சையாகிவிடும் வாய்ப்புமுள்ளது.

ஆசிரியர் சொல்லவரும் சேதியை வாசனுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லிவிடும் திறமை இருக்கிறது. ஆனாலும் இன்னும் அவருக்குத்தான் னகர ணகர, ளகர ழகர மயக்கமிருக்கிறதோ, இல்லை தற்செயலான தட்டல் வழக்களோ தெரியவில்லை; பண்டங்கள் இரைந்து கிடக்கும் / காய்ந்த சறுகுகள் / நகக்கீரல்கள் / மெருகேரி இருந்தாள் - இப்படிப் பல சொற்களில் வழக்கள் இருப்பதை ஆங்காங்கே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இவ்வழக்களைத்தான் சகித்துச்சென்றாலும் கண்கள் தளம்பி நின்றது / பார்த்துக்கொண்டிருந்தது / விழிகள் விரிந்தது / கலங்கியது / பலமாதங்கள் ஆகியிருந்தது / உடுகள் துடித்தது / சொதப்பல்கள் நிகழ்ந்தது என்றும் எழுதிச்செல்கிறார்.

ஒரு வசனத்தில் அதன் எழுவாயோ / செயப்படுபொருளோ பன்மையில் அமைந்தால் அதன் வினைமுற்று / பயனிலையும் பன்மையிலேயே அமைய வேண்டுமென்பது தமிழிலக்கணவிதி. அது பலவிடங்களில் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. இக்கால செம்மை நோக்கர்க்கும் அவ்வழக்கள் தெரிவதில்லை, இப்போது பல முன்னணி எழுத்தாளர்களின் நூல்களிலும் இவ்வழக்கள் விரவியுள்ளன.

உணர்வுகளும் உறவுகளும் பிணைந்த எழுத்தை வசப்படுத்தியிருக்கும் இவ்விளைஞன் இவ்வகையிலான வழக்களைக் களைந்து எழுதுவாராயின் இவர் எழுத்துக்கள் மேன் மேலும் மெருகேறும்.

இவருக்குப் பக்தியும் ஏராளம் இருக்கும்போலுள்ளது. அநேகமான பாத்திரங்களுக்கும் பக்தியை அவ்வப்போவூட்டிவிடுவதோடு அவர்களைப் பல தலங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறார். இன்னும் அம்மாவை, பாட்டியை அவள் 'வந்தாள்' 'போனாள்' என்று ஒருமையில் விளித்து எழுதுவது சென்ற நூற்றாண்டின் பிராமண / மேட்டிமைச் சாதி எழுத்தாளர்களோடு ஆரம்பித்து வளர்ந்தவொரு பழக்கம்; நவீன / புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் எவரும் இப்போது அப்படி எழுதுவதில்லை. செந்தில் ஜெகநாதனும் அதுபற்றிச் சிந்திக்கலாம்.

பொ. கருணாகரமூர்த்தி
<karunah08@yahoo.com>

மழைக்கண்
செந்தில் ஜெகநாதன்;
பக்கங்கள் 144; விலை ரூ. 180;
வெளியீடு:
சொற்றுணை வெளியீட்டகம்

ஜாக் லண்டனின் கானகத்தின் அழைப்பு

● கால சுப்ரமணியம்

அமெரிக்க இலக்கியத்தின் மகத்தான படைப்பாளி ஜான் கிரிப்பித் லண்டன் (1876-1916). ஜாக் லண்டன் என்று பரவலாக அறியப்பட்ட நாவலாசிரியர், பத்திரிகையாளர், சமூக ஆர்வலர். அவரின் 'உயிராசை' என்ற மிகச் சிறந்த சிறுகதையை மொழிபெயர்த்து அவரைத் தமிழுக்கு முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் புதுமைப்பித்தன். அதற்கு முன்னுரைக் குறிப்பாகப் பு.பி. எழுதிய ரத்தினச் சுருக்கமான அறிமுகம் இன்றும் கவனிக்கத் தகுந்ததாக உள்ளது:

'ஜாக் லண்டன் என்பவரின் முழுப்பெயர் ஜான் கிரிப்பித் லண்டன் என்பது. ஆயுசு 1876-1916. ஜனனம் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில். நாடோடியாக ஜோசியம் பார்த்துத் திரிந்த வில்லியம் ஹென்றி என்பவருக்குப் பிறந்தவர். லண்டன் தம் தகப்பனாருடைய நாடோடிக் குணத்தைப் பெற்றிருந்தார். இவருக்கு ஜெர்மன் சித்தாந்திகளான நீட்ஷேயிடமும் மார்க்ஸிடமும் அபார பக்தி. அவரது கருத்துக்கள் யாவும் நீட்ஷேயையும் மார்க்ஸையும் மனசில் ஏற்றிய பௌருஷ சித்தாந்தங்கள், வாழ்வு கொடுத்த கைப்பு ஆகிய இரண்டின் மலர்ச்சி. சக்தி உபாசகன், அமானுஷ்ய உபாசகன் என்று சொல்ல வேண்டிய நீட்ஷே, சகல தர்மங்களும் கவந்த பந்தத்தினடியாகப் பிறந்தவை என்று சொல்லும் மார்க்ஸ் ஆகியவர்களே நாடோடியின் மனசில் தர்மஸ்தாபகர்கள் என நிர்ணயமானது இயல்பு.'

உலக இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த கிளாசிக் நாவல்களில் ஒன்று, ஜாக் லண்டனின் 'கானகத்தின் அழைப்பு' (Call of the Wild) நாவல். இந்த நாவலை 1958-ல் யுனஸ்கோ ஆதரவில் தென்மொழி புத்தக நிறுவனம், தமிழின் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளுமையான பெ. துரன் தமிழாக்கம் செய்ய, சென்னை, உமாதேவன் கம்பனி என்ற பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளிக்கொண்டு வந்தது. இவ்வாறு அந்த நிறுவனம் உலகின் உன்னதமான படைப்புகள் பலவற்றைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்களைக் கொண்டு தமிழாக்கம்

செய்து பல்வேறு பதிப்பகங்கள் வழியாக அந்தப் புத்தகங்களைப் பரவலாகவும் ஏராளமாகவும் கிடைக்கச் செய்தது. தமிழுக்கு அது ஆற்றிய தொண்டு, இன்றைய அரசு நிறுவனங்களான சாகித்திய அகாடமி, நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் செய்தவற்றையும் விட எவ்வளவோ தரம் உயர்ந்ததும் பயனுள்ளதுமான காரியம். (சோவியத் ரஷ்யா தம் பிரச்சார நோக்கத்துக்காக முன்னேற்றப் பதிப்பகம் போன்றவைகளின் மூலம் இவற்றைவிடப் பேரளவில் செய்திருந்தாலும், சிறப்பாகவும் மலிவாகவும் பதிப்பித்திருந்தாலும், அது சிறந்த தமிழாக்கங்களை, சிறந்த புத்தகங்களை மட்டுமே தந்ததாகக் கூறிவிட முடியாது. அமெரிக்க அரசு தன் பிரச்சாரத்திற்காகப் பெர்ல் பப்ளிகேஷன் மூலம் ச.து.சு. யோகியை முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு சுமார் 30 அமெரிக்கப் புத்தகங்களை வெளியிட்டது. ரஷ்யா தேர்ந்தெடுத்து வெளியிட்ட பல புத்தகங்களைவிட, இந்தப் புத்தகங்கள் தேர்ந்தவையாகவும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புகளாகவும் இருந்தன. தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் / ஜோதி நிலையம், சக்தி பிரசுராலயம் போன்ற தனிப்பட்ட பதிப்பகங்கள் செய்த மகத்தான மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு இணையானவை தென்மொழி புத்தக நிறுவனம் வெளியிட்டவை என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம்.)

தனது நாற்பது வயதிலேயே காலமாகிவிட்ட, எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்டு ஏராளமாய் எழுதிக் குவிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திலிருந்த, ஜாக் லண்டனின் படைப்புகள், அமெரிக்காவிலும் ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளில் மட்டுமின்றி ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ரஷ்யாவிலும் ஆசிய நாடுகளிலும் மிகுந்த புகழைப் பெற்றவை. எட்கர் ஆலன் போ, நதானியல் ஹாத்தாரன், ஹெர்மன் மெல்வில், மார்க் ட்வேன், ஹென்றி ஜேம்ஸ் போன்ற ஒருசில மகத்தான அமெரிக்கப் படைப்பாளிகளின் வரிசையில் வருபவர் ஜாக் லண்டன்.

ஜாக் லண்டனின் தலைசிறந்த படைப்பு, 'கானகத்தின் அழைப்பு'. இந்த நாவல், ஒரு நாயின் கதை மட்டுமல்ல. தன் ஆதிகுணத்தை மறந்து அமைதியாக வாழும் ஜீவன், இடையில் மிகுந்த தொல்லைகளுக்கும் கொடூரமான அடக்குமுறைகளுக்கும் ஆட்படும்போது, ஜீவ மரணப் போராட்டத்தில், நாளை வாய்வு நிச்சயமில்லை என்ற நிலை முன்னிற்கும்போது, அந்த ஜீவன் தவிர்க்க இயலாமல் மீண்டும் தன் ஆதிகுணத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இவ்வகையில் இந்நாவல் இன்றைய சூழலில் ஒரு குறியீட்டு நாவலாகப் படிக்கப் படவும் கூடும்.

ஜாக் லண்டனின் மற்றொரு மகத்தான படைப்பு, 'White Fang'. இதுவும் தமிழுக்கு வந்திருக்கிறது.

நாத்திகவாதியாக, லௌகிகமான பெறுமதிக்காகச் சாகசங்களில் ஈடுபட்டு, பணத்திற்காகவே எழுதி, தம் வாழ்வைக் கழித்தவர் என்றாலும், ஜாக் லண்டனின் இரண்டு மூன்று நாவல்களும் சிறு கதைகளும் இலக்கிய உலகின் கண்முன் என்றும் உயர் நிலையில் இருப்பவை. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள போராட்டத்தை, அதில் மனித உணர்வுச் சிக்கல்களை, புடம் போட்ட பொன்னாகிய தன் அனுபவங்களை, புறச்சித்திரமாக அபாரமான படைப்பாற்றலுடன் இலக்கிய உலகிற்குத் தந்தவர் அவர். சமூக மனிதர்களாகிய பூர்வகுடிகளும் அமெரிக்க நிலவெளியுமே இவரிடம் ஓநாய்களாக, பொன்விளையும் பூமியாகச் சித்திரம் பெறுகின்றன. அந்தக் கானகத்தின் அழைப்பை நாடியே ஓடி இணையத்

துடிக்கிறார்கள் ஐரோப்பிய, தனிமனிதவாத, ஆன்மீக நோக்கற்ற, சாகசங்களில் உயிரைப் பணயம் வைக்கிற, லௌகிக நோக்கிலான கதையின் நாயகர்கள்.

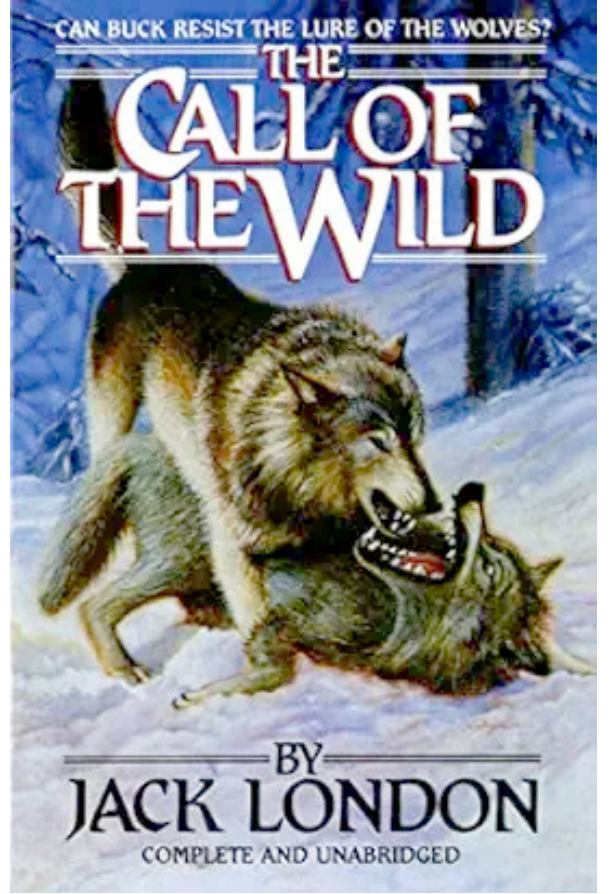
இந்நாவலை மிக நேர்த்தியாக மொழிமாற்றம் செய்திருக்கும் பெ.தூரன், தமிழில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முன்னோடிக் கொங்குநாட்டு எழுத்தாளர்களில், படைப்பிலக்கியம் சார்ந்தவர்களில், குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள் யார் என்று நினைத்துப் பார்த்தால், முதலில் ஆர். ஷண்முகசுந்தரமும் பிறகு பெரியசாமித் தூரனும் முன்னுக்கு வந்து நிற்பார்கள். ஷண்முகசுந்தரம் ஐந்தாறு நாவல்களால் மட்டுமே கவனம் பெற்ற நவீன இலக்கிய உலகம் சார்ந்த எழுத்தாளர். ஆனால், பெரியசாமித் தூரன் (1908-87), நவீன இலக்கிய உலகிலும் மரபிலக்கிய உலகிலும் ஒருசில நல்ல படைப்புகளைத் தந்தவர். புதுமைப்பித்தனோடு பழகியவர். 'பித்தன்', 'காலச்சக்கரம்' என்ற பத்திரிகைகளில் முக்கிய பங்குவகித்தவர். எல்லாவற்றையும் விட மிகச் சிறந்த மரபுக் கவிதைகளை எழுதியவர். அவருடைய 'மின்னற் பூ' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு முக்கியமானது. பல வசன கவிதைகளையும் எழுத முயன்றிருக்கிறார். இசைப்பாடல்களில் வல்லவர். இன்றைய சங்கீதக் கச்சேரிகளில் இவருடைய தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடப்படுவது வழக்கம். ஷண்முகசுந்தரம் நூற்றுக்கணக்கில் மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்துள்ளார். பெரும்பாலும் வங்கமொழிப்

புனைகதைகளான அவற்றில், இன்று ஒருசிலவே காலத்தை மீறி நிற்கின்றன. ஆனால், தூரன் இரண்டு நாவல்களை மட்டுமே மொழிபெயர்த்தார். தனக்கான தேர்வாக இல்லாமல் நிறுவனத் தெரிவுகளையே அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார் என்பதும் எண்ணத் தக்கது.

யுனெஸ்கோ புத்தக வெளியீட்டுக்காக பெ. தூரன் 1958-ல் மொழிபெயர்த்த ஜாக் லண்டனின் 'கானகத்தின் குரல்', அதன் உலகத் தரத்துக்காக மட்டுமல்ல, சரளமான தமிழாக்கத்துக்காகவும் இன்றும் பாராட்டப்படுகிறது. பேண்டசி நாவலின் பிதாமகரான ஜே.ஆர்.ஆர். டோல்கினின் நண்பரான ஸ்காட்லாந்து எழுத்தாளர் நயோமி மிச்சிஸன் எழுதிய, இளையோர் நாவலை நேஷனல் புக் டிரஸ்டுக்காகவும் தென்மொழி புத்தக நிறுவனத்துக்காகவும் 1963-ல் 'கடல் கடந்த நட்பு' என்ற பெயரில் தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார், பெ. தூரன். குழந்தை இலக்கியத்தில் அவர் எழுதிய நெடுங்கதை நூல்கள், தமிழில் சாதனை படைத்தவை. இளையோர் உளவியல் பற்றி விஞ்ஞான நூல்களையும் படைத்துள்ளார். பதிப்பாளராக அவருடைய பணியை ஹோமரின் 'இலியதம்', 'திங்குளர் நொண்டி நாடகம்' போன்றவற்றால் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. எல்லாவற்றையும் விடத் தமிழில் கலைக் களஞ்சியம் என்ற மாபெரும் திட்டத்தைத் திறன் வாய்ந்த முறையில் நிறைவேற்றித் தந்துள்ளமைதான் குறிப்பிடத் தகுந்த சாதனை. தூரன் பணியாற்றிய கோவை இராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்தியாலயத்தின் நிறுவனர் தி.சு. அவினாசிவிங்கம் கல்வி அமைச்சராக இருந்தபோது, இந்தக் கலைக்களஞ்சியத் திட்டத்திற்குத் தகுதி வாய்ந்தவராக அவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்தார். நவீன இலக்கிய உலகம் தூரனை கவனம் கொள்ள வேண்டும்.

பெ.தூரனின் 'கானகத்தின் குரல்' மொழிபெயர்ப்பை நான் தமிழினி பதிப்பக வெளியீடாக 2023-ல் செம்பதிப்பாக மறுபதிப்புச் செய்திருக்கிறேன்.

பக் என்ற 140 பவுண்டு எடையுள்ள, வலிமையான செயின்ட் பெர்னார்ட்-ஸ்காட்ச் ஷெப்பர்ட் கலப்பின நாய், கலிபோர்னியாவின் சாண்டா கிளாரா பள்ளத்தாக்கில் நீதிபதி மில்லருக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கும் செல்லப் பிராணியாகச் சந்தோசமாக வாழ்வதிலிருந்து கதை 1897-ல்தொடங்குகிறது. ஒரு நாள் இரவு, சூதாட்டக் கடன்களை அடைக்கப் பணம் தேவைப்பட்ட, தோட்டக்காரனின் உதவியாளான மானுவல், பக்கை திருடி ஒரு அந்நியருக்கு விற்கிறான். பக் சியாட்டிலுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அங்கு அது ஒரு கூண்டில் அடைக்கப்பட்டு, பட்டினி போடப்பட்டு,

கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறது. விடுவிக்கப்பட்டதும், பக் தனது பராமரிப்பாளரான சிவப்பு ஸ்வெட்டர் அணிந்த மனிதனை தாக்குகிறது. அந்த மனிதர், தனது எஜமானர்களுடன் சண்டையிடக் கூடாது என்று பக்குக்கு ஒரு மரக் கைத்தடியைப் பயன்படுத்தி, 'தடியின் கோரைப்பல்லின் விதியை' கற்பிக்கிறார். இதனால் பக் போதுமான அளவு அடங்கிப் போகிறது. பக் கீழ்ப்படிதலை வெளிப்படுத்திய பிறகு, அந்த மனிதர் சிறிது கருணை காட்டுகிறார்.

சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, பக் கனேடிய அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த ஃபிரான்சுவா, பெரோல்ட் என்ற இரண்டு பிரெஞ்சு-கனடிய தபால்காரர்களுக்கு விற்கப்படுகிறது. அவர்கள் அதை அலாஸ்காவிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். பக் கனடாவின் கிளாண்டிக் பகுதிக்கு ஒரு பனிவண்டி நாயாகப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. பக் தவிர, ஃபிரான்சுவா, பெரோல்ட் ஆகியோரின் குழுவில் பத்து நாய்கள் உள்ளன. அவற்றுள் பலவற்றுக்குப் பெயரிடப்பட்டு, தனித்துவமான குணாதிசயங்களைக் கொண்டுள்ளன. பக்கின் குழு நாய்கள், குளிரான குளிர்கால இரவுகளில் எப்படித் தப்பிப் பிழைப்பது என்பதையும், கூட்டமாக வாழும் சமூகப் பழக்கவழக்கங்களையும் பக்கிற்குக்

கற்றுக் கொடுக்கின்றன. அடுத்த சில வாரங்கள் பயணப் பாதையில், பக்கிற்கும் குழுவின் தலைமை நாயான ஸ்பிட்ஸிற்கும் இடையே ஒரு கடுமையான போட்டி உருவாகிறது. ஸ்பிட்ஸ் ஒரு மூர்க்கமான, சண்டை போடும் குணம் கொண்ட வெள்ளை நிற ஹஸ்கி ஆகும். இறுதியில், பக் ஒரு சண்டையில் ஸ்பிட்ஸைக் கொன்று, புதிய தலைமை நாயாக மாறுகிறது.

ஃபிரான்சுவா, பெரோல்ட் யூக்கான் பயணப் பாதையின் சுற்றுப் பயணத்தைச் சாதனையுடன் முடித்து, தங்கள் செய்திகளுடன் ஸ்காக்வேக்குத் திரும்பியபோது, கனடிய அரசாங்கத்திடமிருந்து அவர்களுக்குப் புதிய உத்தரவுகள் வழங்கப்படுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் பனிச்சறுக்கு வண்டிக் குழுவை, அஞ்சல் சேவையில் பணிபுரியும் ஸ்காட்ஸ் கலப்பின மனிதருக்கு விற்கிறார்கள். அந்த நாய்கள், சுரங்கப் பகுதிகளுக்குக் கனமான சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டு, நீண்ட, களைப்பூட்டும் பயணங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். பயணப் பாதையில் ஓடும்போது, குட்டைக் கால்களும் ரோமங்களும் நிறைந்த ஒரு ஆதிமனிதனைத் துணையாகக் கொண்ட தனது மூதாதையரின் நினைவுகள் பக்கிற்கு வருவதாகத் தெரிகிறது. இதற்கிடையில், கடின உழைப்பால் களைப்படைந்த விலங்குகள் பலவீனமடைகின்றன. மேலும் சொங்கிவிட்ட ஹஸ்கி இனத்தைச் சேர்ந்த நாயான டேவ், குணப்படுத்த முடியாத நோயால் பாதிக்கப்பட்டு இறுதியில் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறது.

நாய்கள் மிகவும் களைப்படைந்து, கால்களில் புண்களுடன் பயன்படாத நிலையில் இருந்ததால், அஞ்சல் கொண்டு செல்பவர் அவற்றை அமெரிக்காவின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்து வந்த மூவரிடம் விற்கிறார்; மெர்சிடீஸ் என்ற தற்பெருமை கொண்ட பெண், அவரது கோழைத்தனமான கணவர் சார்லஸ், அவரது ஆணவம் பிடித்த சகோதரர் ஹால் ஆகியோர் அவர்கள். வடக்குப் பகுதி காட்டுச் சூழலில் உயிர்வாழும் திறன்கள் இல்லாத அவர்கள், பனிச்சறுக்கு வண்டியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திணறுகின்றனர்; மேலும் மற்றவர்களின் பயனுள்ள ஆலோசனைகளை, குறிப்பாக ஆபத்தான வசந்தகாலப் பனி உருகுதல் குறித்த எச்சரிக்கைகளை அலட்சியப்படுத்துகின்றனர். வண்டி மிகவும் கனமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டபோது, மெர்சிடீஸ் அத்தியாவசியப் பொருட்களைக் கீழே கொட்டிவிட்டு, அலங்காரப் பொருட்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறார். தாங்கள் வேகமாகப் பயணிக்கலாம் என்று நம்பி, மெர்சிடீஸும் ஹாலும் முட்டாள்தனமாக 14 நாய்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை உருவாக்குகிறார்கள். நாய்களுக்கு அளவுக்கு அதிகமாக உணவளித்து வேலை வாங்கிய அவர்கள், உணவு தீர்ந்ததும் அவற்றைப் பட்டினி போடுகிறார்கள்.

பயணத்தின்போது பெரும்பாலான நாய்கள் இறந்துவிட, 'ஓயிட் ரிவர்' பகுதியை அடையும்போது பக்கும் நான்கு நாய்களும் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தன.

இயற்கை சூழலில் அனுபவம் வாய்ந்த ஜான் தோர்ன்டனை இந்தக் குழு சந்திக்கிறது; அவர் நாய்களின் மோசமான நிலையைக் கவனிக்கிறார். ஆனால், பனியின் மீது செல்வது ஆபத்தானது என்ற தோர்ன்டனின் எச்சரிக்கையை அந்த மூவரும் புறக்கணித்துவிட்டுத் தங்கள் பயணத்தைத் தொடர்கிறார்கள். களைப்பினாலும் பசியுடனும் இருந்தாலும் முன்னால் உள்ள ஆபத்தை உணர்ந்த பக், தொடர்ந்து செல்ல மறுக்கிறது. ஹால், பக்கை இரக்கமின்றி சாட்டையால் அடித்தபிறகு, தோர்ன்டன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்திப் பக்கை விடுவிக்கிறார். எஞ்சியிருந்த நான்கு நாய்களுடன் அந்தக் குழு பயணத்தைத் தொடர்கிறது, ஆனால், அவர்களின் எடையால் பனி உடைந்து, நாய்களும் மனிதர்களும் ஆற்றில் விழுந்து மூழ்கி இறக்கிறார்கள்.

தோர்ன்டன், பக்கை நன்கு கவனித்து குணப்படுத்தியதால், பக் அவர்மீது அன்பு கொள்கிறது. ஒரு அப்பாவிப் புதியவரை ஒரு தீய மனிதன் தாக்கியபோது, தோர்ன்டன் அவரைப் பாதுகாத்தார்; அப்போது அந்தத் தீய மனிதனை பக் விரட்டியடிக்கிறது. இது வடக்கு முழுவதும் பக்-கிற்குப் புகழைத் தேடித்தருகிறது. தோர்ன்டன் ஆற்றில் விழுந்தபோதும் பக் அவரைக் காப்பாற்றுகிறது. தோர்ன்டன் தங்கத்தைத் தேடும் பயணங்களுக்குப் பக்-கை அழைத்துச் சென்றபிறகு, மேத்யூசன் என்ற நபர் பக்-கின் வலிமை, விசுவாசம் குறித்து தோர்ன்டனுடன் பந்தயம் கட்டுகிறார். உறைந்த தரையில் சிக்கியிருந்த, அரை டன் மாவு மூட்டைகள் ஏற்றப்பட்ட வண்டியைப் பக் இழுத்துச் சென்று, தோர்ன்டனுக்கு 1600 அமெரிக்க டாலர்களை (2025-ல் 62,000 டாலர்களுக்குச் சமமானது) வென்று தருகிறது.

வென்ற பணத்தைக் கொண்டு தனது கடன்களை அடைத்த தோர்ன்டன், தனது கூட்டாளிகளான பீட், ஹான்ஸ் ஆகியோருடன் இணைந்து தங்கத்தைத் தேடும் பணியைத் தொடர்கிறார்; மேலும் 'லாஸ்ட் கேபின்' எனப்படும் புகழ்பெற்ற இடத்தைத் தேடி பக்குடனும் மேலும் ஆறு நாய்களுடன் பயணிக்கிறார். பொருத்தமான தங்கக் கண்டுபிடிப்பைக் கண்டறிந்ததும், நாய்களுக்குச் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதை உணர்கின்றன. பக், பழமையான மயிரடர்ந்த மனிதனுடன் இருந்த தனது மூதாதையர் நினைவுகளை அதிகமாகக் கொண்டுள்ளது. தோர்ன்டனும் அவனது இரண்டு நண்பர்களும் தங்கத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது, பக் காட்டு வாழ்க்கையின் அழைப்பைக் கேட்கிறது. வனாந்தரத்தை ஆராய்கிறது. மேலும் உள்ளூர் ஓநாய்க் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு

ஓநாயுடன் பழகுகிறது. இருப்பினும், பக், ஓநாய்களுடன் சேராமல் தோர்ன்டனிடம் திரும்புகிறது. தான் எங்குச் சேர வேண்டும் என்பதில் உறுதியற்று, பக், தோர்ன்டனுக்கும் காட்டுக்கும் இடையில் மீண்டும் மீண்டும் அலைந்து திரிகிறது. நான்கு நாட்கள் நீண்ட மூஸ் வேட்டைக்குப் பிறகு ஒரு நாள் முகாமுக்குத் திரும்பும்போது, ஹான்ஸ், பீட், தோர்ன்டன், அவர்களது நாய்கள் எல்லாம் பூர்வீக அமெரிக்க யீஹாட்களால் கொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறது. கோபமடைந்த பக், தோர்ன்டனுக்காக பழிவாங்கப் பல பூர்வீக மக்களைக் கொல்கிறது. பின்னர் தனக்கு இனி எந்த மனித உறவுகளும் இல்லை என்பதை உணர்கிறது. அது தனது காட்டுச் சகோதரனைத் தேடிச் சென்று ஒரு விரோதமான ஓநாய்க் கூட்டத்தை எதிர்கொள்கிறது. அது அவற்றுடன் சண்டையிட்டு வெற்றி பெறுகிறது, பின்னர் தான் பழகிய அந்தத் தனி ஓநாய் ஒரு கூட்டத்தின் உறுப்பினர் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கிறது. பக் அந்தக் கூட்டத்தைக் காட்டிற்குள் பின்தொடர்ந்து சென்று காட்டின் அழைப்பை ஏற்கிறது.

பக் பற்றிய புராணக்கதை, மற்ற பூர்வீக அமெரிக்கர்களிடையே 'வடக்கு நிலத்தின் (அலாஸ்கா மற்றும் வடமேற்கு கனடா) பேய் நாய்' என்று பரவுகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும், யீஹாட்கள் மீதான தனது தாக்குதலின் ஆண்டு நிறைவில், தார்ன்டனுடன் கடைசியாக இருந்த பழைய முகாமுக்கு பக் திரும்பி வந்து, அவரது மரணத்திற்காகத் துக்கம் அனுசரிக்கிறது. ஒவ்வொரு குளிர்காலத்திலும், ஓநாய் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கி, 'புது உலகின் பாடலைப் பாடும்போது, அதுவே கூட்டத்தின் பாடல்' என்று கூறி, பக், யீஹாட்கள் மீது பழிவாங்குகிறது. அத்துடன் கதை நிறைவை அடைகிறது.

அமெரிக்க இதழ்களின் வணிகப் புனைகதைகளுக்கான முன்னோடியான ஜாக் லண்டன், எழுத்தின் மூலம் சர்வதேசப் புகழ் பெற்று, பெரும் செல்வம் ஈட்டிய முதல் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்தார். லண்டன், சான் பிரான்சிஸ்கோவில் இருந்த 'தி க்ரேட்டி' என்ற தீவிரமான இலக்கியக் குழுவில் அங்கம் வகித்தார். மேலும், விலங்கு நலன், தொழிலாளர் உரிமைகள், சோசலிசம் ஆகியவற்றின் ஆதரவாளராகவும் இருந்தார்.

1903-இல் வெளியான 'தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்' (The Call of the Wild), கனடாவின் யூகோன் (Yukon) பகுதியில் 1890-களில் நிகழ்ந்த 'க்லோண்டைக் தங்க வேட்டை' (Klondike Gold Rush) காலக்கட்டத்தை மையமாகக் கொண்டது; அக்காலத்தில் பனிச்சறுக்கு வண்டிகளை இழுத்துச் செல்லும் வலிமையான நாய்களுக்கு மிகுந்த தேவை இருந்தது. இந்நாவலின்

முதன்மைக் கதாபாத்திரமான பக், ஏற்கெனவே பார்த்து போல், கடுமையான சூழலில் உயிர்வாழவும் மற்ற நாய்களை அடக்கி ஆளவும் போராட வேண்டிய கட்டாயத்தில், படிப்படியாகத் தனது பழக்கவழக்கங்களை விடுத்து ஆதி இயல்புக்கும் காட்டுத்தன்மைக்கும் மாறுகிறது. இறுதியில், நாகரிகத்தின் மேலோட்டமான தன்மையை உதறிவிட்டு, தனது ஆதி உள்ளுணர்வையும் கற்றுப்பெற்ற அனுபவங்களையும் நம்பி, காட்டுச் சூழலில் ஒரு தலைவனாக உருவெடுக்கிறது என்பதை நாவலின் கரு.

ஜாக் லண்டன், யூகோன் பகுதியில் சுமார் ஓராண்டு காலம் தங்கியிருந்தார்; அங்கு அவர் பெற்ற அனுபவங்களும் அவதானிப்புகளுமே இந்நாவலின் பெரும்பகுதிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. இக்கதை முதலில் 1903-ஆம் ஆண்டின் கோடைக்காலத்தில் 'தி சாட்டர்டே ஈவினிங் போஸ்ட்' (The Saturday Evening Post) இதழில் தொடராக வெளியானது; பின்னர் அதே ஆண்டில் புத்தகமாகவும் வெளியிடப்பட்டது. இப்புத்தகத்தின் பெரும் வெற்றியும் புகழும் ஜாக் லண்டனுக்குச் சிறந்த நற்பெயரைப் பெற்றுத் தந்தன. 1923-ஆம் ஆண்டிலேயே இக்கதை திரைப்படமாக உருவாக்கப்பட்டது; ஊமைப் படக் காலத்திலிருந்து, 2020-ல் வெளியான ஹாரிசன் ஃபோர்டு நடித்த திரைப்படம் வரை சுமார் 10 முக்கியமான திரைப்படங்களாவது வெளிவந்திருக்கும்.

கலிபோர்னியாவைச் சேர்ந்த ஜாக் லண்டன், ஒரு நாடோடியாக அமெரிக்கா முழுவதும் பயணம் செய்து, உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியை முடிக்கக் கலிபோர்னியாவுக்குத் திரும்பினார். மேலும் பெர்க்லியில் ஒரு வருடம் கல்லூரியில் படித்தார். 1897-ல், கிளாண்டிக் தங்க வேட்டையின் உச்சக்கட்டத்தில், அவர் அலாஸ்கா வழியாகக் கிளாண்டிக்கிற்குச் சென்றார். பின்னர், அந்த அனுபவத்தைப் பற்றி அவர் கூறினார்: 'கிளாண்டிக்கில் தான் நான் என்னைக் கண்டுகொண்டேன்.'

அவர் ஜூலை மாதம் கலிபோர்னியாவை விட்டுப் புறப்பட்டு, படகில் அலாஸ்காவின் டையாவுக்குப் பயணம் செய்தார். அங்கு அவர் தரையிறங்கி உள்நாட்டிற்குச் சென்றார். தங்க வயல்களை அடைய, அவரும் அவரது குழுவினரும் சில்கூட் கணவாய் வழியாகத் தங்கள் உபகரணங்களைக் கொண்டு சென்றனர். பெரும்பாலும் 45 கிலோ வரை கனமான சுமைகளைத் தங்கள் முதுகில் சுமந்து சென்றனர். ஸ்டீவர்ட் நதிக்கரையில் எட்டு தங்கச் சுரங்கங்களுக்கு உரிமை கோருவதில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றனர்.

ஜாக் லண்டன், கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் கிளாண்டிக்கில் தங்கியிருந்தார், டாசன் சிட்டி என்ற எல்லைப்புற நகரத்தில் தற்காலிகமாக வசித்து, பின்னர்

Jack London

கானகத்தின் குரல்

அருகில் உள்ள ஒரு குளிர்கால முகாமுக்குச் சென்றார், அங்கு அவர் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகங்களான சார்லஸ் டார்வினின் 'ஆன் தி ஆரிஜின் ஆஃப் ஸ்பீசிஸ்', ஜான் மில்லனின் 'பாரடைஸ் லாஸ்ட்' ஆகியவற்றைப் படித்து ஒரு தற்காலிக தங்குமிடத்தில் குளிர்காலத்தைக் கழித்தார். 1898ஆம் ஆண்டின் குளிர்காலத்தில், டாசன் சிட்டி சுமார் 30,000 சுரங்கத் தொழிலாளர்கள், ஒரு மதுக்கூடம், ஒரு ஓபரா அரங்கம், விபச்சார விடுதிகள் நிறைந்த ஒரு தெருவைக் கொண்ட நகரமாக இருந்தது. வசந்த காலத்தில், ஆண்டுதோறும் தங்கம் தேடுபவர்கள் குவியத் தொடங்கியபோது, ஜாக் லண்டன் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

அலாஸ்காவில், 'தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்' என்ற நூலை எழுதத் தூண்டிய மூலங்களை லண்டன் கண்டறிந்தார். லண்டன் அவ்வழியாகப் பயணித்தபோது, தங்கக் கனிமத் தொழிலாளர்களின் முக்கிய வருகைப் புள்ளியாக டையா கடற்கரை இருந்தது. ஆனால், அது அணுக அபாயகரமானதாக இருந்ததால், ஸ்காக்வே விரைவில் தங்கக் கனிமம் தேடுபவர்களின் புதிய வருகைப் புள்ளியாக மாறியது. கிளாண்டிக்கை அடைய, அத்தொழிலாளர்கள் 'குதிரைச் சடலப் பாதை' என்று அழைக்கப்படும் பாதை வழியாகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அங்குக் கடுமையான, செங்குத்தான ஏற்றத்தில் குதிரைகளால் உயிர்பிழைக்க

முடியாததால், அவற்றின் சடலங்கள் பாதை முழுவதும் சிதறிக் கிடந்தன. கணவாய் வழியாகப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்ல, குதிரைகளுக்குப் பதிலாக நாய்கள் சுமை விலங்குகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன; குறிப்பாக அடர்த்தியான உரோமம் கொண்ட வலிமையான நாய்கள் மிகவும் விரும்பப்பட்டன. அவை அரிதானவை. அதிக விலை கொண்டவை.

டாவ்சன் நகரத்திலும், பிரதான பனிச்சறுக்குப் பாதைக்கு அருகில் அமைந்திருந்த குளிர்கால முகாம்களிலும், பல நாய்களை, குறிப்பாக மதிப்புமிக்க ஹஸ்கி பனிச்சறுக்கு நாய்களைப் பார்த்திருப்பார், லண்டன். ஒரு கலப்பின செயின்ட் பெர்னார்ட்-ஸ்காட்ச் கோலி நாயின் உரிமையாளர்களை அவருக்கு நெருக்கமாகத் தெரியும். ஆம், பக் என்பது டாவ்சனில் உள்ள நாயை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

கலிபோர்னியாவுக்குத் திரும்பிய ஜாக் லண்டனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, அதனால் புல் செதுக்குவது போன்ற சிறுசிறு வேலைகளைச் செய்து வந்தார். தனது அலாஸ்கா சாகசத்தைப் பற்றிய ஒரு கதையை முன்மொழிந்து, சான் பிரான்சிஸ்கோ புல்லட்டின் பத்திரிக்கைக்கு ஒரு விவரக் கடிதத்தை அனுப்பினார், ஆனால், அந்த யோசனை நிராகரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், 'அலாஸ்காவின் மீதான ஆர்வம் வியக்கத் தக்க அளவிற்கு குறைந்துவிட்டது' என்றனர். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, லண்டன், பாடார்ட் என்ற நாயைப் பற்றிய ஒரு சிறுகதையை எழுதினார், அது கதையின் முடிவில் தனது எஜமானரைக் கொன்றுவிடுகிறது. லண்டன் அந்தப் படைப்பைக் காஸ்மோபாலிட்டன் பத்திரிகைக்கு விற்றார், அது ஜூன் 1902 இதழில் 'டயப்லோ - ஒரு நாய்' என்ற தலைப்பில் அதை வெளியிட்டது. பின்னர் பாடார்ட் கதையில் நாய்களைப் பற்றிய தனது இருண்ட சித்தரிப்பிலிருந்து அந்த இனத்தை மீட்க, 'தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்' நூலை எழுதத் தொடங்கினார். ஒரு சிறுகதை எழுத எண்ணியிருந்த ஜாக் லண்டன், 'நான் இதை எனது மற்றொரு நாய் கதையான 'பேடார்ட்'-க்கு ஒரு துணையாக எழுத நினைத்தேன்... ஆனால், அது என் கையை மீறிப் போனது' என்றார்.

தங்க வேட்டையைப் பற்றிய ஒரு எல்லைப்புறக் கதையாக எழுதப்பட்ட 'தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்', மலிவு விலைப் புத்தகச் சந்தைக்காக எழுதப்பட்டது. இது முதலில் 'தி சாட்டர்டே ஈவினிங் போஸ்ட்' இதழில் ஐந்து பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது. அந்நிறுவனம் 1903-ல் இதை \$750-க்கு வாங்கியது (2025-ல் இது \$26,875 ஆகும்). அதே ஆண்டில், லண்டன் இந்தக் கதையின் அனைத்து உரிமைகளையும் மேக்மில்லன் நிறுவனத்திற்கு விற்றார். அந்நிறுவனம் அதைப் புத்தக வடிவத்தில் வெளியிட்டது. அன்று முதல் இந்தப் புத்தகம் அச்சிடப்படாமல் இருந்ததில்லை.

‘தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்’ சாகசப் புனைகதையாகவும் சில சமயங்களில் விலங்குக் கதை வகையாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் ஒரு எழுத்தாளர், மனித இயல்புகளை விலங்குகளுக்கு ஏற்றிச் சொல்லாமல், ஒரு விலங்கை முக்கிய கதாபாத்திரமாக வைத்து எழுத முயற்சித்திறார். ஒரு நாய்க்கு ‘இயற்கைக்கு மாறான’ மனித எண்ணங்களையும் நுண்ணறிவுகளையும் கற்பித்ததற்காக லண்டன் அக்காலத்தில் விமர்சிக்கப்பட்டார்; அவர் இயற்கையைப் போலியாகக் காட்டுபவர் என்று குற்றம் சாட்டப்படும் அளவிற்கு அது இருந்தது. லண்டன் இந்த விமர்சனங்களை மனித மையவாதம், அராஜகவாதம் என்று நிராகரித்தார். மேலும், முந்தையவர்களை விட இயற்கையை மிகவும் துல்லியமாகச் சித்தரிக்கவே தான் முயன்றதாகப் பதிலளித்தார்.

அவரது சமகாலத்தவர்களான ஃபிராங்க் நோரிஸ், தியோடர் ட்ரீசர் ஆகியோருடன் சேர்ந்து, எமிலி ஜோலா போன்ற ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களின் நேக்கரலிச இயல்வாதப் போக்கினால் பாதிக்கப்பட்டவர், லண்டன். மேலும் ஆதிநிலை, சூழல் போன்ற கருப்பொருள்கள் நாவலில் ஆராயப்பட்டன. லண்டனின் இந்த வகைப் பயன்பாடு நாவல் இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய துடிப்பைக் கொடுத்தது.

இயற்கைக்குத் திரும்புதல் என்பது காலங்காலமாகப் புனைகதைகளின் கருப்பொருளாக இருந்துவந்துள்ளது. ரிப் வான் விங்கிள், ஹக்கிள்பெர்ரி ஃபின் போன்ற கதைப்பாத்திரங்களைப் போலவே, தொழில்மயமாக்கல், சமூகமயமாக்கலுக்கு எதிரான எதிர்வினையாக இயற்கைக்கு திரும்புவதை பக்கின் பாத்திரப்படைப்பு குறிக்கிறது. கதையின் மையக்கருத்து எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் சக்திவாய்ந்ததாகவும் வெளிப்படுகிறது. இது பின்னர் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களான வில்லியம் பால்க்னர், எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே ஆகியோரால் எதிரொலிக்கப்பட்டது.

இது உருவகம், உவமை, கட்டுக்கதை ஆகியவற்றின் கலவையாகும். விலங்குகள் பேசும் ஈசாப்பின் கட்டுக்கதைகள், பாரம்பரிய மிருகப் புனைகதைகள் போன்ற பழமையான விலங்கு போதனைக் கட்டுக்கதைகளின் கூறுகளை இந்தக் கதை உள்ளடக்கியது. இதில் மிருகம் புத்திசாலித்தனத்தை நுண்ணறிவுக்குப் பதிலாக மாற்றுகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட ருட்யார்ட் கிப்ளிங்கின் ‘தி ஐங்கிள் பூக்’, தன் உவமைகளாலான விலங்குக் கதைகளின் ஓரியண்டல் கலவையுடன், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிரபலமடைந்தது. அது போன்ற விலங்குக் கதைகளால் தாக்கமடைந்த லண்டன் ‘தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்’-இல், அந்த வடிவத்தைத் தீவிரமாக்கி, அந்தக் கதைகளில் இல்லாத

பெ. தூரன்

அர்த்த அடுக்குகளைச் சேர்த்தார்.

ஒரு எழுத்தாளராக, லண்டன் கதையைக் குவிக்க முனைகிறார். ‘கானகத்தின் அழைப்பு. நாவலோ ‘ஓயிட் ஃபாங்’ நாவலோ வழக்கமான நாவல்களாக இல்லாமல் – சாகசப் புனைகதை என்ற தொன்மநிலையைப் பின்பற்றுகின்றன; பக், ஒரு வழக்கத்தை மேற்கொண்டு, உருமாற்றம் அடைந்து, முதலில் வன்முறையை அனுபவித்து, உயிர்வாழ்வதற்கான போராட்டங்களை அனுபவித்து, பின் தன்னை ஒரு தலைவனாக நிரூபித்து, குறீட்டு மரணத்திற்குத் தன்னை இட்டுச் சென்று, இறுதியில், மறுபிறப்புக்கு உட்படுகிறது.

வலிமை, புத்திசாலித்தனம், தந்திரம் தான் வாழ்க்கை மிருகத்தனமாக இருக்கும்போது வெற்றிபெறும் என்ற டார்வினிய நியதியும். விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பின் அடிப்படை, மீட்பு என்ற கிறிஸ்தவக் கருப்பொருள்களும் கதையைக் கட்டமைக்கின்றன. டார்வினின் ‘தகுதியானது பிழைத்திருக்கும்’ (survival of the fittest) என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இக்கதையின் முதன்மைக் கருப்பொருள் அமைந்துள்ளது. அனைத்தையும் எதிர்கொண்டு, பிழைத்து, வெல்ல வேண்டியுள்ளது. வளர்ப்பு நாயாக இருந்த பக், உயிர்வாழத் தனது ஆதிகால மரபணுப் பண்புகளை வெளிப்படுத்த வேண்டியுள்ளது; அது ஒரு காட்டு விலங்காக மாற, காட்டுத்தன்மையைக் கற்றுக்கொள்ள

வேண்டும். கைத்தடியும் கோரைப்பல்லும் மட்டுமே சட்டமாக உள்ள, கும்பலின் விதி ஆதிக்கம் செலுத்துகிற, பிற உறுப்பினர்களால் துண்டு துண்டாகக் கிழிக்கப்பட்டக்கூடிய ஒரு உலகில், எப்படியாவது உயிர்வாழ்வதே மிக முக்கியம் என்பதை அது கற்றுக்கொள்கிறது.

இயற்கைக்கும் புற வளர்ப்புச் சூழலுக்கும் (nature vs. nurture) இடையிலான கருத்தாக்கத்தை லண்டன் படைத்துக் காட்டுகிறார். செல்லப்பிராணியாக வளர்க்கப்பட்ட பக், மரபணு ரீதியாக ஒரு ஓநாய். சூழல் மாற்றம் அதன் உள்ளார்ந்த பண்புகளையும் வலிமையையும் வெளிக்கொண்டு வருகிறது; இதனால் அது உயிர்வாழ்விற்காகப் போராடி, இறுதியில் அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவனாக மாறுகிறது. கடினமான சூழ்நிலைகளில் எழும் வலிமை என்ற கருப்பொருளின் மூலம் இக்கதை மனித இயல்பைப் பிரதிபலிக்கிறது.

நாகரிகத்தின் மேற்புறம் மெலிந்ததாகவும் முறியக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது; மனிதகுலத்தின் ஆழத்தில் உள்ள கொடூரத்தையும், மனிதர்கள் எவ்வளவு எளிதாக ஆதிகால காட்டுமிராண்டித்தனமான நிலைக்குத் திரும்புகிறார்கள் என்பதையும் லண்டன் வெளிப்படுத்துகிறார். மனிதகுலம் பொருளாசையால் உந்தப்படுகிறது என்ற துணைக்கருப்பொருளில் மார்க்சியத்தின் மீதான அவரது ஆர்வமும், பக்கின் பாத்திரப் படைப்பில் நீட்சேயின் தத்துவத்தின் மீதான அவரது ஆர்வமும் வெளிப்படுகின்றன. பக்கின் கதாபாத்திரப் படைப்பில், ஒரு வகையான நீட்சேவின் (அதி மனிதன் அல்லது மிகச்சிறந்த மனிதன்) ஒரு வடிவத்தை உருவாக்கியுள்ளார்; இதில் அது ஒரு சாதாரண நாய் என்றாலும், தொன்மத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு நிலையை அடைகிறது.

வளர்ச்சியையும் கற்றலையும் மையமாகக் கொண்ட bildungsroman வகைக் கதையின் ஒரு அங்கத் வடிவமாக இக்கதையைப் பார்க்கலாம்; ஏனெனில் இதில் பக் படிப்படியாக நாகரிகம் கரைந்த நிலையை அடைகிறது. கடுமையான ஆர்க்டிக் சூழலில் மனிதர்கள் பலவீனமாக இருக்கும் நிலையில், அந்தச் சூழலுக்குத் தனித்துவமாகப் பொருந்தி வெற்றிகரமாக இயங்கும் சமூக அமைப்பைக் கொண்ட ஓநாய் கூட்டத்தில் இணையத் தயாராகும் நிலைக்குப் பக் பரிணாம வளர்ச்சி அடைகிறது.

அமெரிக்காவின் தென்பகுதி மென்மையான, பொருள்சார்ந்த உலகத்தைக் குறிக்கும்; வடக்குப் பகுதி நாகரிகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட, இயல்பாகவே போட்டித்தன்மை கொண்ட ஒரு உலகத்தைக் குறிக்கும். அலாஸ்காவில் உள்ள கடுமை, மிருகத்தனம், வெறுமை ஆகியவை வாழ்க்கையை அதன் சாராம்சத்திற்குத் தக குறைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை லண்டன் கற்றுக்கொண்டார். இது பக்கின் கதையில்

வெளிப்படுகிறது. பக் முழுமையாகக் காட்டுத்தன்மைக்கும் தனது ஆதி நிலைக்கும் திரும்புகிறது. பக் முழுமையாக இயற்கையிடம் திரும்பி, ஒரு பரந்த, விசித்திரமான சூழலில், அதாவது தூய வெறுமை நிறைந்த இடத்தில் வைக்கப்படுகிறது.

கதைப்பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் குறியீடுகளாகவும் படிமங்களாகவும் அமைந்துவிட்டன. கதையின் நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப லண்டன் தனது நடையை மாற்றியமைத்தார். சில இடங்களில் அவர் சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்ட அல்லது செயற்கையான நடையைப் பயன்படுத்தினார். பெரும்பாலும் அவர் மிகவும் சுருக்கமான, எளிமையான நடையையே கையாண்டார்; இந்த நடை பிற்காலத்தில் செய்தியாளர் பாணி ஹெமிங்வேயின் எழுத்து நடடைக்கு முன்னோடியாகவும், அதன் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமைந்தது.

‘கானகத்தின் அழைப்பு’ ஒரு சாகசக் கதையாகவும், அதே சமயம் தொடர்கதையாக வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற வகையிலும் எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த சாகசக் கதை பாணியை இது சிறப்பாகப் பிரதிபலிக்கிறது. ‘இது ஒரு மிகச் சிறந்த முறையில் சொல்லப்பட்ட கதை; இதன் முடிவு நமக்கு முழுமையான மனநிறைவைத் தருகிறது,’ என்று Doctorow என்ற மதிப்புக்குரிய அமெரிக்க நாவலாசிரியர் தம் முன்னுரையில் கூறினார்.

‘தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்’ வெளியிடப்பட்ட தருணத்திலிருந்தே பெரும் புகழ் பெற்றது. எச்.எல். மென்கன் என்ற அன்றைய புகழ்பெற்ற இலக்கிய விமர்சகர், இவ்வாறு எழுதினார்: ‘அவரது காலத்தின் வேறு எந்தப் பிரபலமான எழுத்தாளரும் ‘தி கால் ஆஃப் தி வைல்ட்’-ல் நீங்கள் காணும் எழுத்தைவிட சிறந்த எழுத்தை எழுதியதில்லை.’

இந்தப் புத்தகம் ஜாக் லண்டனுக்கு அமெரிக்க இலக்கியத்தின் கிளாசிகல் படைப்புகளில் ஓர் இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. இது இன்றும் ஒரு அமெரிக்க எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்ட மிகவும் பிரபலமான கதைப்புத்தகங்களில் ஒன்றாகும். மேலும் இது சுமார் ஐம்பது மொழிகளிலாவது வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

The Call of the Wild வெற்றிக்குப் பிறகு, ‘பக்’ புத்தகத்திற்கு நேர்மாறான, காட்டு நாயிலிருந்து வீட்டு நாயாக மாறும் ஒரு நாயை விவரிக்கும் தனது இரண்டாவது புத்தகமான White Fang எழுதினார், ஜாக். நாகரிகச் சீரழிவின் வீழ்ச்சிக்குப் பதிலாக ஒரு நாயின் பரிணாம வளர்ச்சியையும் நாகரிகத்தையும் சொன்னது இது.

கால கப்ரமணியம் kasu.layam@gmail.com

நியூட்டனின் மூன்றாவது விதி

● ச. ஆனந்தகுமார்

ஓவியம்: சுசீலா ஷ்யாம்

கண்ணபிரான் கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த போதே சமையல் அறையில் இருந்த ஜன்னல் வழியே பார்த்து விட்டான் நர்மதா. எதிர்பார்ப்பு நிரப்பி வெளியே வந்தவள், “என்னாச்சங்க... போன வேலை நல்லபடியா முடிஞ்சதா...” என்றாள் ஆர்வமாக.

“எங்க... திரும்பவும் வாய்தா... அடுத்த மாசம் ஹியரிங்... இந்தப் பிரச்சினை எப்பதான் முடியுமோ...” என்றார் சலிப்பாக. ஆயாசத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டார். ஐம்பத்தைந்து வயதென்று பார்த்தவுடன் கணித்து விட முடியாது. சொந்த ஊர் கும்பகோணம்.

“வக்கீல் கண்டிப்பா இன்னிக்கு கேச முடிச்சி குடுத்துருவாருன்னு காலையில் அருணாசலம் அண்ணா சொன்னாரு.”

“நாங்களும் அப்படித்தான் நெனச்சோம். ஒண்ணும் நடக்கல... இப்பவே மணி மூனு ஆயிடுச்சு... கடையில் பசங்க வேலை பாக்காம ஆட்டம் போட்டுட்டு இருப்பாங்க” என்றார்.

“வக்கீல் என்னதான் சொல்றாரு?”

“புதுசா என்ன சொல்லுவாரு... அடுத்த ஹியரிங்ல பாத்துக்கலாம். முடிஞ்சா பீஸ் இப்பவே கொடுக்கன்னாரு... அருணாச்சலம்... பத்மநாபன்னு ஆளாளுக்கு கத்த ஆரம்பிச்சுட்டாங்க... கடவுள் மேல பாரத்தை போட்டுட்டு பொறுமையாதான் இருந்தாகணும்... முள்ளு மேல போட்ட சேலை... நிலத்துல போட்டுக்கறது நம்ம பணம்.”

“ம்...” என்ற பெருமூச்சுடன் திரும்பவும் சமையல்கட்டுக்குள் நுழைந்தாள் நர்மதா.

சென்னை புறநகரில் இருபது வருடங்களுக்கு முன் பிற்காலத்தில் உதவும் என்று வாங்கிய நிலம் வளர்ச்சியின் அசுர வேகத்தில் ‘சிட்டி லிமிட்’-க்குள் வந்து விட்டது. அனேகமாக ஐந்து வருடங்கள் முடிந்து விட்டது. பெரிய பின்புலமற்ற மத்திய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சுமார் இருபது குடும்பங்கள் சட்டத்தின் மீது அதீத நம்பிக்கை வைத்து விடாமல் நிலத்திற்காய் அருணாசலம் தலைமையில் போராடிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தப் பிரச்சினையை முதலில் எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்ததும் அருணாசலம்தான். கண்ணபிரானுக்கு இன்றும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அது ஆடி மாதம். பாத்திரக்கடையில் நல்லக்கூட்டம். கடையில் அவரைத்தவிர வேறு யாரும் இல்லாததால் கூட்டத்தைச் சமாளிக்க திணறிக்கொண்டிருந்தார்.

முதல் முறை தெரியாத எண்ணிலிருந்து போன் வந்தபோது அதை அவர் எடுக்கவில்லை. ஆனால், தொடர்ந்து அதே எண்ணிலிருந்து அழைப்பு. வேறு வழி இல்லாமல் கொஞ்சம் கோபமாகவே தொலைபேசியை எடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தார்.

அந்தச் சூழலில் அருணாசலம் சொன்ன எதுவுமே அவரது மண்டையில் ஏறவில்லை. அப்போதைக்கு அவருக்குக் கடை வியாபாரம் மட்டுமே கவனத்தில் இருந்தது. அதுவும் தவிர யாரோ முகம் தெரியாத ஒருவர் அவரை ஏமாற்றுவதற்கு சில கதைகள் சொல்ல முயற்சி செய்கிறார் என்றே அவருக்குத் தோன்றியது. அதனால் பிறகு அழைப்பதாகக் கூறி போனை கட் செய்தார். பிறகு அதைச் சுலபமாக மறந்தும் போனார்.

ஏறக்குறைய ஆறு மாதங்கள் கழித்து நண்பரின் மகள் திருமணத்திற்கு போனவர் அருகிலிருந்த அவர் நிலத்தைப் பார்க்கப் போனபோதுதான் நிலைமையின் தீவிரம் உறைத்தது. வேறு எவனோ ஒருவன் அந்த இடத்தை மொத்தமாய் ஆக்கிரமித்து இருந்தான். மொத்தம் இருபது பிளாட்ஸ். சுற்றிலும் பந்தல். யாரோ ஒருவர் படம் ஒட்டப்பட்டிருக்க எல்லா இடத்திலும் அவர் கம்பீரமாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இதையல்லாம் பார்த்தவர் பொறுக்க முடியாமல் கோபமாக அங்கேயிருந்த ஒருவரிடம், “சார் இது என்னோட இடம்... அனுமதி இல்லாம இங்க எப்படி...” என முடிக்கும் முன்பே, “என்னது உன்னோட இடமா... எங்க வந்து என்ன பேசற... கட்சி பொதுக்குழு நடக்கிற நேரத்துல கலாட்டா பண்றியா... எந்தக் கட்சிக்காரன் அனுப்புனான். இது யாரோட இடமனு தெரியுமில்ல... வாய் கூசாம உன்னுதுன்னு சொல்ற...”

இதெல்லாம் எங்க அண்ணனோடது. அவரு யாருன்னு தெரியுமா பேசாம கிளம்பி போ.”

விசாரித்ததில் அவர் அமைச்சரின் மச்சான் என்றார்கள்.

கண்ணபிரானுக்கு லேசாக நெஞ்சு வலிக்கிற மாதிரி தோன்றியது. சுலபமாக ஜீரணிக்க முடியவில்லை. யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவது? ஏறக்குறைய ஒரு வாரம் நடைபிணம் போலச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஏரியா கவுன்சிலர் மனைவி இவர் பாத்திரக்கடைக்கு ரெகுலர் கஸ்டமர். அந்தப் பழக்கத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு கவுன்சிலரை அழைத்துக்கொண்டு கம்பளைன்ட் கொடுக்கப் போன போதுதான் தெரிந்தது இவர் நினைத்தது போல விஷயம் அவ்வளவு எளிமையாக முடியப்போவதில்லையென்று.

யார் என்ன என்று தகவல்களை விசாரித்து விட்டுக் கடையிலில் அந்தப் போலீஸ்காரர் சொன்ன விஷயத்தில்தான் கண்ணபிரானுக்கு யதார்த்தம் பிடிபட்டது.

“சார் சொல்றேன்னு தப்பா நெனக்காதீங்க... அவங்களோட தனியா எல்லாம் நீங்க மோத முடியாது... பேசாம காம்ப்ரமைசா போய்டுங்க... கேஸ் போட்டவங்கன்னா இது சிவில் கேஸ் அப்படிங்கறதால இழுத்துகிட்டேதான் இருக்கும். இந்த ஜென்மத்துல முடியாது.”

நிலத்தை அடிமாட்டு விலைக்குப் பேரம் பேசினார்கள். வரும் வழி முழுக்க வானத்தை வில்லாக்கி விடுவேன் என்று மூச்சு விடாமல் பேசிய கவுன்சிலர் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாகி இருந்தார்.

வீட்டுக்கு வந்து வெகுநேரம் யோசித்தவரால் அப்படி அந்த நிலத்தை விட்டுக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை. அதெப்படி அனுமதி இல்லாமல் அதிகாரம் மட்டும் வைத்து இப்படி ஆக்கிரமிக்க முடியும். சில சதுர அடிகள் கொண்ட நிலம் மனிதனின் நிம்மதியை எப்படி காவுவாங்கும் என்கிற உண்மை அன்றைக்குத்தான் அவரது முகத்திலறைந்தது. அப்போதுதான் ஆடி மாதம் தொடர்ந்து வந்த அந்தப் போன் கால் நினைவு வந்தது.

அவசர அவசரமாக அந்த எண்ணைத் தேடிப்பிடித்தார். மறுமுனையில் வந்தவர்தான் அருணாசலம். அவர் ஏற்கனவே நிலத்தின் பாதி உரிமையாளர்களைச் சேர்த்திருந்தார். அதில் கண்ணபிரானும் இணைந்து கொண்டார். அருணாசலம் கொஞ்சம் விவரம் தெரிந்தவராக இருந்ததால் அந்தக் குடியிருப்பின் பெயரில் ஒரு அசோசியேஷன் பதிவு செய்திருந்தார்.

சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கத் தொடங்கினார்கள். முதலில் அருணாசலத்தை தனியாக அழைத்துப் பேசிப்பார்த்தார்கள். மிரட்டியும் பார்த்தார்கள். எதற்கும் மசியவில்லை என்றதும் கேஸ் இப்போதைக்கு

முடியாது என்று இவர்கள் காது படவே கேலியாகப் பேசி விட்டுப் போனார்கள். ஆனால், அவர்கள் சொன்னபடிதான் நடக்கிறது.

ஐந்து வருடங்களாக இதோ முடியப்போகிறது, அடுத்த ஹியரிங்கில் முடிந்து விடும் என்று போக்கு காட்டி விட்டுத் தொடர்ந்து வழக்கு நடந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. தேர்தல் முடிவு வேறு இன்று வரப்போகிறது. முடிவு எப்படி இருக்குமோ. மீண்டும் இதே கட்சிதான் ஆட்சிக்கு வரும் என்று அடித்துசொல்கிறது சர்வேக்கள்.

யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்பது போல இருக்கவே நினைவுச் சங்கிலி அறுந்து தொங்கியது. கண்களைத் திறந்தவர் யாரென்று பார்க்க எதிரே அன்னாசி கிழவன்.

“கும்பிடறேனுங்க...” என்றார் மரியாதையோடு.

“வா... அன்னாசி எப்படி இருக்க... ஊர்ல எல்லாம் சுகமா” என்றார் கண்ணபிரான்.

“இருக்காங்க ஐயா... எல்லாம் உங்க தயவு... தோட்டத்துல இருந்து கொண்டு வந்த தேங்காய்... மூட்டைத் தனியா வெச்சுட்டனுங்க. மத்தது எல்லாம்...” என்றவரை தாண்டி வெளியே பார்த்தார் கண்ணபிரான்.

“சரி அதை எல்லாம் அப்புறம் பாத்துக்கலாம்... கடை பசங்கங்கள கூப்பிட்டு எடுத்து வெக்கச்சொல்றேன்... முதல்ல உள்ள வா... சாப்பிடலாம்... நர்மதா... யாரு வந்துருக்காங்கன்னு பாரு...”

அவரைப் பார்த்தவுடன் மகிழ்ச்சியான நர்மதா ஊரில் இருக்கிற சொந்தங்களை நலம் விசாரிக்கத் தொடங்கினாள்,. அவருக்குப் பரிமாறிக்கொண்டே.

அன்னாசிக் கிழவர், தசாப்தங்களாகக் கண்ணபிரானுக்கு சொந்தமான ஊரில் இருக்கும் தோட்டத்தைப் பராமரித்து வருகிறார். கணக்கையும் பொருட்களையும் அவரே கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுவார். இந்தத் தள்ளாத வயதில் தனியாக இப்படி வர வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ முறை சொல்லியும் அவர் கேட்பதில்லை. கணக்கு சரியாக இருக்கிறதா என்று ஒப்புதல் கொடுத்த பிறகுதான் நகர்வார்.

அதற்குப் பதிலாகத் தோட்டத்துடன் சேர்ந்த அவரது வீட்டில் தங்கிக்கொள்வார். ஒண்டிக்கட்டை. சம்பளம் என்று பெரிதாக வாங்கி கொள்வதில்லை. தோட்டத்து விளைச்சலில் வேண்டியதை எடுத்துக்கொள்வார். சாப்பிட்டு விட்டு வந்தவர் கண்ணபிரான் முன் தயங்கி தயங்கி நின்றவர். “ஐயா நம்ம சொன்னதை யோசனை பண்ணி பாத்திங்களா... நேத்து கூட நீங்கச் சொன்னீங்கனு அந்தப் புரோக்கர் பய முத்து யாருக்கோ கொண்டு வந்து தோட்டத்தைக் காட்டிக்கிட்டு இருந்தான்...” என்று இழுத்தார்.

“நான் உங்களுக்குத் தங்க வேற இடம் பாத்து வெச்சுருக்கேன். ஒண்ணும் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

“ஐயோ ... அது இல்லீங்க... நான் ஒண்டிக்கட்டை எங்க வேணாலும் கெடப்பேன். புதுசா வாங்கறவங்க...”

“ஆமா அன்னாசி நல்ல விலைக்கு வருது... வர்ரப்பவே வித்து போட்டாத்தான பரவாயில்ல... பெரிய பாப்பாவுக்கு வேற கல்யாண வேலையை ஆரம்பிக்கனும்...”

“சரிதானுங்க... ஆனா வாங்கறவங்க அந்தத் தோட்டத்தை எல்லாம் அழிச்சிட்டு கட்டடம் கட்ட போறதா பேசிக்கறாங்க...”

“அதுகென்ன... வாங்குன அப்புறம் அவுங்க இடம் என்ன வேணா பண்ணட்டும்.”

“அங்க இருக்கிற தென்னை வாழை கொய்யான்னு... எவ்வளவு மரங்க... செடி கொடின்னு எல்லாமே நம்ம குழந்தைங்க ... அதுங்களை எப்படிங்க கொல்ல முடியும். அது மட்டுமில்லீங்க பறவைங்க எல்லாம் பூச்சி, பழம், விதை. பூக்களோட தேனை சாப்பிட்டுதான் வாழுது... இதுகளை எல்லாம் அழிச்ச பாவம் அய்யாவுக்கு வேண்டாமுங்க.”

“என்னையா சொல்லுற... அதுக்கு நான் என்ன பண்ண முடியும்” என்றார் சற்றே கோபமாக.

“நம்ம மனுசங்க அப்படிங்கற அதிகாரத்துல இந்தனை வருஷம் இருந்த அதுங்க வீட்டை அனுமதியே கேட்காம இடிக்கிறதுக்கு சமம்தாங்க அய்யா இது.”

பொளேரென யாரோ கன்னத்தில் அறைந்த மாதிரி இருந்தது அவருக்கு. கேட்காமல் ஆக்கிரமிப்பதற்கும் இடிப்பதற்கும் பெரிய வித்தியாசம் இல்லை என்று புரிந்தது. சுக உயிர்களை எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லமல் நேசிக்கிற அன்னாசி கிழவன் மனதில் உயர்ந்து நின்றார். தானும் ஆக்கிரமிக்கிற வரிசையில் சென்று விடுவதை தடுக்கவே இன்று அவர் வந்த மாதிரி தோன்றியது.

“சரி நீங்கக் கெளம்புங்க... விக்ரதா இல்லன்னு முத்துகிட்ட சொல்றேன்” என்றவரை நம்ப முடியாமல் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தார் அன்னாசி.

சொன்ன சில நிமிடங்களுக்குள் வாட்ஸ் அப்பில் ‘லேன்ட்’ குரூப்பில் ‘கி’ என்ற சத்தத்தோடு செய்தியொன்று வந்து விழுந்தது. அதைப் பார்த்த கண்ணபிரான் முகத்தில் சவிட்ச் போட்டது போல வெளிச்சம். தேர்தல் முடிவில் எதிர் கட்சி வெற்றியென்ற செய்தி கேட்டவுடன் ஆக்கிரமித்த சுவடே தெரியாமல் எல்லா பந்தல்களும் அகற்றப்பட்டு விட்ட செய்தியைப் பட்டாசு சத்தத்தோடு அருணாசலம் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தார்.

சிரித்தபடியே நர்மதாவை அழைத்துக்கொண்டே எழுந்தார். வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு மனதில் நிம்மதி அவருக்கு.

ச. ஆனந்தகுமார் <vidaniru@gmail.com>

1. மோகங்களின் நீழல்

இறங்கி கெண்டிய
இடம் வந்ததும்
பின் தொடர்ந்த மோகங்களிடம்
சொல்ல என்ன இருக்கிறது
அவை இருப்பிடம்
அவர்களுக்கு
நாம் அவர்களிடம் போக
வழி உண்டாகவில்லை என்றதும்
வீடு வரை
நிதானமாக
நீண்ட தூரம் பின் தொடர்ந்த
மூச்சிரைப்பின்று
என்னோடு உடன் வந்து
வாசலில் மௌனமாக
நின்றது
இம்முறை என் குளியல் அறையில்
கண்மூடி
நான் குளிக்கும் பொழுது
திரள் திரளாகத் திரளத் தொடங்கியது.

2. பச்

அடுத்த வணப்பகுதிக்கு
முந்தைய பெரிய தோப்பில்
செடி கொடியோடு பிணைந்திருந்த
முள்வேலியில் தோல்
சிக்கிய முயலின் துடிப்பில்
பிரண்டைக் கொடியின்
பிஞ்சு பூக்கள் நடுங்கின.
எவ்வளவுவா முயன்றும்
தப்பிக்க முடியாது
அறியாமல் சிக்கிக் கொள்ளும் ஒரு
உயிரின் பரிதவிப்பை
நீக்க எந்த ஜீவனும் முன்வரவில்லை.
முதல் கண்ணுக்கு எதிரே மலர்ந்த மலரில்
இரண்டு மூன்று
பட்டுப்பூச்சிகள் வந்தமர்ந்து பறந்தன.
இடது கண்ணோர முள்ளில்
செந்நிறத் தட்டான்
சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தது.
நேற்று வெயிலின்
உக்கிர பொலிவுக்குப் பிறகு
அசைவற்ற முயலின் கருத்த விழியில்
அன்றையப் பொழுதின்
அந்த மறைந்துவிட்டது.
இங்கு
பொந்தில் விட்டு வந்த குட்டிகளின்
பிரார்த்தனையையும்
இடையில் பலமுறை பலத்த காற்றும்
தொடர்ந்து வீசியபடி இருந்தன.

சீனு ராமசாமி கவிதைகள்

ஒவியம்: சிவ பாலன்

3. கரகக் காதலன்

அந்தப் பொய்க்கால் குதிரையின்
காளைத் தலை
இடமும் வலமும் ஆட்டிப் பார்க்கிறது.
அது தரமறுக்கும் சிறுவனின்
தலையசைப்பை ஒத்திருந்தது.
கூடிய
கூட்டத்தைப் பார்த்து முட்ட வருகிறது.
அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்.
இம்முறை
கரகத்தின் மீது கண் கொண்ட
இளைஞர்கள் பக்கம்
பொய்க்கால் குதிரையின்
நிஜக்கால் சலங்கைகள்
பதட்டிசைத்து குதித்துச்
சீற்றப் பாய்ச்சல் செய்கையில்
சிதறிய அக்கூட்டம்
அடுத்த கணம்
சத்தமாகச் சிரிக்கிறது.
மௌச் சத்தம் சேர்ந்திசைக்க
சுற்றி ஆடும் கரகத்திற்கு முன்
குனிந்து நிற்கும் ஆவசமாக
ஆடுகின்றன குதிரையின்
நீர்வண்ணக் கொம்புகள்.

4. விளையாட்டு

புல்வெளி மைதானத்தில்
பாய்ந்து வந்த
பந்தை அச்சிடுவான்
அடித்ததில் மிச்சிப்பியின் நீரற்ற
ஆற்றுவெளியில்
ஏதோ ஒரு பள்ளத்தில்
வியூந்து மறைந்தது.

அது
வளைகுடா பெருங்கடலில்
எப்படிச் சென்று மிதந்தது?
அதை கரையில் உருட்டி
விளையாட
கருப்பினச் சிறுவன் ஒருவன்
முன்பே எப்படி அங்கு
காத்திருக்கிறான்?
அது விளையாட்டின் புதிர்
அதை நானும் நீங்களும்
ஆடுவது சிரமம்.

5. நண்பன் ஒருவன்

அமைதியற்ற நாளில் சொல்லாமல்
தன் இருசக்கர வாகனத்தில் வந்து
ஹாரன் அடித்து எதுவும் பேசாமல்
அப்பகுதியைச் சுற்றி
ஒரு வலம் வந்தபின்
முகம் பார்த்து எதுவுமே கேட்காமல்
ஒரு கடையில் காபியோடு
இரண்டு மூன்று சம்பவங்கள்
சொல்லிச் சிரித்து மறுபடியும்
என் வீட்டின் வாசலில்
இறக்கி விட்டுச்
செல்வதற்கு
ஒரு நண்பன் இருந்தான் அப்போது.

6. பரியும் தசைகளின் அன்பு

தாகச் சுரப்பி
உன் சீராட்டும் நதி,
வீழ்ந்ததும் கரைசேர்க்க இறங்கியது
உன் அன்பின் துடித்த படகின் உயிர்.
நீ தந்த சொற்கள்
நீங்காத வினையூக்கத்தின்
வெயில் காலச் சமருக்கு,
காலத்துள்
விரைந்து அடைய வேண்டிய
உச்ச மலையின்
சூரிய உதயத்திற்கு,
உணர்வின் ஒளியே
எப்போதும் நீ இருந்தாய்
நீ இருப்பாய்
நீயிருக்கப் போகிறாய் என்னே
இப்போதும் எண்ணிக் கொள்கிறேன்
எனக்காக நீயில்லையென
அறிந்த பிறகும்.

7. அந்நியன்

எந்த உணரைச் சேர்ந்தவர்?
மஞ்சள் நிறத்தில் உறல்மெட் அணிந்து

வேலை நடக்கும்
விரைவு ரயில் பாலத்துக்கடியில்
வாகனங்கள் ஏதேனும் போவதை
தசை மாற்றுகிற இக்கறார் பேர்வழிக்கு
எது அவரின் தாய்மொழி?
வேலை நடக்கும் பகுதியை காட்டி
எந்திரமொன்று சிமென்ட் சுவர்களைத்
தூக்கிக் கொண்டிருப்பதை
உணர்த்தும்
அவர் சுறுசுறுப்பாக நடுநிசியில்
கொடி அசைக்கிறார்.
இது அவர் உணர்வல்லவோ.
அவர் பணி முடித்து
உருக்குப்
பொய் விடுவார்.
ஒருநாள் ஒருபொழுது,
இங்கு விரைவு ரயில்
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தின்
ஏதோ ஒரு நாளில்
அங்கு முதுமையில் வீட்டில் அல்லது
அரசு மருத்துவமனையில்
மறைந்தும் விடுவார்.
அன்று இந்த ரயில் பாலத்தின்
கீழ் அவர் நிற்கும் இவ்விடத்தில்
ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கப்போகும்
ஒரு விளக்கு அணைந்திருக்கும்.
வரும் வாகனங்கள்
மாற்றுப் பாதையில்
பொய்க் கொண்டிருக்கும்.
அதை எழுதியும் வைக்கிறேன்.

8. ஒரு நுணையின் நிலை

இருளடர்ந்த தெருவில்
ஆளற்றப் பேருந்து நிறுத்த
அமருமிடத்தில்
கைதாங்கிச் சுமந்து தூக்கத்திலிருக்கும்
ஒரு பூனை
படுக்க வைக்கிறான் அவன்.
சிறிது நேரம் அமைதியாக
அதன் காதுகளைத் தடவிக்கொடுக்கிறான்.
அதன் கண்கள் சொக்கியதும்
பின் மெதுவாக எழுந்து
வந்திருந்த காரில் அவன்
ஏறிய கணத்தில்
பூனைக்கு விழிப்பு வந்து விட்டது.
அவன் செல்லும் காரை
மௌனமாகப் பார்க்கிறது.
தெருவை இருபுறம் பார்க்கிறது.
இறங்கிப் பின் தொடரவில்லை.
கத்திக் ஊப்பாடிவலை.
குறிப்பாகத் தகைப்பில்லை.

ஒரு 'மியாவ்' சூட்ட இல்லை.
அவ்வப்போது கடக்கும்
கண் சூட்டம்
வாகன ஒளி தாண்டி
கவனென்றும் சீரமரில்லை.
அங்கேயே திரும்பப் படுத்துக்
கொண்டது.
காதை தடவிய விரல்களின்
உஷ்ணத்திற்காகக் கழுத்தை
ஒருமுறை அசைத்துக் கொண்டது.
வெகுநேரம் தூங்காமலிருந்தது
பூனை.

9. நினைவின் போர்

மறக்கத் தரப்படும்
இனிப்பில் மறைந்திருக்கிறது
மறக்க முடியாமல் தலையசைத்து
வெடித்ததும் பிடிவாதத்தின் குழிதை.
மறக்கச் செய்யும் செயலுக்குள்
ஒளிந்திருக்கிறது
மரப்பொந்தின் இருளில்
விழுந்திருக்கும் சிறகள்ள பறவை.
எவ்வளவு குடித்தாலும்
ஒருவனுக்குத் தீரமறுக்கிறது
நினைவின் பெரும் போதை.
எவ்வளவு அடித்தாலும்
அடிய மறுக்கிறது பச்சைகுத்தி
அடித்த பெயரின் தரும்பு.
எங்கு தப்பி ஓடினாலும்
உருவமற்று உடன்
ஓடி வருகிறது ஒரு பாதை.
எத்தனை எதய்வங்கள்
இம்மண்ணில் நிறைந்திருந்தாலும்
நிறைவேறாத பிரார்த்தனைகள்
சுடர்கின்றன நினைவின் இரவுகளில்.
காயங்களை ஆறவிடாத
வினோதத்தின்
மருந்தைக் காயத்துக்குத் தருகிறார்கள்
மறக்க மருந்தும் மருத்துவர்கள்.
பிடுங்கிக் கொண்டு போன சசுடி
மண் உண்டேவென்ற நினைவில்
ஒட்டியிருக்கும் ஈரமண்ணைத்
திரும்பி ஈட்ட மண்மூச்சின்
வழித் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது.
நினைவு
ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் கனவில்
நுழைந்த வடி தெரியாமல்
உண்ணையிடும் காலத்தின் ஓராய்.
நினைவு
கட்டிலில் இருந்து
உருண்டு விழுந்த இருவர்

உடல்களின் தன்னை மறந்த வாதை.
நினைவு
இடது பக்கம் இழுத்தால்
வலது பக்கம் திரும்பும்
ஒரு கண் தெரியாத காட்டுகுதிரை.
நினைவு
மண்டியிட்டவனுக்கு மன்னிப்பின் பெயரால்
தரப்படும் சிவனை.
நினைவு
விட்டுச் செல்லும் கால்களைக்
கட்டிக் கொண்டதும் இரத்த உறவு.
நினைவு ஒன்றை
உண்ணும் போது
ஒன்றைத் துப்பும்
அந்தி.

10. வினைச்சொல்

அச்சொல் உயிர் தைக்கிறது
நீ சொல்லும் பொழுது
அச்சொல் உயிர் தைக்கிறது
நீ சொல்லாத பொழுது
அச்சொல் உயிர் தைக்கிறது
பிறர் சொல்லும் பொழுது
அச்சொல் உயிர் தைக்கிறது
எப்பொழுது கேட்டாலும்
கவிதை வடி அச்சொல்லை
கவறுக்க முனைந்தபடி இருக்கும்
எனக்கு அச்சொல் அடியாது
எவ்வடிவிலும் பின்பொடர்கிறது.

சீனு ராமசாமி <seenuramasamy1975@gmail.com>

கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர்-ன் The Hour of the Star

• ஜெ. தீபலட்சுமி

‘இந்தச் சமூகம் ஒருவரைப் பார்க்கும் பார்வைக்கும் அந்த மனிதரின் அகவாழ்வுக்கும் உள்ள தொலைவு நாம் நினைப்பதை விட மிக மிக அதிகம். இதை உணர்ந்தவர்களே காலத்துக்கும் நிற்கும் படைப்புகளை உருவாக்குகிறார்கள்.

அதீத புகழுக்கும் வெற்றிக்கும் உரியவர்களைச் சதா துரத்திச் செல்லும் ஊடகங்களும் பொதுமனப்பான்மையும் நமக்குச் சொல்லாமல் சொல்லும் கசப்பான உண்மை என்ன? எந்த வகையிலும் பிறர் கவனத்தை ஈர்க்காதவர்களுக்கும் பொதுப்புத்தியின் அங்கீகாரத்தைப் பெறாதவர்களுக்கும் வாழும் உரிமையே இல்லை என்பது தான். ஜெயகாந்தன், தனது ‘நான் இருக்கிறேன்’ சிறுகதையில் பெருநோய் கொண்ட பிச்சைக்காரன் ஒருவன் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டு, ஓரங்கட்டப்பட்டு வாழ்ந்தாலும் இன்பமான நிறை வாழ்வு வாழ்வதை மிகவும் அழகாக விவரித்திருப்பார். அவன் வாழ்வில் பொருளில்லை என்றும் அவன் வாழக் கூடாது என்றும் சொல்ல யாருக்கு நியாயம் உண்டு? யாருக்கும் தீங்கு தராமல், அனுதினமும் விடியும் புலரியிலும், கவியும் அந்தியிலும், இன்பம் காணும் அவனது வாழ்க்கையில் ஒருவன் குறுக்கிடுறான். ஒரு கால் ஊனமுற்றிருக்கும் அவன், தன் அன்னைக்கும் சகோதரனுக்கும் பாரமாய் இருப்பதாகக் குற்றவுணர்வு கொண்டு, தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறான்; அவனைக் காப்பாற்றி, அவன்மீது அன்பு வைத்திருக்கும் தாயை நினைவூட்டி, தைரியம் சொல்லும் பிச்சைக்காரன், பின்பு இந்தப் புதியவனுடன் தன் நிலையை எண்ணிப் பார்த்துத் தன் மீதே கழிவிரக்கம் கொண்டு, தான் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். ஐயோ! தனக்கு வாழும் தெம்பை ஊட்டிய அவனுக்குத் தன் மனதின் ஊனத்தைப் பரிசளித்து விட்டோமே என்று அந்த இளையவன் தன் தாயிடம் அழுது அரற்றுவதாய்க் கதை முடியும்.

மனிதர்களின் உளவியல் எப்படி ஒருவருக்கொருவர் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கிறது என்பதையும், பிறர்

வாழ்வில் குறுக்கிட்டுத் தீர்ப்பளிக்கும் உரிமை யாருக்கு இருக்கிறது என்றும், விளக்கும் அற்புதமான கதை இது. கிட்டத்தட்ட அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் போல் எந்தக் கவலையுமின்றி வாழும் ஒரு பெண்ணின் கதையைக் கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர் எனும் பிரேசில் நாட்டு எழுத்தாளர் எழுதி இருப்பதை அறிந்தேன்.

கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர் (1920-1977) இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான இலக்கியக் குரல்களில் ஒருவர். உக்ரைனில் யூதக் குடும்பத்தில் பிறந்த அவர், குழந்தைப் பருவத்திலேயே பிரேசிலுக்கு அகதியாகக் குடிபெயர்ந்தார். வறுமை, இடம்பெயர்வு, தாயின் நீண்டநாள் நோய் மற்றும் இளவயதிலேயே அவரை இழந்த துயரம் ஆகியவை அவரது மன உலகை ஆழமாக வடிவமைத்தன. பின்னர் ஏற்பட்ட திருமண வாழ்க்கையின் தனிமை, வெளிநாடுகளில் கழித்த ஆண்டுகள், ஒரு தீவிபத்தில் அடைந்த கடுமையான காயங்கள் ஆகியவையும் அவரது எழுத்தின் உளவியல் ஆழத்தை அதிகரித்தன.

தொண்ணூற்றாறு பக்கங்களே கொண்ட ‘The Hour of the Star’ எனும் தனது குறுநாவலில் முதல் முப்பது பக்கங்களுக்கும் மேல், ‘இந்தக் கதையை எப்படிச் சொல்வது, இந்தக் கதையின் நாயகி எப்படியானவள், இவள் கதையைச் சொல்லும் தகுதி எனக்கு இருக்கிறதா, எப்படியான வார்த்தைகளைக் கொண்டு இவள் கதையைச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன், எந்தச் சொல்லலங்காரமும் உண்மையைக் கறைப்படுத்தி விடுமே, உரத்து ஒரு குரல் எழுப்பி விடுகிறேன்; நிதானமாகச் சொல்ல ஏதுமில்லை’ எனும் ரீதியில் எழுத்தாளரின் மனவிசாரங்களே நிறைந்திருக்கின்றன.

ஒரு கதையைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும் என்கிற மனவெழுச்சியே எழுத்துக்கு அடிப்படை. ஆனால், அப்படிப்பட்ட எழுச்சி தோன்றிய பிறகும் சில கதைகளை எளிதாகச் சொல்லி விட முடிவதில்லை. அப்படியான கதைகளைச் சொல்லும்போது வாசகருடன் எழுத்தாளர் நேரடியாக உரையாட

நேர்கிறது. இவ்வகை எழுத்துகள் ‘மெடாஃபிக்ஷன்’ என்றறியப்படுகின்றன. சமூகப் பார்வைக்கு முற்றிலும் மாறான விஷயங்களைச் சொல்லவும், பொதுப்புத்தி ஏற்க மறுக்கும் உண்மைகளையும் சொல்லக் கடினமான கதைகளைச் சொல்லவும், இந்த யுக்தி பொருத்தமாகவே இருக்கிறது.

சொல்லத் தகுந்த கதை என்று நாம் நம்பும் கதைகளைவிடச் சொல்ல ஒன்றுமே இல்லை எனும்படியாக வாழும் மனிதர்களின் கதையைச் சொல்லும் முயற்சியாகத் தன் நாவலைத் துவக்குகிறார் கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர். அவரது முழு நாவலும் ஓர் ஆண் எழுத்தாளரின் கதை சொல்லலோடு ‘மெடாஃபிக்ஷன்’ வகைமையில் அமைந்திருக்கிறது. ஆண் சொல்லும் கதைகளுக்கே மதிப்பு அதிகம்

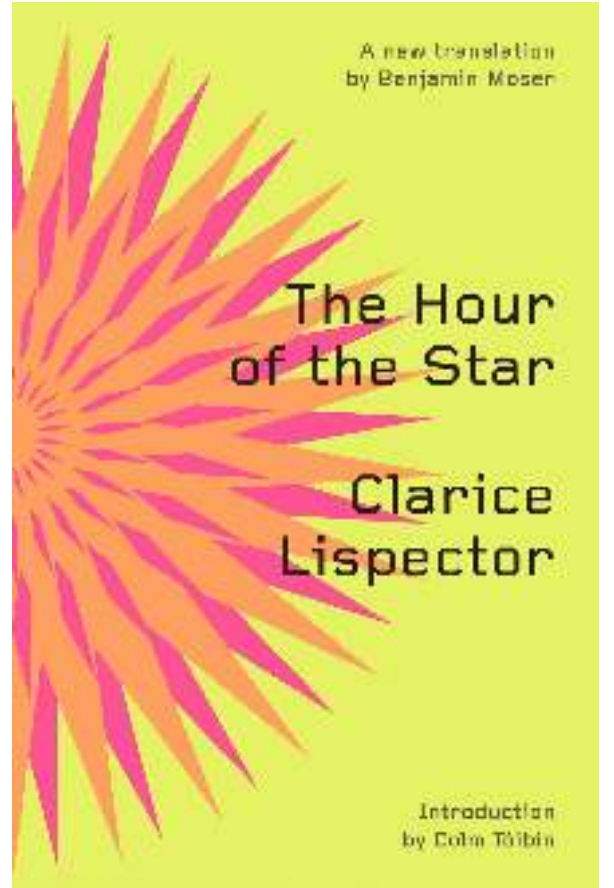
என்பதால் அந்த யுக்தியைப் பயன்படுத்துவதாக வேறு நையாண்டியுடன் அறிவிக்கிறார். நூதனமான இந்த எழுத்து முறை பிடிபடக் கொஞ்சம் நேரம் பிடித்தாலும் அதுவே ஒருவித பீதி நிறைந்த சுவாரசியத்தை ஏற்படுத்துவதை உணர முடிகிறது; அதற்கான காரணமும் புரிந்து விடுகிறது.

தான் எழுதப்போகும் பெண்ணை மிகவும் நேசிப்பதாகவும், அவளைப் பற்றி எழுதாமல் இருப்பது மூச்சு முட்டுவது போல் இருப்பதாகவும், மெகாபியின் சுட்டு விரல் தன்னை நோக்கிக் குற்றம் சாட்டுவது போல் உணர்வதாகவும், அடர் நிறங்கள் கொண்டு அவசர அவசரமாய் ஓர் ஓவியத்தைத் தீட்டுவது போல் அவள் கதையைச் சொல்கிறேன் என்றும், தான் சொல்லப் போகும் கதையில் நிறைந்திருக்கும்

வறுமையை ஈடு செய்யவே இவ்வளவு நீண்ட முகாந்திரத்தை எழுத வேண்டிருப்பதாகவும் கூறுவதில் எல்லாம் இருத்தலியலின் கூறுகள் நயமாக வெளிப்படுகின்றன. இந்தக் கதையின் பின்னணியில் தெருமுனைகளில் நின்றபடி, இறந்து போனதொரு முகத்துடன் ஓயாமல் இசைத்துக் கொண்டிருக்கும் வறிய கலைஞனின் வயலின் இசை கேட்டுக் கொண்டே இருக்கட்டும் என்றும் பணிக்கிறார். ஐஸ் கட்டிகள் நிறைந்த நீருக்குள் சட்டென்று முங்கி விடுவதைப் போல் கதைக்குச் செல்வோம் வாருங்கள் என்று கூட்டிச் செல்கிறார்.

பிரேசில் நாட்டின் மிகுந்த வறிய பகுதியிலிருந்து நகரத்தில் பிழைக்க வரும் கதையின் நாயகி மெகாபிக்கு எந்த வகையிலும் ஓர் இலக்கிய நாயகிக்கான லட்சணங்கள் இல்லை. அழகு, அறிவு, வீரதீரச் செயல், சாதனைகள், தியாகம் ம்ஹும் எதுவும் இல்லை. வாசகர்களான நமது இரக்கத்தையும் அன்பையும் மட்டுமல்ல, உடன் வாழ்பவர்களின் கவனத்தைப் பெறும் அளவுக்குக் கூட அவளிடம் எந்தவொரு அம்சமும் இல்லை. தனது வயிற்றுப்பாட்டுக்காக டைப்பிஸ்ட் வேலைச் செய்து வாழ்க்கையை ஓட்டும் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களுள் அவளும் ஒருத்தி. மெகாபிக்கு ஒழுங்காக டைப்பிங்கும் செய்ய வரவில்லை. அவளது பாஸ், இதே ரீதியில் தொடர்ந்தால் வேலையை விட்டுத் தூக்கி விடுவேன் என்று அவளைக் கடிந்து கொள்ளும் போதும் கூட அவளுக்குக் கோபம் வரவில்லை. அந்த ஆளை இவள் ஒருதலையாய்க் காதலிக்க வேறு செய்கிறாள். பாவம். எவ்விதக் கவர்ச்சியும் இல்லாத அவளைத் தான் மட்டுமே நேசிப்பதாகவும், அவள் பொருட்டு வருந்துவதாகவும் உருகும் எழுத்தாளர், அவள் தன் இருத்தல் குறித்து எந்தவித உணர்வும் இல்லாமல், ஒரு நாய் தான் நாய் தான் என்று உணராமலே வாழ்வது போல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இளம்வயதிலேயே பெற்றோரைப் பறிகொடுத்து விட்டு ஒரு கொடுமைக்கார அத்தையிடம் அடி வாங்கிக் கொண்டு வளர்ந்திருக்கிறாள், மெகாபி. தன்னை ஏன் அத்தை அடித்துக் கொண்டே இருக்கிறாள் என்பது உட்பட வாழ்க்கையில் பல விஷயங்களை அவள் அறிந்து கொள்ளவே இல்லை. அறியாமை என்பது அவளது வாழ்வின் முக்கிய அம்சமாகி விடுகிறது. அவளுக்குப் பிடித்த ஒரே இனிப்பு சீஸுடன் பதப்படுத்தப்பட்டு இனிப்பூட்டப்பட்ட கொய்யாப் பழங்கள் மட்டுமே. அந்த அத்தைக்குக் காதல், கலவி எல்லாம் அலர்ஜி என்பதால் திருமணத்தை மறுத்து வாழ்ந்திருந்தாலும், மெகாபிக்கு எப்படியோ அந்த வாழ்க்கை, இன்பம் குறித்த புரிதல்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. நாய்க்கு எப்படி வாலாட்டத் தெரிந்து விடுகிறதோ, அப்படி. இன்னும் மூன்று பெண்களுடன்

ஒரு குறுகிய தெருவில் சிறிய அறையில் வாழ்ந்து வரும் மெகாபியின் மீது எப்போதும் வியர்வை நாற்றம் வீசுகிறது. தன் பெற்றோரிடமிருந்து அவளுக்குக் கிடைத்த காசநோயின் கூறுகள் இரவெல்லாம் அவளை இருமச் செய்கின்றன. சீரான அவளது இருமல் ஒலியின் தாலாட்டில் ஏனைய பெண்கள் உறங்கி விடுகிறார்கள். உறக்கம் அவளைத் தழுவும் நொடிகளில் பல இரவுகளில் பசி வயிற்றை வாட்டும். சுவையான மாட்டுக்கறியைக் கற்பனை செய்தபடி கையில் கிடைக்கும் காகிதங்களை மென்று விழுங்குவது தான் அவளுக்கு ஒரே வழி. இதை எழுதும்போது தனக்குத் தலை சுற்றி வேதனை அளிப்பதாக எழுத்தாளர் தன் அவதியை விவரிக்கிறார்.

இப்படியாகச் சொல்ல ஒன்றுமே இல்லை என்று விரியும் கதைக்குள்... நாம் கவனிக்க மறுக்கும், பார்க்கத் தயங்கும், அறிந்து கொள்ளவே விரும்பாத, விளிம்புநிலையில் வாழ்பவர்கள் வாழ்வில் அன்றாடம் ஒவ்வொரு நொடியும் எதிர்கொள்ளும் வேதனைகளை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால், தான் வேதனையில் இருப்பதாகக் கூட மெகாபி அறிந்திருக்கவில்லை. ஒரு நாள் உடல்நலம் சரியில்லை என்று அலுவலகத்துக்கு விடுப்பு எடுக்கும் அவள், உடன் தங்கி இருக்கும் பெண்கள் புறப்பட்டு வெளியே

போனதும், அந்த அறையில் மெகாபிக்கு ஓர் ஆண் நண்பனும் கிடைக்கிறான். ஆனால், அவனும் கூட ஒருவித அசுயையுடனே அவளுடன் பழகுகிறான். பின்பு மெகாபியை விட அழகிலும் வசதியிலும் கூடுதலான அவளது தோழி கிளோரியாவுக்காக மெகாபியைக் கைவிடுகிறான். அவன் பிரேக் அப் செய்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னதைக் கேட்டுக் கூட மெகாபிக்கு வருத்தமில்லை. அவள் சப்தம் போட்டுச் சிரிக்கிறாள். அவனும் சிரிக்கிறான். அவள் மீது இரக்கம் கொள்ளும் கிளோரியா அவள் உடல் தேறுவதற்காக ஒரு டாக்டரிடம் செல்லச் சொல்கிறாள். அந்த டாக்டராலும் கூட மெகாபிக்கு எதையும் உருப்படியாகச் சொல்லி விட முடியவில்லை. அவர் சாப்பிடச் சொல்லும் உணவு வகைகளை மெகாபி அறிந்திருக்கவில்லை.

இறுதியாக ஒரு ஜோதிடக்காரியிடம் செல்கிறான் மெகாபி. வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக அவளுக்கு மிகவும் பிரகாசமான எதிர்காலம் இருப்பதாக உற்சாகத்துடன் பேசப் பேச மெகாபிக்கு அதுவரை உணர்ந்திராத பரவசம் ஏற்படுகிறது. ஹான்ஸ் எனும் பெரும்பணக்காரன் ஒருவன், அழகன், மெகாபியின் வாழ்வில் வரப்போவதாகவும் மெகாபி ராணி போல் வாழப் போவதாகவும் சூடம் ஏற்றிச் சத்தியம் செய்யாத குறையாகக் கூறுகிறாள் அந்த ஜோதிடக்காரி. மேலும், தனக்குக் கொடுக்க மெகாபியிடம் அப்போது பணம் இல்லாவிட்டால் கூடப் பரவாயில்லை, ஒட்டு மொத்தமாக அவள் செல்வச் செழிப்புடன் வாழும்போது வாங்கிக் கொள்வதாகவும் கூறுகிறாள். அவள் பேசப் பேச மெகாபிக்கு அந்தக் கண்காணாத ஹான்ஸின் மீது தீராக்காதல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

தான் பேசி முடித்ததும் தன்னைக் கட்டியணைத்து கன்னத்தில் முத்தட்ட மெகாபியின் பரிதாபமான வாழ்க்கையை அப்போது தான் ஜோதிடக்காரி உணர்ந்து கொள்கிறாள். அவளால் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மெகாபியோ அதுவரை யாரையும் கட்டியணைத்ததும் இல்லை முத்தமிட்டதும் இல்லை. அத்தகைய உணர்வு தோன்றினால் சுவர்களைக் கட்டியணைப்பவள் அவள்.

மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் ஜோதிடக்காரியின் வீட்டை விட்டு வெளியே வரும் மெகாபி அந்த அந்தி மாலையில் முதன்முறையாக வாழ்க்கை குறித்த வண்ணமயமான கனவுகளுடன் நடந்து செல்லும்போது எதிர்பாராவிதமாய், ஒரு நாளைக்கு உலகில் எத்தனையோ விபத்துகள் நடப்பது போல, வெகு இயல்பாக ஒரு கார் மோதிக் கீழே விழுந்து அந்தக்கணமே இறந்து போகிறாள். சாகும் அந்த நொடியில் அவள் அந்த மஞ்சள் நிற மெர்சிடீஸைக் காண்கையில் அது ஜோதிடக்காரி சொன்ன ஹான்ஸின் கார் தான் என்று நம்புவதால் மிதமிஞ்சிய மகிழ்ச்சியுடன் இறக்கிறாள்.

ஒன்றுமில்லை, கீழே விழுந்து விட்டேன், இதோ எழுந்திருக்கப் போகிறேன் என்பது தான் அவளது கடைசி எண்ணம்.

மிகவும் எளிமையான இந்தக் கதையில் எந்த விறுவிறப்பும் இல்லை. நம்மை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும் எந்தச் சம்பவங்களும் இல்லை. ஆனால், கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர் இந்தக் கதையைச் சொல்லிய விதமும், மெகாபி எனும் பெண்ணின் வாழ்வை அவர் பார்த்த விதமும், இந்தப் படைப்பை மறக்க முடியாத இலக்கிய வகைகளில் கொண்டு போய் வைத்து விடுகிறது.

எல்லாருக்கும் வாழ்வில் ஏதாவது ஒரு கணம் நட்சத்திர அந்தஸ்தைக் கொடுத்து விடும். வேறெதுவும் இல்லாவிட்டாலும் செத்த பிறகு. மெகாபியைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடுகிறது. அவள் வாழும்போது எந்தவகையிலும் அவளுக்கு உதவாத அதே மனிதர் கூட்டம் சாகும் போதும் எந்தப் பயனுமின்றிக் கூடுகிறது. ஆனால், அவள் தான் தன்னைக் கொன்று விட்டதாக எழுத்தாளர் ராட்ரிகோ எனும் பாத்திரம் அழுது அரற்றுகிறது. வாழ்வதே ஒரு மாபெரும் ஆடம்பரம் என்று நிரூபித்து மெகாபி இறந்து விட்டாள். ஒலியே இல்லாமல் அடித்துக் கொண்டிருந்த மணியாகவும், எடையே இல்லாத ஒளியாகவும், அவளை உருவகப்படுத்துகிறான் ராட்ரிகோ.

சமூகம் வரையறுக்கும் இன்பங்கள், மகிழ்ச்சி, அழகியல் என்று எதையுமே அறிந்திராத ஒரு ஜீவன் தன் போக்கில் வாழ்ந்து மடிந்திருக்கிறது. யாருமே அறிந்திராத அவளையும் அவள் வாழ்வையும் ஆழமாய் நேசிக்கும் கற்பனை எழுத்தாளனால் அவள் கதையைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. சொல்லி முடித்தபின், 'இனி செய்ய வேறு என்ன இருக்கிறது?' என்று ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைக்கிறான். தான் உட்பட மனிதர்கள் எல்லாரும் சாகத்தானே செய்வார்கள் என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு, இது ஸ்ட்ராபெரிகளின் காலம் என்பதை வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டி விட்டு அகல்கிறான்.

'இந்தக் கதை சொல்ல வருவது என்ன?' எனும் கேள்வி படிப்பவர்கள் மனதில் எழாமல் போகாது. வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரின் மனநிலைக்கு ஏற்ப ஆயிரம் பொருள்களையும் படிமங்களையும் உள்ளடக்கிய கதை தான் இது. புகழும் வெற்றிகளும் இல்லாத வாழ்க்கைகளுக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லையா? அவர்களின் கதைகள் சொல்லத் தகுந்தவை இல்லையா? எனும் கேள்வியையே முக்கியமாக முன்னிறுத்துகிறார் கிளாரிஸ் லிஸ்பெக்டர். யாருமே கவனிக்காத பெண்ணான மெகாபி, ராட்ரிகோவின் எழுத்தின் மூலம், எதிர்பாராமல் உதிர்ந்து விட்ட நட்சத்திரமாய் நம் மனதில் நிலைத்துப் போகிறாள்.

ஜெ. தீபலக்ஷ்மி <deepalakshmiche2025@gmail.com>

நிலைத்து நின்ற முகம்

● பாவண்ணன்

கூடந்த இரு மாதங்களாகக் 'கிழக்கு டுடே' இணையதளத்தில் 'முப்பத்தாறு ரத்தினங்கள்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு தொடரை எழுதிவருகிறேன். அதற்காக வாரத்துக்கு ஒரு கட்டுரையை அனுப்ப வேண்டும். கடந்த நூற்றாண்டில் அனைவராலும் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டு, கவனத்திலிருந்து விலகிவிட்ட நல்ல நாவல்களை இன்றைய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதுதான் அதன் நோக்கம்.

ஒரு கட்டுரையை எழுதத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக, கட்டுரைக்காக நான் தீர்மானித்திருக்கும் நாவலைப் பற்றி ஒருமுறை நண்பர் விட்டல்ராவ் அவர்களிடம் உரையாடி அவருடைய கருத்தையும் தெரிந்துகொள்வது என் வழக்கம். பல சமயங்களில் குறிப்பிட்ட நாவலாசிரியரின் பிற படைப்புகளைப் பற்றியும் அவர் என்னிடம் பகிர்ந்துகொள்வார். அந்த நாவலாசிரியர் அவருக்கு நன்றாக அறிமுகமானவர் என்றால், அந்த அனுபவத்தையும் ஒரு தகவலாக அவர் சொல்வதுண்டு.

ஒரு முறை நான் துமிலன் எழுதிய 'கிராம மோகினி' என்னும் நாவலைப் பற்றி எழுத முடிவு செய்திருந்தேன். எனக்குப் பிடித்த பழைய நாவலாசிரியர்களில் அவரும் ஒருவர். நான் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் துமிலன் என்னும் பெயரைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் எழுதிய பல நூல்களை எங்கள் வளவனூர் கிளை நூலகத்தில் சிறுவர் நூல்கள் பிரிவிலிருந்து எடுத்துப் படித்திருக்கிறேன். 'சி.ஐ.டி. சிறுவர்கள்', 'துப்பறியும் சந்தர்' எனச் சில புத்தகங்களின் தலைப்புகள் நினைவிலிருக்கின்றன.

பட்டப்படிப்பு படிப்பதற்காகப் புதுச்சேரியில் தங்கியிருந்தபோது, ஒருமுறை விடுமுறைக்காக ஊருக்கு வந்திருந்த சமயத்தில் நூலகத்திலிருந்து எடுத்துவந்து 'கிராம மோகினி' நாவலைப் படித்தேன். கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் அனைவரும், பணம் சம்பாதிப்பதற்காகக் கிராமத்தைத் துறந்து நகரத்துக்கு வரும் சூழலில், படித்த பட்டதாரி ஒருவன் விவசாயம் செய்து, கிராம முன்னேற்றத்துக்குப் பாடுபடும் இலட்சியத்தோடு, நகரத்திலிருந்து கிராமத்துக்குச் செல்பவனைப் பற்றிய கதை அது.

கிராம மோகம் அவனை உந்தித் தள்ளுகிறது. கிராமத்துக்குச் சென்றபிறகு அங்கு ஓர் இளம்பெண்ணைச்

சந்திக்கிறான். அவள் மீதான மோகமும் அவன் மனத்தில் நிறைந்து தரும்புகிறது. இரு மோகங்களையும் சற்றே நகைச்சுவை உணர்வோடு மாறிமாறிச் சித்தரித்திருப்பார், துமிலன். படித்துப் பல ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்ட போதிலும் அந்த நாவலின் மையக்கதை என் நினைவில் தங்கிவிட்டதற்கு முக்கியமான காரணமே தலைப்பையே படிமமாக்கியிருக்கும் துமிலனின் எழுத்தாற்றல்தான்.

ஒரு சந்திப்பின்போது விட்டல்ராவிடம் 'கிராம மோகினி' பற்றிக் கூறினேன். "நானும் அந்த நாவலைப் படிச்சிருக்கேன். நினைவுப்பட்டபவேண்டிய நாவல்தான். எழுதுங்க" என்று உற்சாகப்படுத்தினார். தொடர்ந்து, "இந்த நாவல் தினமணி கதிர்ல தொடர்கதையா வந்தது. நான் அப்ப மூணாங்கிளாலோ நாலாங்கிளாலோ படிச்சிட்டிருந்தேன்" என்று புன்னகையுடன் சொன்னார்.

அத்தகவலைக் கேட்டதும் என் மனம் துள்ளியது. துமிலன் பற்றி இன்னும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. "அப்பவே தொடர்கதை படிச்சிங்களா சார்?" என்று கேட்டேன்.

"அப்பத் தொடர்கதையெல்லாம் படிக்கிற பழக்கமில்லை. சிறுவர் கதைகளைத்தான் விரும்பிப் படிப்பேன். அதுக்குப் பிறகு படங்களைப் பார்க்கறதுக்கும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளைப் படிக்கறதுக்கும் சும்மா பொரட்டிப்பொரட்டிப் பார்ப்பேன். அதனால் அந்தப் பெயர்களெல்லாம் அப்படியே மனசுல தங்கிட்டுது" என்றார்.

"தினமணி கதிர் அப்பவே வரத் தொடங்கிடுச்சா?"

"தொடக்க காலத்துல இல்லை. தினமணிக்கு ஏ.என். சிவராமன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பெடுத்துகிட்ட நேரத்துல தமிழ்நாட்டுல பல வாரப் பத்திரிகைகள் கதைகளை வெளியிட்டு வாசகர் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிட்டிருந்தாங்க. ஒரே சமயத்துல ரெண்டுமுனு தொடர்கதைகள் கூட வந்ததுண்டு. தினமணி வாசகர்களுக்கு அந்த மாதிரி கதைகளையும் சேர்த்துக் கொடுக்கணும்னு நெனைச்சி கதைகளுக்காகச் சிவராமன் ஒரு தனிப் பத்திரிகையை உருவாக்கினாரு. அதுக்கு விலையெல்லாம் கிடையாது. ஞாயித்துக்கெழமை பத்திரிகையோடு அதை இலவசமாவே எல்லோருக்கும் கொடுத்தாங்க. அந்தப் பத்திரிகையில்தான் துமிலன் கதைகளெல்லாம் வந்தது."

நான் அந்தக் காலத்துப் பத்திரிகைகள் பற்றிய நினைவுகளில் ஒரு கணம் மூழ்கி, தெளிவான ஒரு சித்திரத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள முனைந்தேன்.

“எங்க அப்பா எல்லா நாள்லயும் தினமணி வாங்க மாட்டாரு. அந்த அளவுக்கு அவரால பணம் செலவு செய்ய முடியாது. ஞாயித்துக்கெழும் ஒருநாள்லதான் வாங்குவாரு. பசுவோடு சேர்ந்து கன்னுக்குட்டியும் வரமாதிரி பத்திரிகையோடு சேர்ந்து தினமணி கதிரும் வரும்.”

பழைய நினைவுகளைச் சொல்லத் தொடங்கியதும் அவர் முகம் வழக்கம்போலச் சுடர்விடத் தொடங்கியது. நான் அந்தப் பிரகாசத்தையே பார்த்தபடி சொல்வதையெல்லாம் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

“அந்தக் காலத்துத் தினமணியில் ஒவ்வொரு ஞாயித்துக்கெழமையிலும் ‘இந்தி கற்றுக்கொள்ளுங்கள்’னு ஒரு தொடர் அரைபக்கத்துக்கு வரும். வீட்டுல இருந்தபடியே சொந்தமா இந்தியைக் கத்துக்க நெனைக்கறவங்களுக்கான பாடங்கள்லாம் அதுல வரும். எங்க வசந்தா அக்காவுக்கு அதுல ஆர்வம் உண்டு. அதுக்காகவே எங்க அப்பா ஒவ்வொரு வாரமும் தினமணி வாங்கினாரு.”

“அப்படியா? சொல்லிக் குடுக்கற ஆசிரியர் இல்லாம அப்படியொரு மொழியை நாமே கத்துக்கமுடியுமா?”

“அந்தத் தொடரே அதுக்காகத்தான். அதைப் படிச்சா சொந்த முயற்சியாலயே எழுதவும் படிக்கவும் கத்துக்கலாம். ப்ராத்திக், மத்யமா மாதிரி ஆரம்பநிலை பரீட்சைகளையெல்லாம் தினமணியில் படிச்ச பாடங்களை வச்சியே எழுதிப் பாஸ் பண்ணிட்டா, எங்க அக்கா. பெரிய பரீட்சை எழுதற சமயத்துலதான் இந்தி மாஸ்டர்கிட்ட கத்துகிட்டா. ப்ரவீண் வரைக்கும் படிச்சிட்டு ஸ்கூல்ல இந்தி பண்டிட்டா ரொம்ப காலம் வேலை செஞ்சா.”

“ஒருபக்கம் பாடம். இன்னொரு பக்கம் கதை. ஒரே பத்திரிகையால ரெண்டு லாபம்.”

“ஆமாம். சின்னச்சின்ன துணுக்குச்செய்திகள், நகைச்சுவைகள் எல்லாத்தையும் ஒன்னுவிடாம நான் படிப்பேன். மத்த பக்கங்கள் சும்மா பொரட்டி படம் பார்ப்பேன்.”

“கிராம மோகினி தவிர துமிலன் வேற ஏதாவது கதை எழுதினாரா?”

“துமிலன், தினமணி கதிருக்கு ஆசிரியரா இருந்தவர். அவருடைய சொந்தப் பெயர் ராமசாமி. அது இல்லாம வேறவேற புனைபெயர்களையும் எழுதியிருக்காரு. பகவதி எம்.எல்.ஏ.ன்னு ஒரு நகைச்சுவைத் தொடர் எழுதியிருந்தாரு. கதைக்காகப் போடக்கூடிய படங்களைப் பார்த்ததுமே அது சின்னப்பசங்க படிக்கறதுக்கான நகைச்சுவைக் கதையா அல்லது பெரியவங்க படிக்கிறதுக்கான கதையான்னு கண்டுபிடிச்சிடலாம். அந்த எம்.எல்.ஏ. கதைக்குப் போடப்பட்டிருந்த படங்களைப் பார்த்ததுமே, இது நமக்கான கதைன்னு

துமிலன்

மனசுக்குள்ள தோணிடுச்சி. அந்தக் கதையை நான் ரொம்ப விரும்பிப் படிச்சேன்.

“அப்புறம் துறைமுகக்காதலின்னு ஒரு தொடர்கதை எழுதியிருந்தாரு துமிலன். மெட்ராஸ் சிட்டியில் நடக்கிற மாதிரியான கதை. ஏராளமான மெட்ராஸ் பேச்சு வழக்கு. அந்தப் பேச்சுவழக்கு பழகாததால எனக்கு ஒன்னும் புரியலை. அதனால என்னால தொடர்ந்து அந்தக் கதையைப் படிக்க முடியலை. நாலைஞ்சி வாரங்கள் படிச்சிட்டு விட்டுட்டேன்.

“அதுக்கப்புறம் ப்ரினசிப்பால் கொலைவழக்குன்னு ஒரு தொடர்கதை வந்தது. அதுவும் துமிலன் எழுதனதுதான். அது நகைச்சுவைக்கதை. அது வரும்போது நான் அஞ்சாம் க்ளாஸ்கு வந்துட்டேன். அந்தக் கதையில் ஒரு அத்தியாயத்துக்கு அப்பளக்குழுவியின் மர்மம்னு தலைப்பு கொடுத்திருப்பாரு துமிலன். என்னால அந்தத் தலைப்பையும் மறக்கமுடியலை, அந்தக் கதையையும் மறக்கமுடியலை. இப்ப நெனச்சாக்கூட சிரிப்பு வருது.”

“என்ன கதை?”

“இப்ப சாப்பாட்டுக்கு அப்பளம் வேணும்ன்னா, நாம கடைக்குப் போய்த் தேவையான அளவுக்கு ஒரு கட்டோ ரெண்டு கட்டோ அப்பளம் வாங்கிட்டு வரோம் இல்லையா? அந்தக் காலத்துல அப்படி கடைக்குப் போய் வாங்கற ஆட்கள் ரொம்ப குறைவு. ஒரு வீட்டுக்குத் தேவையான அப்பளத்தை அந்த வீட்டுல இருக்கறவங்களே உருட்டி வெயில்ல நல்லா காயவச்சி ஒரு பாத்திரத்துல அடுக்கி வச்சிக்குவாங்க. தேவைப்படற சமயத்துல தேவையான அளவுக்கு எடுத்துஎண்ணெயில் போட்டுப் பொரிச்சி சாப்படுவாங்க.

“அந்த மாதிரியான பழக்கமுள்ள ஒரு குடும்பத்துல நடக்கற கதை அது. அந்த வீட்டுல இருக்கற ஒரு

துமிலன் நூல்கள்

“இந்தக் கதையெல்லாம் புத்தகமா வந்ததா இல்லையான்னு தெரியலையே சார். எங்க ஊர் நூலகத்துல நான் இப்படிப்பட்ட தலைப்புகளைப் பார்த்தே இல்லை.”

“ஓவையாரைப் பகடி செய்யறமாதிரி டவ்வையார்னு கூட ஒரு கதை எழுதியிருக்காரு.”

“அவர் எழுதிய நகைச்சுவைப் படைப்புகள் ஒரு நீண்ட பட்டியலே போடலாம்னு தோணுது சார். நீங்க அவரை நேருல பார்த்திருக்கீங்களா?”

“படிச்சி முடிச்சி கொஞ்ச காலம் ஒரு எலக்ட்ரிக் கல் கம்பெனியில வேலை செஞ்சேன். அதுக்கப்புறம் ஓராசிரியர் பள்ளியில வேலை பார்த்தேன். கொஞ்ச காலம் எக்ஸ்ரே டெக்னிகியனா வேலை பார்த்தேன். அதுக்கப்புறம்தான் டெலிபோன் டிப்பார்ட்மெண்ட்ல வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். மெட்ராஸ்ல வேலை. வேலை பார்த்துக்கிட்டே ஓவியப் பள்ளியில ஓவியம் கத்துக்கணும்ங்கறதுக்காகத்தான் நான் மெட்ராஸ்க்கு வந்தேன். அப்ப என் கவனம் ஓவியத்துலதான் இருந்தது. இலக்கியத்துல இல்லை. ஆனாலும் அப்பப்ப சும்மா இருக்கற நேரத்துல சின்னச்சின்ன சுவாரசியமான அனுபவங்களையெல்லாம் ஒரு கட்டுரையா எழுதிப் பார்ப்பேன். நல்லா சொல்ல வருதா இல்லையான்னு எனக்கு நானே வச்சிக்கற டெஸ்ட் மாதிரி.”

“நல்ல பயிற்சிதான் சார்? அப்படித்தானே எல்லோரும் ஏதோ ஒரு புள்ளியிலேர்ந்து தொடங்கறாங்க.”

“ஆமா. நீங்கச் சொல்றது உண்மைதான். அப்ப ஒருநாள் ஒரு கடையில டீக்குடிக்கப் போனபோது, பக்கத்துலயே ஸ்டேன்ட் போட்டு வச்சிருந்த பத்திரிகைகளை வேடிக்கை பார்த்தேன். அதுல சுதந்திரச்சங்குன்னு ஒரு பத்திரிகை தொங்கிட்டிருந்தது. அதனுடைய அட்டைப்படம்தான் என்னை அந்தப் பத்திரிகையைக் கவனிக்க வச்சிது. உடனே அதைச் சில்லறை கொடுத்து வாங்கிட்டேன். பொரட்டிப் பார்த்தபோது ஆசிரியர் துமிலன்னு போட்டிருந்தது.

“அந்தப் பேரைப் பார்த்ததுமே எனக்குப் பழைய கதைகளல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வந்துட்டுது. வீட்டுக்குப் போய்ச் சுதந்திரச்சங்கு பத்திரிகையை ஒரே மூச்சில படிச்சி முடிச்சிட்டேன். ஒருபக்கம் நகைச்சுவையான கதைகள். இன்னொரு பக்கம் சுவாரசியமா படிக்கிற மாதிரியான கதைகள்னு ரெண்டு விதமாவும் இருந்தது.

“படிச்சி முடிச்சதும் அந்தப் பத்திரிகைக்கு ஏதாவது எழுதணும்னு தோணிச்சி. உடனே அன்னைக்கு

ராத்திரியே ஒரு பக்கத்துல அனுபவக் கட்டுரை மாதிரி ஒரு நகைச்சுவைக் கட்டுரையை எழுதி ஒரு கவர்ல போட்டு மூடி வச்சிட்டேன். அடுத்த நாள் காலையில ஆபீஸ் போற வழியில துமிலனை நேரா சந்திச்சி கையிலயே கொடுக்கணும்னு நெனச்சி ஒரு பைக்குள்ள வச்சிக்கிட்டேன்.”

“துமிலனைப் பார்த்தீங்களா?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“ஆமாம். பார்த்தேன். மெளண்ட் ரோடுல காங்கிரஸ் ஆபீஸ் சத்தியமூர்த்தி பவன் தெரியுமில்லையா? அந்தக் கட்டடத்துக்குள்ள ஒரு மூலையில ஒரு அறை இருந்தது. அதுதான் சுதந்திரச்சங்கு ஆபீஸ். அக்கம்பக்கத்துல விசாரிச்சிகிட்டே அந்த அறை வாசலுக்கு முன்னால போய் நின்னேன். அந்த ஆபீஸ்ல துமிலன் ஒருத்தர்தான் இருந்தாரு. மேசை மேல எதையோ வச்சிகிட்டு திருத்தம் போட்டிட்டிருந்தாரு. கதர்வேட்டி. கதர் சட்டைதான் உடுத்தியிருந்தாரு. கதவுகிட்ட என்னைப் பார்த்ததும் கண்ணாடியைக் கழட்டிகிட்டே நிழுந்து, ‘என்ன வேணும், யாரைப் பார்க்கணும்’னு கேட்டாரு. ‘உங்களைத்தான் பார்க்க வந்தேன் சார்’னு உள்ள போய் என்னை அறிமுகப்படுத்திகிட்டேன். வாங்க, வந்து உக்காருங்கன்னு சொன்னாரு துமிலன்.”

“சரி.”

“சுதந்திரச்சங்கு பத்திரிகையை ஒரு டீக்கடையில பார்த்ததையும் அவருடைய பெயரைப் பார்த்து வாங்கியதையும் அவருகிட்ட சொன்னேன். அப்படியா தம்பி, அப்படியா தம்பின்னு ரொம்ப மகிழ்ச்சியோடு கேட்டுகிட்டாரு. என் பேரு எப்படித் தெரியுமீனு கேட்டாரு. தினமணி கதிர்ல கிராம மோகினி தொடர்கதையைப் பார்த்ததுலேர்ந்து ஒவ்வொன்னா அவருகிட்ட சொன்னேன். எல்லாத்தையும் அவரு சந்தோஷமா கேட்டுகிட்டாரு. அந்தச் சந்தோஷத்தை நான் உண்மையிலயே அவருடைய முகத்துல பார்த்தேன்.”

“இந்த உலகம் தன்னை ஒரு எழுத்தாளரா என்னென்னக்கும் ஞாபகத்துலவச்சிக்கணும்ங்கறதுதான் ஒரு எழுத்தாளருக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகப்பட்ச ஆசை. துமிலனுக்கும் அந்த ஆசை இருந்திருக்கும் இல்லையா?”

“கட்டாயமா இருந்திருக்கும்.”

“உங்களப்பத்தி அவர் ஒன்னும் விசாரிக்கலையா?”

“எந்த ஊரு, எங்க படிச்சிங்க, என்ன செய்றீங்கன்னு எல்லா விஷயங்களையும் கேட்டாரு. சொந்த ஊரு

நாமக்கல்லு சொன்னதைக் கேட்டதுமே அவருடைய முகத்துல ஒரு மலர்ச்சியைப் பார்த்தேன். உடனே அவரு உங்க ஊருல ராமலிங்கம் பிள்ளைன்னு ஒரு கவிஞர் உண்டே தெரியுமான்னு கேட்டாரு. நல்லா தெரியும்னு சொன்னேன். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்துல கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுதுங்கற அவருடைய பாட்டைப் பாடியபடி தெருவுல ஊர்வலமா போவோம். அதெல்லாம் பெரிய அனுபவம்னு சொல்லிட்டு சிரிச்சாரு.

“கொஞ்ச நேரம் எதுவுமே பேசாம இருந்தாரு. அந்தக் காலத்துல சுதந்திர விழிப்புணர்ச்சியை உருவாக்கறுதுக்காகத்தான் சுதந்திரச்சங்குங்கற இந்தப் பத்திரிகையைக் கொஞ்ச காலம் நடத்தினாங்க பெரியவங்க. அதுக்கப்பறம் நின்னுடிச்சி. அந்தப் பழைய பத்திரிகையைத்தான் இப்ப மறுபடியும் ஆரம்பிச்சி நடத்திட்டிருக்கோம். இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு இந்த வண்டிக்கு ஓடற சக்தி இருக்குதோ, அதுவரைக்கும் ஓடும்னு சொல்லிட்டு சிரிச்சாரு.

“அவர் பேச்சு நிறுத்தன சமயத்துல நான் அவர் எழுதிய கதைகளைப் பத்தி பேச்சுத் தொடங்கிட்டேன். அந்தக் கதைகளுடைய பெயர்களைச் சொல்லச்சொல்ல அவர் முகம் மலர்ந்துகிட்டே இருந்தத நான் கவனிச்சேன். எல்லாத்தையும் கேட்டுட்ட பிறகு நீங்க ஏதாவது எழுதறீங்களான்னு கேட்டாரு. இன்னும் எழுத ஆரம்பிக்கலை சார். இப்பதான் உங்களை மாதிரி நகைச்சுவைக் கட்டுரை எழுதிப் பழகறேன் சார்னு கூச்சத்தோடு சொன்னேன். இப்ப ஏதாவது கட்டுரை வச்சிருக்கீங்களான்னு கேட்டாரு. நான் ஏற்கனவே எழுதி ஓர் உறையில போட்டு வச்சிருந்ததை எடுத்து அவருகிட்ட கொடுத்தேன்.

“அதை வாங்கி வச்சிகிட்டு அடுத்த வாரம் வந்து பாருன்னு சொல்வாருன்னுதான் எனக்கு ஆரம்பத்துல தோணிச்சி. ஆனா துமிலன் அந்த உறையைத் தெறந்து உள்ள வச்சிருந்த கட்டுரையை எடுத்து என் முன்னாலயே படிச்சி பார்த்தாரு. அவருக்குப் புடிச்சிருந்ததுபோல. அவரு முகத்துல என்னால ஒரு புன்சிரிப்பைப் பார்க்கமுடிஞ்சது. நல்லாவே எழுதியிருக்கீங்க தம்பி. வர ஒன்னாம் தேதி பத்திரிகையில வந்திடும்து சொன்னாரு. அதுக்கப்பறம் நான் கெளப்பிட்டேன்.”

“அந்தக் கட்டுரை வெளிவந்திச்சா?”

“ஆமாம். புது மாசம் பொறந்து நாலைஞ்சி தேதிக்குப் பிறகு டிக்கடை வாசலுக்குப் போய்ச் சுதந்திரச்சங்கு பத்திரிகையை வாங்கிப் பார்த்தேன். பக்குபக்குனுதான் இருந்திச்சி. ஒவ்வொரு பக்கமா பொரட்டிகிட்டே போனேன். சட்டுனு ஒரு பக்கத்துல என் கட்டுரையைப் பார்த்துட்டேன். மேலே ‘சினிமா X புட்பால் = குழப்பம்’னு பெரிய எழுத்துல

தலைப்பையும் கீழ் கே.விட்டல்லு என் பேரையும் போட்டிருந்தாங்க. ஒரு வரியைக்கூட அவர் எடுக்கலை. நான் எழுதிக் கொடுத்ததை அப்படியே போட்டிருந்தாரு.”

“பெரிய கட்டுரையா?”

“இல்லை. இல்லை. ஒரு பக்கக் கட்டுரைதான்.”

“அதுக்கப்பறம் துமிலனைப் பார்த்தீங்களா?”

“அவரைப் பார்த்து உடனடியா நன்றி சொல்லணும்னுதான் ஆசையா இருந்தது. வேறவேற வேலைகள் இருந்ததால அந்த வாரம் போகமுடியலை. அடுத்த வாரம்தான் போக முடிஞ்சது. ஆனா அவரு அந்த ஆபீஸ்ல இல்லை. எங்க போனாரு எப்ப வருவாருன்னு பதில் சொல்லக்கூட அங்க ஒருத்தரும் இல்லை. ரொம்ப நேரம் நின்னு பார்த்துட்டு வந்துட்டேன். அடுத்த வாரமும் ஒருமுறையும் போயிருந்தேன். அப்பவும் அவரு இல்லை. அந்த ஆபீஸ் ருமே காலியா கெடந்தது. ஏமாற்றத்தோடு திரும்பிட்டேன். அதுக்கடுத்த வாரத்துல ஒருநாள் மறுபடியும் போயிருந்தேன். அப்ப அந்த அறையைப் பூட்டி வச்சிருந்தாங்க. பக்கத்துல இருக்கறவங்ககிட்ட விசாரிச்சேன். அந்தப் பத்திரிகையை மூடிட்டாங்கப்பான்னு சொல்லி அனுப்பி வச்சிட்டாங்க. துமிலன் சாருக்கு நன்றி சொல்லமுடியலையேங்கற வருத்தம் அப்படியே நெஞ்சில தங்கிப் போயிடுச்சி. த்ச்.”

“அதுக்கப்பறம் அவரைப் பார்க்கலையா?”

“பத்திரிகையில அப்பப்ப அவரு பேரப் போட்டு ஒன்னு ரெண்டு கதைகள் வரும். அதை உடனே படிச்சிடுவேன். ஆனா எங்க இருக்காருங்கறத என்னால கண்டுபிடிக்க முடியாமலே போயிடுச்சி. கிட்டத்தட்ட மூனு நாலு வருஷங்கள் நான் அவரைப் பார்க்கவே இல்லை. அந்த இடைவெளியில துணுக்கு எழுதறது, நகைச்சுவை எழுதறது எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு நானும் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினேன். ஆரம்பக்கூட்ட கதைகளுக்குப் பிறகு என் கதைகளும் பத்திரிகையில

வர ஆரம்பிச்சிது. ஒரு எழுத்தாளனா என்னாலயும் இந்த உலகத்துக்கு முன்னால நிக்க முடிஞ்சது.

“அப்ப அமைச்சர் ப.சிதம்பரம் இருக்காரே, அவருடைய சகோதரர்கள் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து இலக்கியச்சிந்தனைன்னு ஒரு அமைப்பைத் தொடங்கினாங்க. அந்த அமைப்பு சார்பா ஒவ்வொரு மாதமும் சென்னையில இலக்கியக்கூட்டம் நடந்தது. எங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்துலதான் தி.க.சி. அவருடைய மூத்த மகனோடு தங்கியிருந்தாரு. பல சமயங்கள்ல அவரும் நானும் சேர்ந்து அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போவோம்.

‘சுதந்திரச் சங்கு’ வாரப் பதிப்பு

“ஒருமுறை அந்தக் கூட்டத்துக்கு எழுத்தாளர் துமிலன் சிறப்பு விருந்தினராக வரப் போறாருன்னு சொன்னாங்க. அவரைச் சந்திக்கணும்னு எனக்கு ரொம்ப ஆவலா இருந்தது. அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போயிருந்தேன். துமிலன் ஓர் எழுத்தாளனா தனக்குக் கிடைச்ச அனுபவங்களையெல்லாம் ரொம்ப சுவாரசியமா சொன்னாரு. கேக்க மகிழ்ச்சியா இருந்தது. கூட்டம் முடிஞ்சதும் நான் அவரைச் சந்திச்சி வணக்கம் சொல்லிட்டு பேசினேன். அவரும் ரொம்ப உற்சாகமா நான் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொன்னாரு. நான் எழுதுன கதைகளைப் பத்தியெல்லாம் கேட்டுட்டு நல்லா எழுதுங்க தம்பின்னு வாழ்த்தினாரு. சுதந்திரச்சங்கு பத்திரிகை ஆபீஸ்ல ஏற்கனவே உங்களைச் சந்திச்சி பேசியிருக்கேன்னு சொன்னேன். அப்படியா, ரொம்ப சந்தோஷம்தான் சொல்லிட்டு, தோள்லத் தட்டிக்கொடுத்துட்டு போயிட்டாரு. அவருக்கு என் முகம் ஞாபகத்துல இருந்திருக்குமா இல்லையான்னு என்னால உறுதியா

புரிஞ்சிக்க முடியலை. ஆனால், அவருடைய முகம் இன்னும் என் மனசுல நிலையா நின்னுட்டிருக்குது.”

“அதுக்கப்புறம் துமிலனைப் பார்க்கலையா?”

“இல்லை. அந்தக் கூட்டத்துக்கப்புறம் அவரை நான் வேற எங்கயும் பார்க்கலை. அப்படியொரு வாய்ப்பு வரவே இல்லை. அவருடைய கதைகள் கூடப் பத்திரிகையில படிச்சமாதிரி ஞாபகம் இல்லை.”

ஒருமுறை நாக்கைத் தட்டி சப்புக்கொட்டியபடி விட்டல்ராவ் எங்கோ பார்ப்பவர்போல ஜன்னல் பக்கமாக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். விரல்கள் மட்டும் முகவாயைத் தடவியபடி இருந்தது. அந்த அமைதியை நான் குலைக்க விரும்பவில்லை. அவர் தன் நினைவின் ஆழத்துக்குள் மூழ்கித் துமிலனின் உருவத்தைத் தேடுகிறாரென நினைத்துக்கொண்டேன்.

பாவண்ணன் <writerpaavannan2015@gmail.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆசுவாசம்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பம் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவதற்கு White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

சந்திப்பு

● கன்பரா யோகன்

இரண்டு நாளாகத் தொடர்ந்து மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. வெளியே சென்று எதுவும் செய்ய முடியாத, வீட்டிலிருக்கவும் பிடிக்காத ஒரு மாலைப் பொழுதில் அருகிலிருந்த ஷொப்பிங் சென்ட்ருக்குள் நுழைந்தான். மூன்று அடுக்கு மாடிகள் கொண்ட அந்த ஷொப்பிங் சென்ட்ருக்குள் கூரையில் விழும் மழைத்துளிகளின் இரைச்சல், கடைகளிலிருந்து எழும் பாடல் ஒலி, பேசும் குரல்கள் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலந்து, பின்னணி இசையாகச் சித்தார்த்தன் காதுகளை நிறைத்தன.

மீண்டும் எல்லாமே இயல்பாக நடக்கிறது என்று கொஞ்ச நாட்களாக அவன் தன்னைத் தானே நம்ப வைக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறான். ஆனால், விதி, மனிதன் மறக்க முயல்வதைப் தேடிப் பிடித்துக் கண்முன்னே காட்டும் பழக்கம் கொண்டது போலும். அதனால் அது திடீரென்று அவனை அங்கே நிறுத்தியது.

தூரத்தில் ஒரு சக்கர நாற்காலியில் ஹென்றி அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டு மின்னல் தாக்கியவனைப் போல் ஒருகணம் திகைத்துப்போனான். ஹென்றியை சாதாரண ஒருவனாகச் சித்தார்த்தனால் தவிர்த்து விட முடியுமா?

சித்தார்த்தன் நெஞ்சுக்குள் ஒரு இறுக்கம் மெதுவாக உயர்ந்தது. சுவாசமே கனமாகி விட்டது போல. ஆனால், ஹென்றி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அருகில் ஒரு நடுத்தர வயதான பராமரிப்பாளர் சக்கர நாற்காலியின் கைப்பிடிகளில் கையை வைத்துத் தள்ளியபடி குனிந்து ஹென்றியிடம் எதோ பேச முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சித்தார்த்தன் அசையாமல் நின்றான். முன்னோக்கிச் செல்வதா? அல்லது கூட்டத்தில் மறைந்து போவதா? என்று முடிவு செய்ய முடியாத நிலை. கால்கள் தரையோடு ஒட்டிக் கொண்டு விட்டது போன்ற உணர்வு.

ஹென்றி அவனைப் பார்க்கவில்லை. அது இன்னும் கடினமாக இருந்தது. அந்தச் சில விநாடிகளின் இடைவெளி நீண்டு, அவனை நிலை குலைய வைத்தது.

இறுதியில் அவர்களின் பார்வைகள் சந்தித்தன - சில நொடிகள் மட்டும். ஆனால், அடையாளம் கண்டு கொண்ட அந்தக் கணங்களுக்குள் அந்த நிகழ்வு முழுவதும் மீண்டும் உயிர் பெற்று விட்டது.

இதேபோலத்தான் மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலைப் பொழுது... சித்தார்த்தனின் மனைவி சித்ரா வீட்டிலிருந்தே வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். பிரசவ லீவுக்குச் செல்லும் முன் வேலையில் அவளுக்கு இருந்த கடைசி வாரம் அது. முடிக்க வேண்டிய பல வேலைகளுக்கு மத்தியில் திணறிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய வேலையைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பாத சித்தார்த்தன், சமையலறை கதவு வழியாக அமைதியாக வெளியேறிக் கார் கராஜ்ஜை நோக்கி ஓடினான்.

நாலு மணிக்குப் பாங்க் பூட்ட முன்னர் போய் விட வேண்டுமென்ற அவசரம். விண்ணப்பித்திருந்த வீட்டு லோன் சம்பந்தமான முக்கிய ஆவணமொன்றை நான் முடிவுக்குள் சமர்ப்பித்தாக வேண்டும்.

தன் தோள்களில் சுமந்திருந்த பாரங்கள் அவனுக்கு மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன. புதிய வீட்டை வாங்குவதற்காக ஒன்று மாறி ஒன்று என்று பல காரியங்களை முடிக்க வேண்டியிருந்தது. அவனது மனைவி இன்னும் ஐந்து வாரங்களில் குழந்தையைப் பெறவிருந்தாள். அவர்களுக்கு அது முதலாவது குழந்தை. குடும்பப் பொறுப்புகள், எதிர்காலக் கனவுகள், நிறைவேறுமோ? நிறைவேறாதோ? என்ற பயங்கள், இவை அனைத்தும் அவன் சிந்தனைகளை முழுமையாக ஆக்கிரமித்திருந்தன.

உலகிற்கு வரவிருந்த குழந்தையைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பும், நிதிப் பொறுப்புகளின் சுமை பற்றிய அச்சமும் மனதை நிரப்பியிருந்தன.

மறுநாள் வீட்டின் ஒப்பந்தப் பரிமாற்றம் நடைபெறவிருந்தது.

ஆனால், ஒரு சிக்கல் இருந்தது. அவர்கள் வசித்து வந்த வாடகை குடியிருப்பை, புதிய வீட்டின் செட்டில்மென்ட் நடைபெறும் தேதிக்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே காலி செய்ய வேண்டியிருந்தது.

‘பிறகு அந்த ஒரு மாதம் எங்கே தங்குவது?’ என்ற கேள்வி அவனை விடாமல் துரத்தியது. உதவி கேட்கக்கூடிய நெருங்கிய உறவினரோ நண்பரோ யாரும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

‘புதிய வீட்டின் உரிமையாளரிடம் பேசி, ஒரு மாதம் வாடகை செலுத்தி அங்கேயே முன்கூட்டியே தங்க முடியுமா? அவர்கள் அதற்கு அனுமதிப்பார்களா?’ என்ற எண்ணங்களும் எழுந்தன.

ஒரு கேள்வி முடிவதற்குள் மற்றொரு கேள்வி முளைத்தது. எதிர்காலத்தின் நிச்சயமின்மை அவன் மனதில் அலைபாய்ந்து, அமைதியைப் பறித்துக்கொண்டிருந்தது.

மனித மனம் எப்போதும் நாளையைக் நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; ஆனால், விதிதனது முடிவுகளை இன்றைய தருணத்திலேயே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மாலையில் தெரு தெளிவாக இல்லை. மழை, குளிர் காலத்து மூடுபனி, கண்கூசும் ஒளி, இருளின் கலவை இவையெல்லாம் சேர்ந்து தெருவை அரை இருட்டாக மாற்றியிருந்தது.

அந்த அரைத் தெளிவின் நடுவே சில மீட்டர் தூரத்தில் சந்தியின் சிவப்பு விளக்கு திடீரென விழுந்தது. அவனது மூளை அன்று அந்தச் சமிக்ஞையைச் சில வினாடிகள் தாமதமாகவே கொண்டது போலும். அந்தச் சில கணங்களின் தாமதத்தில், அவன் சந்திப்புக்குள் நுழைந்துவிட்டான்.

இரு உலோகக் கூண்டுகள் மோதின.

இவனது காரின் முன்பக்கம், மற்றைய கார்க் சாரதியின் பக்கக் கதவை இடித்துச் சில மீற்றர் தூரத்துக்கு இழுத்துச் சென்று, தெருக் கரையிலிருந்த பாலத்தின் சுவருடன் மோதி நிறுத்தியது. அந்த இருட்டிலும் புகை எழுந்து பெருகி அவ்விடத்தை மறைத்து மூடியது. சித்தார்த்தன் தலையில் அடிபட்டத்தில் மயங்கியிருந்தான்.

பிறகு வைத்தியசாலை, போலீஸ், கோர்ட் வழக்கு என்று பல மாதங்கள் ஓடி விட்டன.

மற்றைய காரின் சாரதியான ஹென்றிக்கு காயம் மிகவும் தீவிரமானதாக இருந்தாலும், நீதிமன்றம் சித்தார்த்தனின் தவறை கவனமாகப் பரிசீலித்தது. பத்து கிலோமீட்டர் கூடிய வேகத்தில் சிவப்பு விளக்கைக் கடந்து சென்றது ஆபத்தான போக்குவரத்து விதிமீறல்.

ஆனால், மோசமான மழை இருட்டு, மற்றும் ஒரு கண நேர கவனக்குறைவு ஆகியவை அவனது குற்றம் ஆபத்தான சாரதியின் தவறு என்பதை விடக் கவனக் குறைவான சாரதியின் தவறு என்று கருதப்பட்டது.

அதைவிட அந்த விபத்தில் அவன் மதுபானம் அருந்தியதற்கோ, போதைப்பொருள் பயன்படுத்தியதற்கோ, அல்லது வேண்டுமென்றே ஆபத்தாக வாகனம் ஓட்டியதற்கோ எந்த ஆதாரமும் இருக்கவில்லை.

அவனது லைசென்ஸ் பத்து மாதங்களுக்கு ரத்து செய்யப்பட்டதுடன், தண்டனையின் ஒரு பகுதியாக அபராதமும் அதைவிட சித்தார்த்தன் ஒரு வருட காலம் உடல் ஊனமுற்றவர்களுக்கான மையத்தில் சமூகப் பணி செய்யவும் நீதிமன்றத்தால் உத்தரவிடப்பட்டான்.

நினைவுச் சூறாவளியினின்று விடுபட்டான் சித்தார்த்தன். அதேபோலவே ஹென்றியும் அந்தக் கணங்களில் உணர்ந்திருப்பான் போலும்.

அவர்கள் இருவரும் இறுதியில் சந்தித்தனர். சித்தார்த்தன் உள்ளம் கனத்தபடி மெதுவாகக் குனிந்து ஹென்றியின் கையைப் பிடிக்க முயன்றான்.

ஆனால், ஹென்றி கைகளை நீட்டவில்லை. கைக்குலுக்க மறுத்தது போலத் தோன்றினாலும்,

அவனின் முகத்தில் ஒரு அமைதியான புன்னகை மட்டும் இருந்தது. அந்தப் புன்னகை சித்தார்த்தன் மனதில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

மன்னிப்பா? வெறுப்பா? அல்லது ஏதோ சொல்ல முடியாத அமைதியா? என்று அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அந்த அமைதியான புன்னகையை தொடர்ந்தபடியே, ஹென்றி மெதுவாகத் தனது முகத்தின் சைகையால் கைகளைக் காட்டினான். அவை அந்த விபத்தில் செயலிழந்திருந்தன. விபத்தில் ஏற்பட்ட முதுகுத்தண்டு காயத்தால் ஹென்றியின் இரு கைகளும் மட்டுமல்ல கால்களும் முற்றாகச் செயலிழந்திருந்தன. அது மறுப்பு அல்ல, இயலாமை என்று அப்போது தான் சித்தார்த்தன் உணர்ந்தான்.

அந்தக்கணத்தில் வார்த்தைகள் தேவையற்றவையாகின. மௌனம் மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருந்தது. ஹென்றியின் புன்னகையையும் தனது தவறின் விளைவையும் பார்த்தபோது, இதுவரை பெற்ற எந்தத் தண்டனையையும் விட இதுவே மிகக் கடுமையான ஆயுள் தண்டனையோ என்று சித்தார்த்தன் மனதிற்குள் கேட்டுக் கொண்டான்.

கன்பரா யோகன் <chelliahsolomonyoganantham@gmail.com>

கவிதை

பசுமை பயணம்

● மணியன் ஜெயராஜ்

இருவரும் பயணித்த பேருந்தில்
இன்றும் பயணச்சீட்டின்று ஏறிக்கொள்கிறது
உன் நினைவுகள்.
பயணத்தில் ஒலிக்கும் பாடலோடு
கண்கள் பேசிய வார்த்தைகளையும்
இசையாய் செவிக்குள்
நிரப்புகிறது காற்று.
பகிர்ந்த அன்பும்
பரிமாறாத கருமும் வாசனைத்துளிகளோடு
பேருந்து முழுதும் விரவிக் கிடக்கிறது
நம் காதலாய்.
பயணம் முடிந்து
இறங்கிய பின்னும்
நியமர்ந்த இருக்கையில் இருந்து
அகல மறுக்கிறது
மனசு.

மணியன் ஜெயராஜ் <manianjayaraj@gmail.com>

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

பல ஜவுளி மடை முதலாளிகளை ஆர்வம்கூடும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveeracreation

காங்கிரஸ் பார்டி சங்கீர்த் ரெகமென்ட் இடம்

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.

போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. Its our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

CRANES
+ 2 tower cranes

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

பாரதியின் அகமும் புறமும்

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

பாரதியின் 'கவிதைக் காதலிக்கு' ஒரு மறு வாசிப்புத் தேவை.

கவிதையில் காணும் கதை: பாரதி கூறுவது உபநிஷதத்தில் வரும் கதை.

ஒரு முனிவன் பன்றியாகப் போகச் சபிக்கப்படுகிறான். அவன் பன்றியாகப் போனதும், தன்னைக் கொன்று விடும்படித் தன் மகனிடம் கூறுகின்றான், அம்முனிவன். மகன் கொல்ல முற்படும்போது, மகனிடம் சொல்வான் முனிவன்: “மகனே என்னைக் கொல்லாதே. சில நாட்கள் நான் பன்றியாக இருக்க விரும்புகின்றேன். இவ்வநுபவம் எப்படி இருக்கின்றது என்று பார்க்கிறேன். பிறகு கொல்லலாம்.”

சில நாட்கள் கழித்து மகன் அவனைக் கொல்ல வரும்பொது, பன்றி உருவிலிருந்த முனிவன் கூறுவான்: “மகனே! பன்றியாக இருப்பது எவ்வளவு சுகமாக இருக்கின்றது தெரியுமா? நான் மறுபடியும் முனிவனாக மாறவிரும்பவில்லை. உனக்கு நான் பன்றியாக இருப்பது பிடிக்கவில்லை என்றால் நீ தற்கொலை செய்துகொள்.”

இதற்குப் பின் பாரதி முத்தாய்ப்பாகக் கூறுவதுதான் பாரதிக்கு மறு வாசிப்புத் தேவை என்று எனக்கு அறிவுறுத்தியது.

பாரதி சொல்கிறார்:

வாராய்! கவிதையாம்

மணிப் பெயர்க் காதலி!

அந்த நாள் நீ யெனை

அடிமையாகக் கொள

யாம் மானிடர்க் குழாத்தின்

மறைவுறத் தனி இருந்து

எண்ணிலா இன்பத்து

இருங்கடல் திளைத்தோம்'

(ஆனால்)

அடிநா முள்ளினை

அயல் சிறிது ஏகி

களைந்து பின் வந்து

காண்பொழுது அய்யகோ!

மறைந்ததுதெய்வ மருந்துடைப்

பொற்குடம்!'

சின்னாள் கழிந்தபின்

யாதெனச் செப்புசேன்

நின்னொடு வாழ்ந்த நினைப்புமே

தேய்ந்தது !'

பன்றிக் கதையாகிய இந்த உபநிடக் கதை. அதன் மூலம் தமக்கேற்பட்ட அநுபவத்தைக் கூறுகிறார் பாரதி.

‘பன்றி வாழ்க்கை’ என்பது எது? அவர் எட்டையபுரத்தில் ஜமீந்தாருடன் இருந்த வாழ்க்கை அநுபவமா அல்லது அவர் மனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்த வேறு விஷயம் ஏதாவது இருக்குமா?

இளம் வயதில் நாமகனிடம் காதல் பூண்டு (மூன்று காதல்) கவிதைக்காகவே தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கத் துணிந்த அவர், பின்னர் வேதனை உறுவதற்கான காரணம் என்ன?

‘பாரதி தேசியக் கவிஞர், நாட்டு விடுதலைக்காக மக்களைத் தம் கவிதைகள் மூலம் தட்டி எழுப்பிய எழுத்துச் சிற்பி; சமூகச் சிறுமைகளைச் சாடியவர்; சரித்திரம் இதற்கென்றே அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தது’ என்றெல்லாம் நாம் பாரதியைப் பற்றிக் கூறுகிறோம். பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் சொல்லவில்லை என்றாலும், அவர் இறந்த பிறகு சொல்லி வருகிறோம்.

ஆனால், பாரதி தம் கவிதவத்தின் எல்லை இதனுடன் முடிந்துவிட்டது என்று தமக்குள் நினைத்திருக்கக் கூடுமா அல்லது அவருடைய அந்தரங்க மனத்தில் வேறு குரல் ஒலித்திருக்குமா என்று சிந்திக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

பாரதியின் அந்தரங்கக் குரல் எது, பகிரங்கக் குரல் எது ?

‘பராசக்தி’ என்ற கவிதையில், பாரதி கூறுகிறார்: ‘நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும் களையப்’ பாட நான் நினைத்தபோது, ‘கூட்டி மானுடச் சதியை ஒன்றெனக் கொண்டு வையம் முழுவதும் பயனுறப்

பாட்டிலே அறங்காட்ட' நான் முற்படும்போது, 'அன்னை பராசக்தி ஏழையேன் கவிதை யாவும் தனக்கெனக் கேட்கின்றாள்.'

'பராசக்தி' யார்?

'அல்லினுக்கும் பெருஞ்சுடர் காண்பவர் அன்னை சக்தியின் மேனி நலம் கண்டார்'. 'கல்லினுக்குள் அறிவொளி காணுங்கால், கால வெள்ளத்திலே நிலை காணுங்கால், புல்லினுள் வயிரப்படைக் காணுங்கால், பூதலத்தில் பராசக்தி தோன்றுமே.'

இன்னோர் இடத்தில் பாரதி கூறுகிறார்: 'பாட்டினில் வந்த களியே (ecstasy) சக்தி!' அதாவது கவிதையும் தெய்வமும் வெவ்வேறில்லை, கவிதையே தெய்வம் என்று உணர்ந்து வாழ்வதுதான் வாழ்க்கை என்பது பாரதியின் கருத்து. பாட்டினில் வரும் களிக்குச் சான்று வேண்டுமா? அவருடைய 'ஊழிக் கூத்தே' உதாரணம். கருவும் உருவும் இயைந்துக் களிநடம் போடுவதைப் பார்க்கலாம்!

பாரதியின் குரல், இத்தகைய கவிதைகளை இயற்றும்போது, உலகுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியது தம் சமூகப்பொறுப்பு என்பது போல் ஒலிக்கவில்லை. கவிதைக் காதலிக்கும் அவருக்குமிடையே நிகழும் அந்தரங்க உரையாடல்போல் ஒலிக்கின்றது.

கடமை புரிவர் இன்புறுவர்

என்னும் பண்டைக் கதை பேணோம்
கடமை அறியோம் தொழில் அறியோம்
கட்டென்பதனை வெட்டென்போம்.
மடமை, சிறுமை, துன்பம்பொய்
வருத்தம், நோவு, மற்றவை போல்
கடமை நினைவும் தொலைத்திங்கு
களியுற்று எங்கும் வாழ்குவோமே!

மேலும், 'அன்பு செய்தல்' என்ற கவிதையில் கூறுகிறார்: 'இந்தப் புவியில் வாழும் மரங்களும், இன்ப நறுமலர்ப் பூச்செடிக் கூட்டமும் அந்த மரங்களைச் சூழ்ந்த கொடிகளும், ஓடை, மூலிகை, பூண்டு புல் யாவையும் எந்தத் தொழில் செய்து வாழ்கின்றனவோ?'

மானுடர் வாழாவிடினும் வித்து நடாவிடினும்
வரம்பு கட்டா விடினும் அன்றி நீர் பாய்ச்சாவிடினும்
வானுலகு நீர்தருமேல் மண்மீது மரங்கள்
வகைவகையாய் நெற்கள் புற்கள் மலிந்திருக்கும்ன்றோ!
யானெதற்கும் அஞ்சுகிலேன், மானுடரே நீவிர்
என் மதத்தைக் கைக்கொள்ளுமின்
ஊனுடலை வருத்தாதீர் உணவு இயற்கைகொடுக்கும்
உங்களுக்கு இங்கே தொழில் அன்பு செய்தல்
கண்டீர்!

ஆகவே பாரதியிடம் தொடக்கத்திலிருந்தே ஒன்றுகொன்று மாறுபடுவன போன்ற மனநிலைகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

கவிஞன் என்ற நிலையில் அழகுணர்ச்சிக் கோயிலின் கர்ப்ப கிருகத்திலிருந்து அழகை உபாசிப்பதுதான் தம் வாழ்க்கை நெறி என்று அவர் நினைக்கின்றார். ஆனால், அரசியல், சமூகக்கொந்தளிப்பு மிகுந்த சூழ்நிலையில், காலத்தின் சவால்களை ஏற்க வேண்டிய சமூகப் பொறுப்பு உணர்ந்த ஒரு சமுதாய மனிதனாக வாழ வேண்டுமென்று விழைகின்றார்,

கவிஞன் என்ற நிலையில் தமக்குத் தாமே சொந்தமானவராகவும், அடிமையுற்ற நாட்டின் குடிமகன் என்ற நிலையில், வரலாற்றுக்குச் சொந்தமானவராக அவர் இருப்பதுந்தான் சுவாரஸ்யமான விஷயம். இதனால், அவருக்கு ஓர் அந்தரங்கக் குரலும், பகிரங்கக் குரலும் உருவாகி இருக்க வேண்டும்.

'குயில் பாட்டு', அவர் அந்தரங்கக் குரல். 'தேசிய கீதங்கள்' சமூகப் பிரச்னைப் பற்றிய பாடல்கள், அவருடைய பகிரங்கக் குரல்.

பாரதியின் வரலாற்றைப் பார்க்கும்போதுதான் இவ்விரு குரல்களின் பரிணாம வளர்ச்சியை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பாரதி தம் பதினெட்டாம் வயதில் 'கனவு' என்ற தலைப்பில் தம்முடைய சுயசரிதையை எழுதியிருக்கிறார்! அவரே அதைப் 'பரிசோதனைக் கவிதை' என்கிறார். தம்மைதாமே அறிந்து கொள்ள முயலும் இவ்வற்புதக் கவிதை, அவருடைய இளமைப் பருவத்தை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அவருக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும்போது அவர் தம் தாயை இழக்கிறார். பிற குழந்தைகளோடு வினையாடுவதை அவர் தந்தை விரும்பவில்லை. இதனால் அவருக்குத் தனிமையே சொர்க்கமாகின்றது. கனவு காண்பது அவர் பழக்கமாகிவிடுகிறது.

தம் பத்து வயதில் ஓர் ஒன்பது வயது பெண்ணைக் காதலிக்கின்றார். அல்லது, காதல் கொண்டதாக நினைக்கின்றார். பாலுணர்வுடன் சம்பந்தப்படாத தெய்வீகக் காதல் என்கிறார். (Platonic Love). அவர் தந்தை அவரை ஓர் ஆங்கிலப் பள்ளியில் சேர்க்கிறார். இக்கல்வி அவருடன் ஒட்டவேயில்லை. பனிரெண்டு வயதில் திருமணம். இதனால், அவருக்குத் தம் தந்தை மீது சலிப்பு ஏற்படுகின்றது. திடீரென்று தந்தை வறியவராகின்றார். வியாபாரத்தில் பெருத்த நஷ்டம். இந்த வேதனை காரணமாகத் தந்தை இறந்து விடுகிறார். குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியது பாரதியின் கடமை ஆகின்றது.

பத்து வயதில் அவர் காதல் கொண்டதாகக் கூறுவது உண்மையில் நடந்திருக்கக்கூடிய சம்பவமா? அல்லது அவ்வாறு நடந்ததாகக் கற்பனை செய்து, பிறகு ஒரு நிலையில் அவரே அதை நம்பியிருக்கக்கூடுமா?

பாரதியின் பாடல்களிலும் சரி, உரைநடைகளிலும் சரி, இந்தக் கனவுகள் அடிக்கடி வருகின்றன.

ஓவியம்: : ஆதிமூலம்

‘ஞானரத்’த்தில் ஒரு பெண் அவருக்கு வழிகாட்டி யாக வருகிறாள். இந்தப் பெண் இனத் தோற்றமே பாரதிப் படைப்புக்களின் அடிநாதம்.

இத்தாலியக் கவிஞர் தாந்தே இயற்றிய ‘லாவிட்டன் நோவா’விலும், பியாட்டரிஸ் என்ற ஒன்பது வயதுப் பெண், பாரதியின் கனவுக் கன்னிகை போல், அவருக்கு ஒளி விளக்காக இருக்கிறாள். பாரதி ‘இவ்விளம்பெண் தோற்றத்தை’ தம் இந்திய மரபுக்கேற்ப தம் கவிதைகளில் ஒருங்கிணைத்துக் கொள்கிறார்.

தாசுரைப் போல் செல்வ வசதியும் உலகப் பயண அநுபவமும் இல்லாவிட்டாலும், பாரதத்தின் தென் கோடியில் இருந்தவாறே உலக நடப்புகளைப் பற்றித் தீர்க்கதரிசனத்துடன் பாடிய, இந்தியாவின் முதல் தேசியக் கவிஞராகிய பாரதி, தாந்தேவின் நூல்களைப் படித்திருக்கக்கூடும்.

பாரதியின் ஜீவ சக்தி இந்தப் பெண் தோற்றப் படிமந்தான். அவருடைய மன நிலைக்கு ஏற்ப இந்தத் தோற்றம் வெவ்வேறு வடிவம் கொள்கின்றது. அவர் வழிபடும் சக்தியாக, அவர் காதலிக்கும் கண்ணம்மாவாக, அவர் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த பாரத மாதாவாக.

ஐந்து வயதில் அவர் இழந்த தாயைப் பற்றிய அடிமன நினைவுதான் பல படிமங்களில், பாவனைகளில் தோற்றம் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. சிறுவயதில் இழந்த தாயை வாழ்நாள் முழுவதும் தேடிப் பல வடிவங்களில் கண்டிருக்கிறார் பாரதி.

சமூகத்தளைகள் எவையுமற்ற ஒரு கற்பனை நாட்டின் பிரஜையாக, குடும்பப் பொறுப்பு ஏதுமில்லாத ஒரு கவிஞனாக வாழ வேண்டுமென்று அவர் விழையும்போது அவருடைய அந்தரங்கக் குரல் ஒலிக்கிறது. ஆனால்,

இளம் வயதிலேயே குடும்பப் பொறுப்பு அவர்மீது விழுகிறது, மனச் சுதந்திரம் வேண்டி நின்ற அவரை நாட்டின் அடிமைத்தனம் வெகுண்டு எழச் செய்கிறது. இது அவர் சமூகப் பொறுப்பு. இம்மனப் போராட்டத்தைப் பாரதியின் முழு படைப்புக்களைப் படிக்கும்போதுதான் புலனாகும்.

‘குயில் பாட்டு’ அவருடைய அந்தரங்கக் குரல். 1912ல் வெளியான இக்கவிதையை, அவர் ‘பட்டப் பகலில் பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம் நெட்டைக் கனவு’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்கவிதையில் வரும் இறுதி வரிகள் மிகவும் முக்கியானவை.

ஆன்ற தமிழ்ப் புலவர்!

கற்பனையே யானாலும் வேதாந்தமாக

விரித்துப் பொருளுரைக்க

யாதேனும் சற்றே இடமிருந்தால் கூற்றோ?

பண்டித உலகத்தைக் கவிஞர் கிண்டல் செய்கிறார் என்று சற்றும் உணராமல், தமிழ்நாட்டுப் பல் கலைக் கழகங்களின் பண்டிதத் தொழிற்சாலையினின்றும் ஆன்மீகமாகவும் அறிவு ஜீவித்தனமாகவும், இப்பாடல் பற்றிய ஆராய்ச்சி விளக்கங்கள் உற்பத்தியாயின.

பாரதி இதைக் ‘கனவு’ என்கிறார். காலரிட்ஜின் ‘குப்ளாகான்’ போன்ற ஒரு கவிதைக் கருவூலம். நிகழ்வன அனைத்தும் தோற்றங்கள். தோற்றத்துக்குள் ஒரு தோற்றம், சக்கரத்துக்குள் ஒரு சக்கரம்போல் தொடர்கிறது. இறுதியில், எது தோற்றம், எது நடப்பு என்று புரியவில்லை! யதார்த்தத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள், ‘பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல், பழம்பாய்’. அவ்வளவுதான்.

‘குயில் பாட்டு’ ஒரு பரிபூரணக் கவிதை’. (Pure Poetry for its own sake) இலக்கிய விமர்சனத் தளைகள் ஏதுமின்றி ஒரு பிரபஞ்ச மொழியில் இயற்றப்பட்ட அழகுணர்ச்சிக் காவியம். கவிஞன் தன்னில் தான் ஆழ்ந்து இதைப் பாடியிருக்க வேண்டும். உலகை உய்விக்க வேண்டிய நோக்கம் இதில் எதுவும் கிடையாது. படிக்கின்றவர்களின் அழகுணர்வு அநுபவத்தோடு நேரடியாக நிகழ்த்தும் உரையாடல்.

இது பாரதியின் அந்தரங்கக் குரல். அவருடைய ‘அகம்’. ‘புறம்’, ‘தேசியக் கீதங்கள்’, சமுதாயப் பாடல்கள் அனைத்தும். பண்டையத் தமிழ் இலக்கிய மரபை ஒட்டி விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் இவ்வாறுதான் கூற முடியும். ஆனால், அதுவும் தேவையில்லை.

ஷெல்லி எந்த அளவுக்கு அவரைப் பாதித்திருக்கிறான் என்பதை அவர் படைப்புக்கள் முழுவதையும் படித்தால்தான் விளங்கும். ஷெல்லிக்கு ‘Power’, பாரதிக்கு ‘சக்தி’.

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

எலுமிச்சை மரம்

● நோயல் நடேசன்

ஓவியம்: யோகேஷ் லோகண்டே

நானும் மனைவியும் மெல்பேனின் தென்கிழக்கு பகுதியில் உள்ள நண்பர்களின் வீட்டில் இரவு உணவை முடித்துவிட்டு புறப்பட்டபோது, ஏற்கனவே பத்து மணியைத் தாண்டிவிட்டது. நேரம் ஆகிவிட்டதே என்று பேசிக்கொண்டபடி நான் காரை சற்று வேகமாக ஓட்டினேன்.

ஒரு புறநகர் பகுதியைக் கடந்து செல்லும்போது, சமீபத்தில் இறந்திருந்த ஒரு உறவினர் பற்றிய பேச்சு தொடங்கியது. “நிர்மலா வீட்டைப் போய்ப் பார்த்துவிடலாமா?” என்று மனைவி சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“இறந்து இன்னும் ஒரு மாதமே ஆகவில்லை. வீட்டில் ஆவியாக இருந்தால்?” என்று நானும் சிரித்தபடி பதிலளித்தேன்.

நிர்மலா, உடல்நிலை மிகவும் தளர்ந்திருந்தாலும், அந்த வீட்டை விட்டுப் பிரியாதவர். பல முறை சத்திரசிகிச்சை செய்யப்பட்டதால் உடல் சோர்ந்து போயிருந்தது. ‘முதியோர் இல்லத்திற்குப் போனால் பராமரிப்பு எளிதாக இருக்கும்’ என்று பலர் அறிவுரை கூறியிருந்தாலும், அவர் உறுதியாக மறுத்துவிட்டார். அவர் வீட்டை விட்டுச் செல்லவில்லை; அதற்குப் பதிலாக உறவினர்களும் பராமரிப்பாளர்களும் அந்த வீட்டிற்கே வந்து இறுதி வரை கவனித்தார்கள்.

எனது அனுபவத்தில், பலர் வாழ்ந்த வீட்டை விட்டு விலகிய சில நாட்களிலேயே உயிரிழக்கிறார்கள். புதிய இடங்கள் வசதியாக இருந்தாலும், வயதானவர்களுக்கு அது ஒரு விதமான ‘தன்னை இழந்துவிட்டோம்’ என்ற உணர்வைத் தருகிறது. அந்த உணர்வே அவர்களின் வாழ்வுப் பற்றை மெதுவாகக் குறைத்து விடுகிறது. ஆனால், பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் அதை ‘பிடிவாதம்’ என்று மட்டுமே பார்க்கிறார்கள்.

வெளியே பார்த்தபோது, மெல்பேனின் இரவு மழையால் மெதுவாக நனைந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் சில வாரங்களில் குளிக்காலம் தொடங்கிவிடும். இந்த நகரில் மழையும் குளிரும் பிரியாத இரட்டையர்கள் போல, ஒன்றை ஒன்று

இழுத்துக்கொண்டு வரும்.

மழைத்துளிகள் கண்ணாடியில் விழ, காரின் வைப்பர் தானாக இயங்கத் தொடங்கியது.

“சில சமயம் வீட்டை யாருக்காவது விற்றிருக்கலாம். அப்படியென்றால் ‘விற்பனைக்கு’ போட்டு இருக்கும்,” என்றேன்.

“அப்படியானால் போய்ப் பார்த்துவிடலாம்,” என்றாள் மனைவி.

அந்த எண்ணம் இருவருக்கும் ஏற்றதாக இருந்ததால், அந்தத் தெருவில் திரும்பினோம். நாங்கள் பலமுறை சென்ற வீடு என்பதால் தயக்கமின்றி உள்ளே சென்று, முன்புறத்தில் காரை நிறுத்தினேன். வீட்டு முன்புறத்தில் ஒரு விளக்கு மட்டும் மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்தது; அது தனிமையையே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவது போல.

எந்த விற்பனைப் பலகையும் இல்லை.

“இறங்கி பார்த்துவிடலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“வேண்டாம். வீடு விற்கப்படவில்லை என்பது தெரிந்துவிட்டதே. அதுவும் இன்னும் முப்பது நாள் கூட ஆகவில்லை... நிர்மலா இங்கேயே இருந்தால்?” அவள் குரலில் இப்போது நகைச்சுவை குறைந்து, பயம் கலந்து இருந்தது.

“அது எல்லாம் கதைகள்,” என்றேன். “இவ்வளவு தூரம் வந்தபிறகு வெறுமனே போய்விடலாமா?”

“நான் வரமாட்டேன். இப்போது இறங்கி என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“பின்புறம் சென்று எலுமிச்சை பழம் பறித்துக் கொண்டு வருகிறேன். வந்ததற்காவது ஒரு பயன் இருக்கட்டும்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் போங்கள். நான் காரிலேயே இருப்பேன்.”

“உங்களுக்குத்தானே உறவினர்? நீங்கள்தானே பார்க்கலாம் என்றீர்கள்?”

“அது சும்மா சொன்னது. நீங்கள் இதை இவ்வளவு சீரியசாக எடுத்துக்கொள்வீர்கள் என்று

நினைக்கவில்லை... எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.”

நான் சிரித்தபடி, “சரி, நான் மட்டும் போய்விட்டு வருகிறேன்,” என்று சொல்லிக் கைப்பேசி லைட்டை ஏற்றி இறங்கினேன்.

அந்தச் சமயம், காரின் கதவு உள்ளிருந்து பூட்டப்பட்ட சத்தம் தெளிவாகக் கேட்கப்பட்டது. மனைவியின் பயத்தை நினைத்துச் சிரித்தபடி பின்வாசலை மெதுவாகத் திறந்தேன். அது பூட்டப்படாமல் இருந்தது. பின்வளவுக்குள் சென்றபோது, இரண்டு அங்குல உயரத்திற்குப் பல் வளர்ந்திருந்தது. நிர்மலா இருந்தபோது இந்த இடம் எப்போதும் சுத்தமாக இருந்தது. அந்த அளவுக்குச் சுத்தம் சில நேரங்களில் நம்மையே பயமுறுத்தும்.

எ லு மி ச் சை ம ர ம் வேலியோரத்தில் சற்றே சாய்ந்து செழித்திருந்தது. இரண்டு பழங்களைப் பறித்துக்கொண்டு திரும்பப் போகும் வேளையில், “ஏன் இரண்டு மட்டும்? இன்னும் பறித்துக் கொள்ளலாமே...”

அந்தக் குரல்...

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். நிர்மலா, நான் இறுதியாகப் பார்த்த அதே உடையில், சிவப்பு பாவாடை, வெள்ளை சட்டை, மூக்குக்கண்ணாடி... இருட்டிலும் தெளிவாக நின்று சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

என் உடல் உறைந்தது. இதயம் தொண்டைக்குள் ஏறியது போல, கால்கள் தளர்ந்தன. வேலியைப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

“உங்கள் மனைவி?”

“காரில்தான்... பயந்து.”

“நான் யாரையும் தின்பதில்லை. அழைத்து வாருங்கள்.”

அந்தக் குரல்... பழக்கமானது. அமைதியானது.

“நான் மட்டும் வந்தேன்... எலுமிச்சை எடுக்க...”

“அதை மட்டும் தர முடியாது.”

“ஏன்?”

அவர் மெதுவாகக் கூறத் தொடங்கினார்.

கணவன் சந்திரனின் அஸ்தி, கங்கை, மீண்டும் வந்த பெட்டி... அதில் மீதமிருந்த சாம்பல்... அதை யாரிடமும் சொல்ல முடியாத குற்ற உணர்வு... அதை இந்த மரத்தின் அடியில் புதைத்தது...

“அதனால் இந்த மரத்தின் காய்களை நான் எடுக்கவும் முடியாது... யாருக்கும் தரவும் முடியாது...”

அவர் குரலில் ஒரு மெதுவான பிடிவாதமும் துக்கமும் கலந்திருந்தது.

“பிறகு இந்த வீடு விற்கப்பட்டால்?” என்று கேட்டேன்.

அவர் சிரித்தார்.

“இந்த மரம் காய்க்காமல் செய்ய எனக்குத் தெரியும்...”

அந்தச் சிரிப்பு இருளில் சற்றே ஒலித்தது. என் கையில் இருந்த இரண்டு எலுமிச்சைகளை மரத்தின் அடியில் வைத்துவிட்டு, வார்த்தையின்றி திரும்பினேன்.

காரில் ஏறியவுடன் மனைவி கேட்டாள்: “எங்கே எலுமிச்சை?”

“ஒன்றும் இல்லை... பார்த்தேன்... இல்லை...”

காரை ஸ்டார்ட் செய்தேன். முன்புற விளக்கின் வெளிச்சத்தில், ஒரு நொடி, மூக்குக்கண்ணாடி மட்டும் மின்னியது போலத் தோன்றியது.

அது உண்மையா? அல்லது மனப்பிரமையா?

மனிதர்கள் உருவாக்கிய நம்பிக்கைகள்... அவை ஆவிகளுக்கும் பொருந்துமா?

நோயல் நடேசன் <uthayam12@gmail.com>

இ.எம்.எஸ். கலைவாணனின் மயிரப் புடுங்குன கதைகள்

● புதியமாதவி

“மனிதனைப் பற்றிப் பொதுவாக எதுவும் சொல்லச் சொன்னால் ‘மனிதன் மகத்தான சல்லிப்பயல்’ என்றுதான் சொல்வேன்” என்றார் ஜி. நாகராஜன். மனித வாழ்க்கையில் இதுவரை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் அனைத்து ஒழுக்கவிதிகளையும் துச்சமெனக் காலில் போட்டு நசுக்கிக் கொண்டே - தங்கள் வாழ்க்கையை, தங்கள் கனவுகளை, தங்களைத் தொலைத்தும் காணாத வாழ்க்கையை - கறுப்பும் வெள்ளையுமாகப் பாசாங்கின்றி ‘மயிறு பிடுங்கின கதை’ வெளியில் காட்டுகிறார், கலைவாணன். இக்கதைகளில், சமகாலத் தமிழ்ச் சமூக விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வு, சமூக எதார்த்தமாக மட்டும் அல்லாமல், நினைவுகள், உடல்கள், சாதி, பாலியல், நகர இடம்பெயர்வு, சினிமா ஆகியவற்றின் பின்னிப்பிணைந்த அனுபவமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. தலித் இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சனையான, ‘சாதி என்பது கடந்த கால அனுபவம் அல்ல, நிகழ்காலத்திலும் தொடரும் நினைவுக் காயம்’ என்பதை, பல நினைவுகளின் வழி உறுதி செய்கிறது, இக்கதைகள்.

இந்நூலின் முக்கியத்துவம் அது தேர்ந்தெடுத்துள்ள கதைச் சொல்லும் முறையில் இருக்கிறது. நினைவின் சிதறல்கள், பேச்சுமொழியின் உயிர்த்துடிப்பு, விளிம்பு நிலை ஒழுக்கவியல், சாதியின் மறைக்கப்பட்ட வன்முறை, சினிமாவின் கூட்டுக் கற்பனை - இவை அனைத்தையும் புனைவுகளுக்குள் இணைக்கும் தனித்துவமிக்க கதைகளாக இந்நூலில் உள்ள கதைகள் இருக்கின்றன.

‘கலைவாணன் ஒரு சுயசரிதை மாதிரி தன்னைக் கிழித்து உப்புக் கண்டம் போட்டிருக்கிறார். கலைவாணனுக்கு கிடைத்த பால்யம் கட்டற்ற பால்யம். பள்ளிக்கூட காலம் தொடங்கி திருமணமாகி பிள்ளைகள் பிறந்தபிறகும் கூடக் கட்டற்ற வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதால், புதுவிதமான பொதுவெளியில் பலருக்கும் தெரியாத வாழ்வை பாசாங்கு இல்லாமல் தருகிறார்” என்கிறார், பின்னூரையில் பேரா. நட.

சிவகுமார். இத்தொகுப்பின் கதைகளை இந்த பின்னூரை ஒரு குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தில் காட்டுகிறது.

ஒரு வேலையும் சரியா அமையல. என்ன மயிர புடுங்குன வேலையோ!; கல்யாணம்... சுவத்த, என்ன மயிர புடுங்க கல்யாணமோ!; வியாதி வந்தாச்சு. நிறைய மாத்திரையும் வந்தாச்சு. என்ன மயிர புடுங்கின வாழ்க்கையோ!

எது வாழ்க்கை என்று பொதுச் சமூகம் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறதோ அந்த வாழ்க்கையிலிருந்து இந்தக் கதை மாந்தர்கள் ஒவ்வொருவராகக் காணாமல் போய்க் கொண்டே இருக்கிறார்கள். காணாமல் போவதில்தான் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்! நீலக் கலரில் வெள்ளைப் பூக்கள் அடைந்த மனைவி காணாமல் போய்விடுகிறாள். சுவர்களில் கனவு ஒட்டி இருக்கும் வீடு ஆளுக்கு ஒரு பொய்யை மறைத்தபடி எப்பொழுதுமே பொய்களால் நிறைந்திருக்கிறது. அப்பாவும் தொலைந்து போகிறார். அவரது படுக்கையில் அம்மாவின் புளியம்பூ படம் போட்ட சேலை பத்திரமாக இருக்கிறது. மாசான கடலைக்கு காணாமல் போனவர்களுக்கான உலகம் அழகானதாகத் தெரிகிறது. காணாமல்

போனவர்களால் சூழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையில் அவன் தன்னைத் தேடி தேடி அலைகிறான்; குமரேசன் ஆக, ஸ்டெல்லா டீச்சர் ஆக, நாகர்கோவில் ராஜகோபால் வக்கீல் கார் டிரைவர் ஆக, இங்கிலீஷ் கேசட் போட்டுப் பார்க்கும்போது வெள்ளைக்காரிகள் கூடப் படுத்துக் கிடக்கும் நீக்ரோவாக. இறுதியில் நடு ரோட்ல ஆக்கிடுடன்ட் ஆகி மூளை சிதறிக் கிடந்தவனாக அவன் வாழ்க்கை முடிகிறது. “அவளை எங்க போய்த் தேடுவேன்? எழுந்து போகும்போது ஒரு முத்தம் தருவா. பேச்சுப்பாறை அணைல நடுவுல கிடந்து குளிச்ச மாதிரி இருக்கும். அவளைச் சிலுவை மாதிரி நிறுத்தி என்னைய ஏசுவைப் போல வச்சு அறைஞ்சு கொன்னிருங்கல்ல” என்ற பைத்தியம் பிடித்த காதலும் அவனுக்கு உண்டு.

எந்த ஒரு மரபான சிறுகதை வடிவத்தையும் பின்பற்றாமல் கதைகள் நினைவுகளில் நகர்கிறது. ஒரு காட்சியிலிருந்து மற்றொரு காட்சி, ஒரு மனிதரிடமிருந்து மற்றொரு மனிதர், ஒரு சினிமா நினைவிலிருந்து ஒரு சாதி அவமானம் எனக் கதைகள் இடைவிடாமல் நகர்கின்றன. தன் வாழ்க்கையைப் பற்றிய நினைவுகளை, முழுமையான சுயசரிதையாக அல்லாமல், புனைவின் வழியே மறுகட்டமைக்கும் Auto Fiction கருத்தாக்கத்தை நினைவூட்டுகின்றன.

முதல் கதை... 'லீனாமணி அக்கா கம்பவுண்ட் கதை' ஒரு தனிமனிதனின் வளரிளம் பருவ நினைவுகள் மட்டுமல்ல; 1980-90 களின் சென்னை குடிசைப்புற வாழ்வின் மாற்று சமூக வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் பிரதி. அப்பா பரம்பரை நாசுவத் தொழிலை நிராகரித்துச் சென்னை வருகிறார். 'பார்பர்ஷாப் சங்கர்' என்பதிலிருந்து 'மாஸ்டர் சங்கர்ஜி' என்று தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறார். அம்மா தனது மகளை அதே தொழில் செய்யும் சமூகத்துக்குள் திருமணம் செய்து கொடுக்க மறுக்கிறாள். இங்கே நகர்ப்புற புலம்பெயர்வு என்பது பொருளாதார தேடல்/ தேவை மட்டுமல்ல, சாதி அடையாளத்திலிருந்து

தப்பித்தலுக்கான முயற்சி. ஆனால், அந்த முயற்சியும் தோல்வி அடைகிறது. நினைவுகள் வழியாகச் சாதி மீண்டும் மீண்டும் கதைக்குள், மனிதர் வாழ்க்கைக்குள் வந்துப்போகிறது.

மேலோட்டமாக வாசிக்கும்போது இந்நூலில் பாலியல் விவரணைகள் மிகுதியாக உள்ளன என்று தோன்றும். ஆனால், இவை வெறும் காம உந்துதலுக்கான காட்சிகளாக இடம்பெறவில்லை. இக்கதைகளில் ஆண் - பெண் உடல் என்பது சமூக அரசியலின் மையம். ஆண் - பெண் புணர்ச்சி, அன்பின் ஐந்திணையாக இல்லை; வாழ்விடம் உடல்களின் புணர்ச்சிக்கு இடம் ஒதுக்கவில்லை. இச்சூழலில் ஆண் - பெண் உறவு என்பது காதலின் மொழி அல்ல; வறுமை, அதிகாரம், உயிர்வாழ்தல், ஆசை, சந்தை, சினிமா கனவுகள் ஆகிய அனைத்தும் கலந்த சமூக உறவுமுறை.

கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் ஒழுக்கவியல் மதிப்பீடுகளுக்கு அப்பால் நிற்கும் மனிதர்கள். எழுத்தாளர் கலைவாணன் அவர்களை இழிவுப் படுத்தவில்லை; புனிதப்படுத்தவுமில்லை. கலைவாணனின் இப்போக்குதான் ஜி. நாகராஜனின் கதைகளோடு இக்கதைகளை ஒப்பீடு செய்வதற்கான புள்ளியாக இருக்கிறது. 'லீலாமணி அக்கா கம்பவுண்ட்' வாசிக்கும்போது முதலில் நினைவுக்கு வருவது, ஜி. நாகராஜனின் 'குறத்தி முடுக்கு' தான். இந்த இரு எழுத்தாளர்களும் விளிம்பு நிலை மனிதர்களை எவ்வாறு தங்கள் புனைவுகளில் கதை மாந்தர்களாகச் சித்தரிக்கிறார்கள் என்பதன் அடிப்படையில் அணுக வேண்டும். 'குறத்தி முடுக்கு' மதுரையின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி; விபச்சாரிகள், தரகர்கள், சிறு குற்றவாளிகள், வாடிக்கையாளர்கள் வாழும் பகுதி. இதுவே அக்கதையின் மையமாக இருக்கிறது. முடுக்கு என்பது சாதாரண தெரு அல்ல. அது சாதி சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்விடம். அதுபோலவேதான், லீலாமணி அக்கா கம்பவுண்ட்டும் சென்னைக்கு இடம்பெயர்ந்தோரின் குடியிருப்பு மட்டும் அல்ல; அது நாசுவத் தொழிலிருந்து தப்பியோடி வந்தவர்கள், சினிமா கனவுகளைச் சுமப்பவர்கள், பாலியல் தொழிலாளிகள், தொழிலாளர்கள், தோல்வியடைந்த கலைஞர்கள் ஆகியோரின் கூட்டு சமூகமாக இருக்கிறது.

ஜி. நாகராஜன், கலைவாணன் - இருவரின் படைப்புகளிலும் இடம் என்பது கதையின் பின்புலம் அல்ல. அது அக்கதை மாந்தர்களை உருவாக்கும் ஒரு உயிருள்ள கதாபாத்திரம். இருவரும் தங்கள் கதை மாந்தர்களை அற நெறி அடிப்படையில் மதிப்பிடவில்லை. இந்த மதிப்பீடு செய்யாத மனிதாபிமானம்தான் இருவரின் படைப்புள்ளமும் இணையும் மையம். இருவரும் காதலை, காமத்தை

தனி மனித அனுபவமாக அணுகவில்லை; வறுமை, அதிகாரம், பணம், சந்தைப்படுத்தல், இளமைக்குரிய காம கற்பனைகள் ஆகியவற்றோடு இணைந்த சமூகத்தின் ஒரு செயல்பாடாக முன்வைக்கிறார்கள்.

ஆனால், சில வேறுபாடுகள் உண்டு. ஜி நாகராஜனின் பாலியல் பெரும்பாலும் ஒரு அமைதியான துயரமான மனித உறவின் பிரதிபலிப்பு. கலைவாணனிடம் அது கரடுமுரடானது. வளரிளம் பருவ ஆணின் நினைவுகளும் அனுபவங்களுமாகக் காட்டாறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

இருவரின் படைப்புகளும் விளிம்பு நிலை மக்களின் மொழியை இலக்கியத்தின் மையத்திற்கு கொண்டு வந்திருக்கின்றன. ஜி நாகராஜனின் மொழி எளிமையானது; மிகச் சிக்கனமானது; அடக்கமான எள்ளலுடன் கூடியது. கலைவாணனின் மொழி கட்டுப்பாடற்று அலையும் நினைவின் மொழி; வட்டார வழக்கு, கெட்ட வார்த்தைகள், சினிமா வசனங்கள் அனைத்தும் கலந்து, டாஸ்மாக் கடையின் மேசையைச் சுற்றி நள்ளிரவில் வெடித்து சிதறும் கண்ணாடி பாட்டில் மாதிரி ரத்தம் வழிய காயத்துடன் வெளிப்படுகிறது.

ஜி. நாகராஜனின் 'குறத்தி முடுக்கு' கதையில் சாதி கதையின் வெளிப்படையான மையமாக இல்லை. அது பின்னணியில் இயங்குகிறது. ஆனால், கலைவாணன் கதைகள் நாகராஜனின் விளிம்பு நிலை மனிதாபிமானத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதுனுள் தலித் அனுபவத்தையும் நகர்ப்புற இடம்பெயர்வு அரசியலையும் சேர்ந்து பேசுகிறது. கலைவாணன் விளிம்பு நிலை வாழ்வும் சினிமா கலாச்சாரமும் சந்திக்கும் இடத்தைப் பதிவு செய்யும் புதிய சமூக ஆவணமாகத் தன் கதைகளை முன்வைக்கிறார். இந்த ஒப்பீடு வெறும் கருப்பொருள் ஒற்றுமை காரணமாக மட்டும் அல்ல.

கலைவாணன் கதைகள் வாசிப்பினூடாகச் சமூக அரசியலின் அடுத்தக் கட்டத்தை நோக்கி நகர்த்துகின்றன. விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்க்கையை, ஒழுக்கவியல்

தீர்ப்புகளின்றி, அவர்களது மொழியிலேயே, அவர்களின் உடல்களையும் கனவுகளையும் சேர்த்து எழுதும் இலக்கிய அழகியல் காரணமாகவே, தனித்துவமானதாகவும் முக்கியமானதாகவும் படைப்பிலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது.

கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கான இடம்பெயர்வு சாதியை அழிக்கிறதா? அல்லது புதிய வடிவில் அதை வேறொரு பெயருடன் மறைத்து வைத்திருக்கிறதா? விளிம்பு நிலை வாழ்வுக்கு சினிமா வெறும் கனவுத் தொழிற்சாலை அல்ல, அது ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் தப்பித்தல், சினிமா கற்பனை வழி நிஜத்திலிருந்து தப்பித்தலாகச் செயல்படுகிறதா?

ஆண் நினைவுகளில், அவன் பார்வையில், தொடர்ந்து பெண் உடல் வெறும் சதையாக, அவன் புணர்ச்சிக்கான வஸ்துவாக மட்டுமே தோன்றுவது என்பது இச்சமூகத்தின் ஆண்பார்வை மட்டும்தானா? அல்லது வறுமை மற்றும் சமூக நெருக்கடியின் கட்டமைப்பால் உருவாக்கப்பட்டதா?

பேச்சுமொழி, கெட்ட வார்த்தைகள், வட்டார வழக்கு எனக் கதைகளில் கையாளப்படும் மொழி, அரசியல் அதிகார மொழிகளுக்கு எதிரானதாக இருப்பதுடன் ஆட்சி, அதிகாரம், சட்டம் ஒழுங்கு உருவாக்கி வைத்திருக்கும் கட்டமைப்பை உடைப்பதன் மூலம், ஒடுக்கப்பட்டவனின் யுகங்களின் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன் நிறைவு பெறுகிறதா அல்லது மாறிவரும் சமூகச் சூழலில் சமூகத்தின் மறுபக்கத்தை அதன் யதார்த்தத்தை பிரதி எடுக்கிறதா?

கலைவாணன் கதைகள் சாதி + நகர்ப்புற குடிசை + சினிமா + வளரிளம் பருவ நினைவுகள் என்ற நான்கு வழிச் சாலையில் பயணிக்கின்றன. மேடு பள்ளங்கள் உண்டு. விபத்துகளும் உண்டு. மரணங்கள் உண்டு. ஆண் - பெண் உடல்களைச் சுமந்து கொண்டு கதைகள் இருட்டிலிருந்து வெளியில் வந்திருக்கின்றன.

புதியமாதவி <mallikasankaran@gmail.com>

மயிரப் புடுங்குன கதைகள் (சிறுகதைகள்)
இ.எம்.எஸ். கலைவாணன்;

பக்: 140; விலை ரூ. 220;

வெளியீடு: வேரல் பூக்ஸ், 6 காவேரி தெரு,
சாலிகிராமம், சென்னை - 600 093;
தொலைபேசி: +91 98846 93550

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 📠: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

